

CARTEA
TREA

MEMEM

CARTEA
MEMORIEI

MEMEM

Lara
Avery

young art

- CARTEA MEMORIEI -

LARA AVERY

CARTEA MEMORIEI

Traducere din limba engleză și note de Iulia Arsintescu
Titlul original: *The Memory Book*, 2016

Grupului Editorial Art, young art, 2017

Versiune ebook: v1.0, mai 2017

Lara Avery s-a născut în Kansas. Când a plecat de-acasă înarmată doar cu o bursă pentru baschet, spunea tuturor că are de gând să studieze Dreptul. Mai apoi, după un *internship* la celebrul site The Onion și după ce prozele ei scurte au început să-i apară în diverse antologii, și-a dat seama că-și dorește să devină scriitoare. Momentan locuiește în Minneapolis și își ia foarte în serios rolul de tânără autoare: a publicat trei cărți pentru adolescenți – *Anything But Ordinary* (2012), *A Million Miles Away* (2015) și, cea mai recentă, *Cartea memoriei* (2016).

- CARTEA MEMORIEI -

Pentru Tidsch și Sherry Baby

*Privim lumea o singură dată, în copilărie.
Restul este amintire.*

Louise Glück

CARTEA MEMORIEI

Dacă citești aceste rânduri, probabil că te întrebi cine ești. Îți dau trei indicii.

Primul indiciu: Tocmai ai stat toată noaptea ca să termini un referat la literatură despre *The Poisonwood Bible*¹. Te-a luat somnul puțin în timp ce scriai și ai visat că te sărutai cu James Monroe, al cincilea președinte al Statelor Unite și promotor al Doctrinei Monroe.

Al doilea indiciu: Îți scriu din pod, de la ferestraica rotundă pe care o știi, cea din capătul dinspre răsărit al casei, unde tavanul aproape că se unește cu podeaua. Munții Verzi² tocmai au redevenit verzi după o ciudățenie de ninsoare fleșcăită și apoasă și abia dacă reușești să-l vezi pe Puppy în întunericul dimineții cum își face salturile matinale în sus și în jos pe coasta dinspre noi, în felul lui inutil și bucuros. După cum se aude, găinilor le-ar trebui mâncare.

Presupun că eu ar trebui să le dau. Găini tâmpite!

Al treilea indiciu: Încă trăiești.

Mai știi cine ești?

Tu ești eu, Samantha Agatha McCoy, într-un viitor nu atât de îndepărtat. Scriu asta pentru tine. Ei spun că memoria mea nu va mai fi la fel, că voi începe să uit lucruri. La început puține, pe urmă o grămadă. Așadar, scriu ca să-mi amintesc.

Nu va fi un jurnal, un caiet de însemnări intime zilnice sau ceva asemănător. În primul rând, este un fișier .doc din laptopul micuț pe care îl car cu mine pretutindeni, așa că să nu romanțăm. În al doilea rând, prevăd că atunci când îl voi termina (poate că niciodată) va depăși cu mult dimensiunile și întinderea unui jurnal tipic. Este o carte. Posed abilitatea

¹ Barbara Kingsolver, *The Poisonwood Bible* (1998), carte despre o familie de misionari americani care se mută în 1959 din America în satul Kilanga din Congoul Belgian, într-o perioadă de mari transformări politice și sociale.

² The Green Mountains, lanț muntos din Vermont, SUA.

înnăscută de a scrie prea mult. De pildă, referatul despre *The Poisonwood Bible* trebuia să aibă cinci pagini și a ajuns de zece. Alt exemplu: am răspuns pe larg la toate întrebările din cererea de admitere la New York University, ca să aibă comisia de unde să aleagă. (A mers – m-au admis.) Și încă unul: am scris și continui să editez pagina de pe Wikipedia a Liceului Hanover, probabil cea mai lungă și mai amănunțită pagină de pe Wikipedia a unui liceu din toată țara, lucru tare nostim, căci din punct de vedere tehnic nici măcar n-ar trebui să pot merge la Liceul Hanover, deoarece după cum știi (sper), nu locuiesc în New Hampshire, locuiesc în Vermont, dar după cum de asemenea știi (sper), South Strafford este un orășel cu cinci sute de locuitori și n-am cum să fac liceul la blestematul de magazin universal. Așa că am cumpărat în rate vechea camionetă a tatei și am găsit niște porțițe în regulamentul școlar regional.

Scriu această carte pentru tine. Cum ai mai putea uita ceva cu un astfel de document la îndemână? Consider-o articolul dedicat ție din enciclopedie. Nu, consider-o dicționarul tău.

Samantha (substantiv propriu, nume): Samantha este un nume american și evreiesc. În engleză are înțelesul de „cel care ascultă”. În ebraică s-ar traduce prin: „Ascultă, nume al lui Dumnezeu.”

Ascultă, nume al lui Dumnezeu, cartea asta n-ar trebui să fie una siropoasă, dar s-ar putea să devină. Am experimentat partea cu emoțiile în școala generală și nu ne-a păsat de ele, dar s-au strecurat înapoi în viața noastră.

Emoțiile au revenit ieri în biroul doamnei Townsend.

Doamna Townsend (substantiv propriu, persoană): un consilier școlar care te-a lăsat să încerci toate cursurile pentru avansați la care ai vrut să te înscrii, chiar dacă nu se potriveau cu orarul tău, și care te-a anunțat de existența tuturor burselor știute pentru femei, ca să nu fii nevoită să-ți ruinezi părinții. Arată ca o Oprah mai obosită și, pe lângă Elizabeth Warren, membră a congresului, este modelul tău.

Bun, deci stăteam în biroul doamnei Townsend, verificând să nu fi ratat niciun termen de predare a vreunei lucrări, pentru că mama și cu mine a trebuit să mergem de două ori luna trecută la geneticianul din Minnesota. N-am avut nici măcar o vacanță de primăvară ca lumea. (Scriu asta de parcă aș fi avut vreodată vacanță de primăvară, dar speram măcar să fac o pregătire zdravănă cu Maddie, peste numai o lună începe Concursul Național de Dezbateri.)

Voi încerca să reconstitui scena:

Pereți albi acoperiți cu afișe vechi pe care scrie: LAPTELE FACE BINE ORGANISMULUI – rămase de la fostul consilier, pentru că doamna Townsend a fost mult prea ocupată de când s-a angajat, în urmă cu cinci ani, ca să mai apuce să le înlocuiască. Eu, pe un cub tapițat care se vrea o variantă deșteaptă și modernă de scaun, dar care nu-i decât un cub. În fața mea, doamna Townsend, cu un pulover galben și cu părul zburlit în toate direcțiile, cu bucle negre, groase.

O rugam să-mi acorde o amânare de douăzeci și patru de ore pentru predarea referatului despre *The Poisonwood Bible*.

Doamna T: De ce-ți trebuie o amânare?

Eu: Sufăr de-o chestie.

Doamna T (*cu ochii în ecranul calculatorului și dând clicuri*):
Ce chestie?

Eu: Căutați pe Google „Niemann-Pick tip C”.

Doamna Townsend tastează și începe să citească.

Doamna T (*mormăind*): Poftim?

I-am urmărit ochii mișcându-se. Dreapta, stânga, dreapta, stânga, de-a curmezișul ecranului. Îmi amintesc asta.

Eu: Este foarte rară.

Doamna T: Ce vrei să spui cu Neeber Pickens asta? E o glumă?

A trebuit să râd în ciuda fetei ei încruntate, încă mai citea.

Eu: Niemann-Pick tip C. Simplu vorbind, înseamnă demență.

Doamna Townsend își desprinde ochii de la calculator, cu gura rămasă deschisă.

Doamna T: Când ai fost diagnosticată cu așa ceva?

Eu: Inițial, acum două luni. A urmat un du-te-vino ca să se confirme. Dar, da, am sigur boala.

Doamna T: Urmează să-ți pierzi memoria? Să ai halucinații? Ce s-a întâmplat?

Eu: E ceva genetic. Strămătușa mea a murit de așa ceva când era mult mai tânără decât sunt eu acum.

Doamna T: A murit?

Eu: Boala se întâlnește des în rândurile canadienilor francofoni, iar mama este la obârșie canadiană francofonă, așa că...

Doamna T: Scuză-mă, a murit?

Eu: Eu n-o să mor.

Nu cred că a auzit partea asta cu mine care n-o să mor, ceea ce probabil că-i mai bine, pentru că în acest moment e o afirmație pe care n-o pot nici confirma, nici infirma. Ceea ce știu și am uitat să-i spun doamnei Townsend (iertăți-mă, doamnă T) este că persoanele de vârsta mea care prezintă simptome (fără să le fi avut când erau de vârste mai mici) sunt extrem de rare. De obicei, copiii fac boala de foarte mici și corpul lor nu rezistă. Așa că avem de-a face cu „o evoluție diferită”, a zis doctorul. L-am întrebat dacă asta era bine sau rău. „În acest moment, cred că este bine.”

Doamna T (*cu mâna la frunte*): Sammie, Sammie.

Ku: Deocamdată sunt bine.

Doamna T: Of, Doamne! Da, dar... vorbești cu cineva? Cum se descurcă părinții tăi? Vrei să te duci acasă?

Eu: Da. Bine. Nu.

Doamna T: Spune-le să-mi telefoneze.

Eu: Bine.

Doamna T (*aruncând brațele în sus*): Și mi-ai spus asta cerându-mi o amânare pentru predarea referatului la literatură? Nici nu trebuie să-l scrii, ce naiba! Nu trebuie să faci nimic. O sun chiar acum pe doamna Cigler.

Eu: Nu, nu-i nevoie. Scriu lucrarea la noapte.

Doamna T: O sun bucuroasă, Sammie. Asta-i o treabă serioasă.

Da, cred că-i grav. Boala Niemann-Pick (există trei tipuri – A, B și C – iar eu am tipul C, căruia i se spune de obicei NPC, singurul C³ pe care l-am primit vreodată, ha, ha, ha) apare atunci când se acumulează în ficat și în splină colesterol rău care conduce apoi la formarea unor depozite reziduale în creier. Depozitele astea afectează funcția cognitivă, funcția motorie, memoria, metabolismul – toate activitățile. Eu încă n-am niciun astfel de depozit, dar s-ar părea că prezint simptomele bolii de aproape un an. Interesant ce nume dau ei unor lucruri pe care eu le-am considerat doar niște ticuri mai ciudate. Uneori parcă aș adormi după ce râd. Asta se numește cataplexie. Alteori mă întind după solniță și n-o nimeresc: asta-i ataxie.

Nimic din toate astea nu se compară însă cu pierderea memoriei. Așa cum știi (eu continui să sper!), sunt membră în echipa de dezbateri. Memoria este cumva punctul meu forte. N-am participat dintotdeauna la dezbateri, dar dacă nu deveneam membră a echipei acum patru ani, fără glumă, probabil că deveneam dependentă de fumat iarbă. Sau de povești erotice. Sau de ceva asemănător. Hai să-ți spun povestea:

A fost odată ca niciodată, Viitoare Sam, o vreme când aveai paisprezece ani și erai nemaipomenit de nepopulară (încă mai ești), când te simțeai străină de toate și nu-ți găseai

³ În sistemul american de învățământ, calificativele sunt consemnate cu litere. C ar fi echivalentul aproximativ al notei 7.

locul în liceu. Părinții nu-ți cumpărau haine la modă, erai prima eliminată la Măgărușul, nu știai că trebuia să spui „pardon” după ce râgâiai și deveniseși o enciclopedie ambulantă de animale mitologice și de vehicule spațiale imposibile din punct de vedere științific. Mai simplu spus: îți păsa mai mult de soarta Pământului de Mijloc din cărți decât de lumea în care trăiai.

Pe urmă, mama te-a obligat să te înscrii la un club de activități extrașcolare, iar masa echipei de dezbateri era prima la târgul de cluburi. (Aș vrea eu să fi fost mai spectaculos de-atât!) În orice caz, totul s-a schimbat. Creierul pe care îl foloseai până atunci ca să memorezi specii de extraterestri l-ai folosit apoi ca să reții gânduri omenești, evenimente, moduri de a gândi care legau căsuța ta dintre munți de o desfășurare istorică grandioasă, una la fel de plină de nedreptate, triumf și lăcomie ca poveștile după care te dădeai în vânt, numai că asta era adevărată.

În plus, te pricepeai. După atâția ani de devorat cărți, era de-ajuns să arunci o privire asupra unui pasaj și să-l repeți pe urmă cuvânt cu cuvânt, zece minute mai târziu. Lipsa ta de bună-creștere a devenit un avantaj, pentru că nu-i nevoie de bună-creștere ca să-ți impui punctul de vedere. Dezbaterile te-au făcut să înțelegi că nu trebuia să te pierzi în lumi inventate ca să experimentezi viața dincolo de Upper Valley. Ți-au dat speranță că puteai fi tu însăși rămânând totuși în lumea reală. Te-au făcut să te simți grozavă (deși în continuare nepopulară). Te-au făcut să vrei să te descurci mai bine la școală, pentru ca atunci când urma să ajungi în lumea adevărată să te poți ocupa cu adevărat de toate problemele pe care le dezbăteau.

Așa că da, de-atunci înapoi m-am numărat cu mândrie printre persoanele care umblă pe holurile liceelor la sfârșit de săptămână și vorbesc singure, dezbătând chestiuni de justiție socială cu un milion de kilometri pe oră. Da, ciudații ăia căroră li se pare amuzant să citească miile de articole pe care le dă la iveală o căutare pe internet despre cazul Roe

versus Wade⁴ și să le recite apoi la răstimpuri pe un podium în fața altei persoane, într-o bătălie retorică pe viață și pe moarte. Cei care se cred avocați adolescenți, cei care se îmbracă în costum. Îmi place de mor treaba asta.

Iată de ce mă bâlbâi acum la ședințele de pregătire, de ce inventez scuze atunci când lipsesc de la sesiunile de documentare pentru că am programare la doctor și de ce trebuie să mă mobilizez în oglindă la concursuri. Înainte să mi se întâmple asta, memoria era biletul meu norocos. Priceperea mea de a ține minte lucruri mi-a adus burse. Memoria m-a ajutat să câștig concursul de ortografie pe regiune când aveam unsprezece ani. Iar acum urmează s-o pierd. Asta mi se pare de neconceput.

CA SĂ VEZI.

Înapoi în birou, unde îi pot auzi pe cei de pe hol cum își strigă unii altora lucruri prostești.

Eu (*acoperind zgomotul*): Nu-i nevoie. Și îmi puteți da numele cursului de pregătire pentru facultatea de drept de la NYU? Știu că li se adresează doar studenților din primii ani, dar cred că aș putea...

Doamna T scoate un sunet înfundat.

Eu: Doamnă T?

Doamna Townsend trage niște șervețele din sertar și începe să se ștergă la ochi.

Eu: Vă simțiți bine?

Doamna T: Pur și simplu nu pot să cred.

Eu: Mda. Trebuie să mă duc acum la ora de ceramică.

Doamna T: Iartă-mă. Este o veste șocantă. (*Își drege vocea.*) Va trebui să lipsești mult de la școală?

Eu: Nu până în mai, în preajma examenelor de sfârșit de an. Dar nu va fi decât un drum scurt la specialist. Probabil doar pentru control.

⁴ Decizie istorică a Curții Supreme din SUA într-un proces legat de dreptul la avort.

Doamna T: Ești foarte puternică.

Eu (*încep să-mi strâng lucrurile, pregătindu-mă să plec*):
Încerc.

Doamna T: Te știi de când erai o fetiță de paisprezece ani cu (*iși pune degetele cerc în jurul ochilor*) niște ochelari micuți.

Eu: Port și acum ochelari.

Doamna T: Altfel de ochelari. Mai sofisticăți. Arăți a domnișoară acum.

Eu: Mulțumesc.

Doamna T: Sammie, stai puțin!

Eu: Da.

Doamna T: Ești foarte puternică, dar... Dar având în vedere totul... (*Doamna T începe din nou să hohotească înfundat.*)

În acel moment am început să simt o încordare neplăcută în fundul gâtului, pe care am pus-o în clipa aceea pe seama efectelor secundare ale calmantelor pe care le luam. Doamna T chiar fusese alături de mine încă de când eram boboacă. Era singurul adult care mă asculta cu adevărat.

Părinții mei încercau și ei, desigur, dar numai pentru cinci minute, între mersul la serviciu, hrănitul fraților mei mai mici și reparatul vreunei găuri din casa noastră de rahat de pe coasta muntelui. Lor nu le pasă de nimic din ce fac eu, atâta vreme cât nu-mi las frații să se prăpădească și îmi fac treburile domestice. Când i-am spus doamnei Townsend că o să câștig Concursul Național de Dezbateri, o să mă duc la NYU și o să mă fac avocat pentru drepturile omului, primul lucru pe care l-a spus a fost: „Hai să facem toate astea să se întâmple.” A fost singura care m-a crezut.

În ce privește ce-a spus mai departe, cu riscul să fiu melodramatică, putea la fel de bine să-mi bage mâna pe esofag și să mă înșface direct de inimă.

Doamna T: Crezi că te mai descurci să mergi la facultate?
Explozie în cap.

Eu: Poftim?

Doamna T (*arătând spre ecranul calculatorului*): Asta pare... adică, o să mai citesc o dată, dar boala pare să afecteze totul. Ar putea face prăpăd.

Eu: Știu.

Uite care-i treaba. Povestea cu boala o suport, dar nu-mi lua viitorul! Viitorul pe care m-am străduit din răspuțeri să-l urzesc atât de frumos. Muncisem ani în șir ca să fiu admisă la NYU iar acum intrasem în linie dreaptă. Simpla idee că doamnei Townsend îi trecea prin cap că puteam renunța m-a umplut de furie.

Doamna T: Și pe deasupra, îți va fi afectată memoria. Cum să mergi la cursuri cu toate problemele astea? Ai putea...

Eu: Nu!

Doamna Townsend a dat repede înapoi. A fost rândul meu să încep să plâng. Corpul meu nu era obișnuit cu plânsul, așa că nu mi-au țâșnit din ochi niște lacrimi curate și rotunde de fotomodel, cum aș fi crezut. Am tremurat la greu și mi s-au adunat băltoace de apă sărată pe ochelari. Vaietul straniu care îmi ieșea din fundul gâtului m-a luat prin surprindere.

Doamna T: Of, nu! Nu, nu! Îmi pare rău.

Ar fi trebuit să-i accept scuzele și să trec peste tot, dar n-am putut. Am urlat la ea.

Eu: NICI VORBĂ să nu mă duc la facultate!

Doamna T: Sigur că da.

Eu (*smiorcându-mă*): NICI VORBĂ să rămân la Strafford, să umblu călare pe un ATV, să lucrez în stațiunea de schi, să fumez iarbă, să mă duc la biserică și să am o droaie de copii și de capre.

Doamna T: N-am zis asta...

Eu (*printre mucii*): Mi-am făcut loc la Liceul Hanover, nu-i așa? Am intrat la NYU, nu-i așa? Sunt șefă de promoție!

Doamna T: Da, da. Dar...

Eu: Atunci înseamnă că mă descurc să merg la facultate.

Doamna T: Sigur că da! Sigur.

Eu (*ștergându-mi mucii cu mâneca*): Fir-ar să fie, doamnă Townsend!

Doamna T: Ia un șervețel, scumpo!

Eu: Mă șterg cu ce vreau!

Doamna T: Sigur că da.

Eu: N-am mai plâns de când eram bebeluș.

Doamna T: Asta nu poate fi adevărat.

Eu: N-am mai plâns de foarte multă vreme.

Doamna T: E-n regulă să plângi.

Eu: Da...

Doamna T: Poți veni să stai de vorbă cu mine oricând vrei. Nu sunt doar un angajat al școlii.

Eu (*ieșind*): Da, mișto. La revedere, doamnă T.

Am plecat din biroul doamnei Townsend (perfect normal, mulțumesc), am sărit peste ora de ceramică și m-am dus direct acasă, unde am lucrat la referat până când emoțiile au dispărut. Sau cel puțin până când între emoții și mine am pus câțiva kilometri.

Am plâns pentru că n-am fost în viața mea mai speriată. Mă tem că doamna Townsend are dreptate. Întrezăresc o formă cenușie vagă care ar trebui să fie creierul din capul meu, numai că-i doar o bilă în afara mea, goală, pe care nu voi fi în stare s-o folosesc.

Și sunt obosită.

Adică, n-ai decât să-mi iei corpul, bine, oricum nu-l foloseam. Am un fund enorm pe niște picioare de struț, părul ca dintr-o fotografie demodată și niște ochi căprui ciudat de lăptoși, gen frappuccino. Dar nu-mi lua creierul. Adevărata mea legătură cu lumea.

De ce nu pot să mă ofilesc încet și să bănăni într-un scaun cu roțile automat, împroșcându-mi inteligența în jur printr-un sintetizator de voce, ca Stephen Hawking?

Ahhhhhh. Doar mă gândesc la asta și simt că...

g; sodfigs; ozierjgserg

Nu știu cum s-o spun altfel în clipa asta. Și nu-mi place să nu știu. Despre orice ar fi vorba. Nu-mi place să nu știu în general. Ar trebui să pot mereu să știu.

Aici intervii tu, Viitoare Sam.

Am nevoie ca tu să fii întruchiparea persoanei care știu că voi fi eu. Pot învinge boala, știu că pot; cu cât consemnez mai multe pentru tine, cu atât voi uita mai puțin. Cu cât îți scriu mai mult, cu atât vei deveni mai reală.

Așadar: am o mulțime de lucruri de făcut astăzi. Este miercuri dimineață. Trebuie să citesc șapte articole despre cum se face retribuirea muncii. Trebuie s-o sun pe Maddie și să-i amintesc să citească și ea aceste articole, pentru că de trei ani de când îmi este parteneră de dezbateri, are obiceiul odios de a „improviza”, întrucât se consideră înzestrată de Dumnezeu cu darul vorbirii. (Și este, uneori.) Tâmpitele de găini trebuie hrănite în continuare. Fereastra e întredeschisă. Simt miros de rouă și de aer rece venind dinspre Munții Verzi. În casă nu s-a trezit încă nimeni, dar se vor scula toți curând. Și, uite, răsare soarele. Cel puțin asta știu.

VIITOAREA SAM

- i se spune „Sam” sau „Samantha”
- mănâncă numai nuci și fructe de pădure
- poartă ochelari eleganți (sau poate lentile de contact?)
- poartă haine făcute de comandă, numai în culori neutre, albastru sau negru
 - râde doar când e cazul și mereu pe un ton scăzut
 - participă săptămânal la cocteiluri alături de femei inteligente, competente și profesioniste
 - citește *New York Times* în pat, într-un halat moale și alb
 - o recunosc oamenii pe stradă și îi spun că articolele ei despre Dezvoltarea Globală le-au schimbat viața

SAMMIE DE ACUM

- i se spune „Sammie” – pentru că nimeni din casă/de la școală nu va începe să mă strige Sam, cu excepția lui Davy, dar ea este peltică și sună a „Tham”
 - mănâncă tot ce-i pui în față, inclusiv fructe de plastic, din greșeală, la o adunare de la biserică
 - poartă ochelari rezonabili, doar că mult prea „aurii”, prea „enormi” și posibil prea disco
 - râde la glume cu SpongeBob și cu pârțuri, chiar când le spun tâmpiții (nu mă pot abține, sunt haioase foc)
 - cea mai bună prietenă este Maddie, dar nu sunt sigură dacă chiar suntem prietene sau dacă nu cumva noi două ne petrecem prea mult timp împreună în sala unde avem orele de guvernare și ne purtăm ca și cum am fi prietene, iar între noi fie vorba, are un orgoliu cu totul ieșit din comun
 - citește *New York Times* la Lou’s când aruncă alții ziarul, pentru că mama și tata refuză să dea bani pe el
 - cei din echipa de dezbateri bat palma admirativ cu ea, așa că măcar asta-i un început

LA CE S-A UITAT PROBABIL DOAMNA TOWNSEND

Din pagina despre NPC de pe Wikipedia:

Semnele și simptomele neurologice includ ataxie cerebeloasă (mers instabil cu mișcări necoordonate ale membrelor), disartrie (vorbire îngreunată), disfagie (dificultăți de înghițire), tremor, epilepsie (atât parțială, cât și generalizată), paralizie supranucleară progresivă (paralizia privirii în sus, paralizia privirii în jos, mișcări sacadate orizontale ale ochilor), inversiune de ritm somn-veghe, cataplexie (pierderea bruscă a tonusului muscular sau cădere), distonie (mișcări sau posturi anormale provocate de contractarea simultană a mușchilor agoniști și antagoniști care acționează asupra unor articulații) – cel mai adesea începând cu răsucirea unui picior în timpul mersului, dar care poate deveni ulterior generalizată – spasticitate (creștere tot mai pronunțată a tonusului muscular), hipotonie, ploză palpebrală (căderea pleoapei de sus), microcefalie (cap anormal de mic), psihoză, demență progresivă, pierderea progresivă a auzului, tulburare bipolară, depresie majoră cu elemente psihotice care poate include halucinații, delir, mutism sau stupoare mintală.

Din Wikipedia, după ce am editat eu pagina despre NPC:

Dracul te-a luat!

(N-a ținut decât scurtă vreme și mi-am pierdut toate drepturile de a mai edita pe Wiki, dar a meritat.)

FILOSOFI CAUCAZIENI CU CARE M-AȘ SĂRUTA (PE BAZA PORTETELOR)

- Søren Kierkegaard: ce buze!
- Rene Descartes: n-aș spune niciodată nu unui bărbat cu plete
- Ludwig Wittgenstein: frizura, nasul drept, ochii adânciți în orbite, o privire care spune multe
- Socrate: barba aia face toți banii

DOLCE VITA ÎN STIL SHAH

Când am spus că n-o să fie o carte sentimentală, am mințit. Probabil că ți-ai dat seama, Viitoare Sam, dar poate că vei reuși să-ți ții emoțiile sub obroc când citești asta.

Îl vreau pe Stuart Shah. Îl vreau pe Stuart Shah de mor.

Stuart Shah (substantiv propriu, persoană): Ei, la naiba, o să-ți povestesc pur și simplu totul.

Imaginează-ți următoarele: Totul se petrece în urmă în doi ani. În calitate de critic al capitalismului, ai ales să porți o mulțime de haine *vintage* (hai, bine, deja purtate!), mai ales tricouri enorme de-ale tatei, blugi tăiați și roboții de grădinărit ai mamei, pe care îi iei fără să ceri voie. Citești o grămadă de articole din *National Geographic* despre cum se topește calota glaciară și despre cum urșii polari sunt nevoiți să plece din habitatul lor natural și te uiți o grămadă la DVD-urile vechi ale mamei cu serialul *Viața la Casa Albă*⁵. Într-o bună zi, doamna Cigler (pe atunci profesoara ta de engleză avansată din anul doi de liceu) te-a rugat să răspunzi pe scurt la întrebările de la sfârșitul povestirii lui Faulkner *Un trandafir pentru Emily*, despre o doamnă în vârstă care doarme alături de cadavrul soțului ei. În fine.

Dintr-odată, pe lângă pupitrul tău trece cineva. Miroase ca un om care vine de-afară, înțelegi ce vreau să spun? O combinație de sudoare, de aer umed, de iarbă și de pământ, iar când ai stat toată ziua la aer condiționat, îți dai seama cât ai clipi când cineva și-a petrecut ziua făcând ceva pe-afară.

Ridici privirea și vezi că-i Stuart Shah.

L-ai mai văzut pe Stuart și înainte – el e în clasa a douăsprezecea, în timp ce tu ești într-a zecea – e unul dintre elevii aceia care mereu mănâncă un sandwich din mers, în timp ce se îndreaptă spre treaba următoare. E înalt, are o tunsoare demodată de bărbat de cincizeci de ani, ochi negri

⁵ *The West Wing*, serial american de televiziune (1999–2006) creat de Adam Sorkin.

și umezi ca două pietre de râu. Pare să poarte mereu aceleași haine în fiecare zi, exact la fel ca tine, numai că el poartă tricou negru, blugi negri și arată senzațional. Este prieten cu toată lumea și cu nimeni în mod special. L-a jucat pe Hamlet în spectacolul de teatru de astă primăvară.

Acum se apleacă spre doamna Cigler și îi spune ceva pe ton scăzut. Când vorbește, colțurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet. Îi vezi degetele lungi strângând convulsiv lemnul catedrei acolo unde se sprijină cu mâinile lui subțiri.

Doamna Cigler rămâne cu răsuflarea tăiată și duce o mână la gură. Clasa ridică ochii de pe teme. Stuart se îndreaptă și își încrucișează brațele, cu ochii în jos și cu un zâmbet oarecum timid pe chip.

— Pot să le spun și lor? întrebă profesoara uitându-se la el.

Stuart ridică din umeri, se uită la clasă și pe urmă, din cine știe ce motiv, se uită la tine.

— Lui Stu tocmai i s-a publicat o povestire. Într-o revistă literară adevărată. Un licean! Adică... doamne sfinte!

Stuart râde scurt, cu ochii la doamna Cigler.

— *Ploughshares* este o revistă în care mi-ar plăcea și mie să public, oameni buni. Aplaudați-l pe colegul vostru!

Lumea aplaudă fără prea mare tragere de inimă, cu excepția ta. Tu nu aplauzi deloc. Tu te holbezi la Shah învârtind pe deget o șuviță de păr. Te foiești în scaun și te apleci spre el. Îți surprinzi privirea ridicându-se de la pantofii cu șireturi la blugi, pe urmă trecând peste curea până la gâtul cafeniu, la buzele moi și apoi coborând peste sprâncenele ca niște dungii negre trase cu pensula până la ochi, care îi întâlnesc din nou pe ai tăi.

Te înroșești și te uiți în jos la lista cu lucruri pe care le ai de făcut.

El iese din clasă și, în loc s-o ascuți pe doamna Cigler, te descoperi desenând litera S.

Mai târziu, te minunezi de el cu voce tare de față cu Maddie, la antrenamentul pentru dezbateri, iar ea îți remarcă

ochii alunecoși, felul în care mângâi cu degetele orice suprafață, micile oftaturi.

— Sammie McCoy se îndrăgostește, zice Maddie.

— Sunt doar curioasă. Profesional, adică. Mă întreb cum este să fii publicat.

Cuvântul acela, *publicat*. Se desprinde de pe buze ca o băutură pentru oameni mari, ca un lichior dulce de cireșe. Lasă de înțeles că felul în care vede lumea Stuart este atât de complet, atât de pătrunzător, atât de fascinant, încât oameni importanți vor să-l aducă și la cunoștința altora.

Și tu ai vrea ca vorbele tale să fie astfel. Nu într-o operă de ficțiune, n-ai fi în stare în veci de așa ceva, ci în general. Ți dorești să excelezi în dezbateri (și pe urmă să devii avocată) ca să te poți uita la lume de deasupra ei, ca s-o poți tăia în bucăți regulate și inteligibile, ca să potrivești laolaltă problemele și soluțiile ca într-un puzzle, făcând o lume dreaptă pentru toți. Vrei să le spui oamenilor ce anume este corect, ce anume este real. Stuart face deja asta în felul lui propriu și are numai optsprezece ani.

De-a lungul întregului an care urmează, oriunde s-ar duce pe holurile Liceului Hanover, Stuart strălucește. Găsești scuze să sari peste pauzele de prânz ca să-l poți urmări băgând în gură cu degetele bucăți de sushi dintr-o caserolă adusă de-acasă, în timp ce în cealaltă mână ține *The New Yorker*, sau alte publicații cu nume importante precum *The Paris Review*, sau romane mici și ponosite de toate culorile posibile. Ți notezi titlurile lor și le citești și tu, ca să poți ști ce scene îi trec lui prin minte. O dată sau de două ori te observă citind aceeași carte ca și el, la cantină sau aiurea, și dă încet din cap în semn de recunoaștere, ceea ce face ca prânzul să ți se învârtă în stomac.

Dar în cele din urmă petrece din ce în ce mai puțin timp pe holuri și tot mai mult pe banchetele din spate ale unor jeepuri în care se duce împreună cu prietenii lui la locul de

înnotat, la petrecerile de la Dartmouth⁶ sau în excursii până la Montréal. Așa și trebuie, îți spui, pentru că Stuart este *cool*. Tu te duci la școală devreme ca să studiezi și stai până târziu ca să-ți faci temele. Cauți să faci proiecte individuale cu toți profesorii. Nu mergi la petrecerile la care se duce el și nu te lipești de revista literară a Liceului Hanover unde este redactor, nici nu te împrietenești cu grupurile de fete care râd tare și poartă haine sumare, în stare să-i atragă lui atenția. Pentru că te-ai blocat pe calea ta superambicioasă și nu mai știi cum să scapi de ea. Iar asta îți rupe sufletul.

În ziua absolvirii lui, îl urmărești de pe gradene cum stă între părinții lui, cu ochelari de soare pe nas, dând mâna cu toți profesorii, zâmbind mai larg ca niciodată, încercând să-și tină toca să nu cadă. Ai auzit de curând că altă revistă, *Harper's*, a citit ce a scris Shah și vrea să-i publice a doua povestire. Doamna Cigler v-a spus ție și colegilor că scria proză scurtă încă de când avea vârsta ta și că speră să publice o culegere de povestiri, apoi un roman, apoi cine știe? Va pleca la New York, pentru că părinții lui oricum au un apartament acolo. N-are de gând să se ducă la facultate. Vrea numai să scrie, pentru că a descoperit ce-și dorește să facă și la ce se pricepe și nu va lăsa nimic să-i stea în cale. Gândul la el încă te pune pe jar și, înainte să plece definitiv, îl vezi pentru ultima oară, scoțându-și roba și împăturind-o pe braț, înainte să dispară în mulțime.

Asta a fost tot, până azi dimineață. Exact, Viitoare Sam! Au trecut doi ani și l-am văzut din nou azi dimineață.

Le dădeam de mâncare tâmpitelor de găini împreună cu Harrison, cu Bette și cu Davy (pentru că oricând e rândul lor să facă o treabă devine automat rândul meu), iar Puppy a țâșnit brusc de la ce-o fi făcut el prin curtea din spate, a ocolit în fugă casa și pe noi și a coborât coasta din față. L-am urmărit puțin și l-am văzut îndreptându-se spre drumul principal. A început să țopăie vesel pe lângă cineva care

⁶ Universitate americană din Ivy League care se află în localitatea Hanover din statul New Hampshire.

mergea pe jos, ceea ce nu era neobișnuit. Șoseaua noastră sinuoasă cu două benzi este prea îngustă și strânsă între munți ca să le permită mașinilor să gonească, iar lumea merge tot timpul pe ea cu bicicleta, aleargă sau se plimbă, uneori venind chiar de la douăzeci de minute depărtare, din Hanover. Dar această persoană purta tricou negru și blugi negri. Această persoană avea părul închis la culoare și pantofi maro. Am mijit ochii ca să văd mai bine, dar n-am fost sigură.

Pe urmă Puppy s-a întors, iar Davy, Harrison, Bette și cu mine ne-am înghesuit în camionetă și am pornit spre școala primară, unde urma să-i las înainte să mă duc în oraș. Pe drum am trecut pe lângă individul în negru care mergea pe marginea drumului. Am încetinit și toți ne-am lungit gâturile în spate. Stuart ne-a făcut cu mâna de după ochelarii lui de soare. Toți frații mei i-au răspuns la fel. Eu m-am uitat pur și simplu înainte și am încercat să nu țip.

Am rămas cu țipătul în gât toată ziua și acum, în timp ce Maddie își recapitulează introducerea, îmi vine greu să-l mai țin. Îl mai înghit o dată, dar văd în continuare fața lui Shah în lumina dimineții de pe Upper Valley, îi văd mâna ridicată să fluture și gura schițând un zâmbet de parcă m-ar fi recunoscut.

Stuart Shah s-a întors.

SALA DE AȘTEPTARE

Vreme de două zile, nici urmă de Stuart, nicăieri. M-am uitat după el din nou în drum spre și dinspre școală, în jurul curbei de la Center Hill, pe toate aleile pentru mașini dintre stejari, mesteceni și arțari, în fiecare mașină pe lângă care am trecut de-a lungul râului Connecticut. M-am uitat după el pe străzile din Hanover care duc spre Lou's, sau pe băncile de lângă campusul de la Dartmouth, unde ar fi putut sta să citească o carte. Nu sunt în oraș prea mulți tipi cu origini indiene îmbrăcați în blugi negri, dar am reușit să găsesc doi și niciunul dintre ei nu era Shah.

Acum am venit cu toată familia la doctor, mai puțin tata, care s-a dus la lucru. Mai exact, suntem la cabinetul pediatrei Nancy M. Clarkington de pe Lyme Road, numărul 45, iar eu am băut cinci pahare de apă de la automatele acelea mici. Există riscul să plec de-aici și să-mi golesc dulapul de la școală, urmând să-mi trăiesc restul zilelor în calitate de bolnav care învață acasă. Asta dacă nu primesc scrisoarea medicală cerută de directorul Rothchild. Nici nu vreau să mă gândesc la posibilitatea de a pleca din cabinet fără semnătura doctorului Clarkington pe amărâta aceea de scrisoare.

Mama stă lângă mine și citește o revistă de rahat despre oameni de rahat. Pereții sunt acoperiți de un fototapet cu imagini din junglă. Bette, Harrison și Davienne s-au așezat toți în genunchi în fața acvariului și se uită la pești, pentru că ei sunt încă copii și nu știu ce înseamnă ca soarta ta să fie în mâinile date cu cremă ale unei pediatre dintr-un oraș mic.

Mama (substantiv propriu, femeie, 42 ani): persoana scundă cu păr subțire și negru care te-a născut. Arată ca un elf din cărțile lui Tolkien cu riduri de expresie. Dacă nu-i la serviciu, o găsești acasă, în curte, în cizme de cauciuc, plivind straturile de legume, blestemând iepurii care i-au intrat în grădină, lipind crăpături din pereții șopronului

și/sau casei ori aruncându-i bățul lui Puppy. Iarna o găsești pe un fotoliu extensibil din piele, învelită cu o pătură.

Harrison (substantiv propriu, frate, 13 ani): un bărbătuș uriaș cu membre slăbănoage numai bune de cățarat în copaci, cu bucle bogate și castanii ca ale mele și un burdihan plin de macaroane cu brânză. Îl găsești în clasa a șasea, jucând Minecraft sau umblând pe-afară îmbufnat pentru că nu poate juca Minecraft.

Bette (substantiv propriu, soră, 9 ani): o variantă în miniatură a mamei, despre care știm numai că a fost adusă de extraterestri ca să ne studieze specia. O găsești la liziera pădurii făcând construcții ciudate din bețe, în spatele clasei ei a patra scoțând un fel de piuituri, sau făcându-i lui Harrison tema la matematică pentru o plată în caramele.

Davienne (substantiv propriu, surioară, 6 ani): altă reproducere în miniatură a mamei, dar voinică la fel ca Harry și ca mine. O găsești pe post de cea mai populară fată din clasa întâi, lipind abțibilduri cu mărgelile colorate pe orice și în continuare binecuvântat de puțin conștientă că obiceiul fraților ei de a striga „Surpriză!” de fiecare dată când intră ea în cameră se datorează nefericitului fapt că au tras cu urechea la ce au spus mama și tata când au aflat că vor mai avea un copil.

Am venit cu toții aici pentru că dr. Clarkington trebuie să stabilească dacă sunt sau nu destul de sănătoasă ca să merg luna viitoare la Boston pentru Concursul Național de Dezbateri și ca să termin anul școlar fără probleme.

Răspunsul este, evident, da. Uită-te la mine! Adică, tu nu te poți uita la mine, Viitoare Sam, dar nu există nimic care să arate în neregulă. Sigur, din când în când trebuie să-mi scutur brațele și picioarele pentru că amorteșc. Și mă dor ochii. Dar numai din cauză că citesc prea mult, cred. În plus, la un concurs de dezbateri nu-i nevoie de brațe și de picioare. Doar de memorie și de voce.

În caz că dr. Clarkington spune că sunt prea bolnavă, se ivesc două consecințe importante:

(1) Dacă nu merg la concursul de dezbateri, nu pot câștiga, și (2) dacă nu pot câștiga, atunci lucrarea mea pentru admiterea la NYU (despre cum să muncești permanent ca să câștigi) a fost o minciună și voi intra la NYU ca o mincinoasă. Ca să nu mai pomenesc despre faptul că toată viața mea de până acum din liceu se va dovedi pierdere de vreme. Dacă nu mi-aș fi petrecut ore în șir după cursuri și la sfârșit de săptămână, în sala unde se țin orele de guvernare, ca să mă pregătesc pentru concurs, aș fi putut deveni până acum o fată populară și plină de sex-appeal. În plus, așa m-am născut eu, frate, tare ca oțelul. Vreau întotdeauna să câștig. După prima oară când m-a bătut Harrison la șah (anul ăsta), m-am pedepsit singură să joc numai dame. Și lucrurile nu se vor sfârși așa.

Dacă nu termin anul școlar, calificativele mele vor scădea.

Dacă îmi scad calificativele, nu mai ies șefă de promoție la Liceul Hanover.

Dacă nu mai ies șefă de promoție, părinții mei își vor da seama că nu mai controlez lucrurile... și s-ar putea să nu mă mai lase la toamnă la facultate.

Dacă nu pot merge la facultate... De fapt, nu m-am gândit la această posibilitate. Nu-mi imaginez ce-aș face. Probabil că aș apuca-o pe Traseul Apalașian doar cu o manta și niște carne uscată la mine, sperând să încep o viață nouă undeva în Canada.

Și asta din cauză că există în mine o parte care își dorește să fiu cineva. Vreau să cred că dacă muncești din greu și ai idei bune, poți deveni cine vrei să fii. Ca Stuart, de exemplu.

Imaginează-ți ce groaznic ar fi să n-am voie să mă mai duc la școală și pe urmă să dau peste Stuart undeva și să reușesc printr-o minune să vorbesc cu el fără să cad într-o reverie psihedelică.

Sammie: Salut, Stuart! Ce ai acolo, ultimul roman al lui Zaddie Smith?

Stuart: Bună, Sammie. Evident. E nemaipomenit. Uită-te la tine! Arăți grozav! Te-ai maturizat.

Sammie: Mulțumesc. Nici tu nu arăți rău.

Stuart: Ce mai faci? Am auzit că participi la unul dintre cele mai prestigioase concursuri de dezbateri din țară, așa-i?

Sammie: Nu. Nu particip.

Stuart: Serios? Ce păcat! Dar ce faci?

Sammie: Ei, doar bolesc. Bolesc și eu pe-aici.

Așa ceva nu se poate întâmpla.

Tocmai am propus să dau o fugă la magazin și să iau un buchet mare de flori pentru dr. Clarkington, dar mama s-a uitat la mine ca și cum ar fi zis: *Tu nu trebuia să fii aia deșteaptă?*

Mă simt aiurea rău de tot și pentru că suntem în hainele noastre bune, deoarece pe urmă trebuie să mergem la confirmarea lui Harrison. I-am spus mamei că arătăm ca și cum ne-am fi gătit special să venim la doctor și că asta-i o idioțenie.

— O să-i spunem pur și simplu doctoriței Clarkington că suntem catolici, a zis ea.

Iar eu evident că i-am răspuns imediat:

— Nu, asta-i ultimul lucru pe care vrei să i-l spui unei femei de știință!

Mama a oftat.

— Dă-mi voie să nu umblu prin lume în costumul de spital.

— Dar e ca și cum ai purta toată ziua pijama, mi se pare grozav, am zis eu.

Ea mi-a răspuns:

— Ți s-a întâmplat vreodată să te duci la băcănie și să vrea un moș să-ți arate o aluniță de pe fund pentru că te crede asistentă medicală?

— *Touché!*⁷

⁷ „Punct ochit, punct lovit”, în fr. în orig.

Apropo, Viitoare Sam, mama încă nu-i asistentă medicală. Lucrează la recepție la Centrul Medical Dartmouth.

Așteptăm în continuare.

Mesaj de la Maddie: Unde ești?

Eu: Mă întorc la timp pentru antrenament.

Poate că nu-i adevărat, poate că n-o să mă mai duc niciodată la un antrenament pentru dezbateri, dar am o presimțire bună. Tocmai am găsit acest citat din unul dintre teoreticienii mei preferați, Noam Chomsky: „Optimismul e o strategie de a face viitorul mai bun. Dacă nu crezi că viitorul poate fi mai bun, este improbabil să-ți asumi responsabilitatea de a-l face să devină astfel.”

Maddie a folosit deja banii primiți cadou de ziua ei ca să ne cumpere amândurora pentru concurs costume cu pantaloni în culori asortate – bleumarin pentru mine, mov pentru ea – și sunt *uau!* (Îi dau banii înapoi când o să vând niște cărți de Platon de-ale mele vreunui boboc de la Dartmouth suficient de amețit de droguri ca să creadă că are nevoie de ele la cursul introductiv de filosofie.)

Ni s-a dedicat și un articol în ziarul școlii. Ziarul a oficializat toată povestea. Ce-o să facă acum, o să publice o rectificare cum că Sammie McCoy nu mai participă la concurs și va fi înlocuită de Alex Conway?

Da, exact așa va face.

Doamne, îmi vine să sparg un perete cu pumnul!

Dezbateri pe Coasta de Est, principalul blog și buletin informativ despre concursul de dezbateri pentru liceeni de pe Coasta de Est, ne-a numit pe Maddie și pe mine „echipa favorită”. Pe Maddie și pe MINE, nu pe Maddie și pe Conway!

Pe Alex Conway, până anul trecut nici măcar n-o interesa politica! Scorpia participa la Modelul Națiunilor Unite ca *Danemarca!* Deși ea e din America.

Ți-am spus eu că sunt competitivă.

Fir-ar să fie, asistenta tocmai a strigat numele meu! Pa.

- LARA AVERY -

(Harrison, te iubesc, dar dacă îmi iei laptopul și citești ceva de-aici, le spun mamei și tatei că te trezești în fiecare noapte la ora două ca să joci Minecraft.)

NU PREA BOLNAVĂ, SAU CUM SĂ FACI SĂ NU APARI PE UN SITE ÎN CĂMAȘĂ TROPICALĂ

Salut.

În clipa asta mergem cu mașina spre biserică și mama nu scoate niciun sunet.

După ce mi-a verificat parametrii vitali de bază, dr. Clarkington l-a pus pe difuzor pe specialistul din Minnesota și am vorbit despre viitor. Specialistul este genetician. Bărbat de vârstă mijlocie din Minnesota, blând și memorabil ca maioneza. Sau poate că așa am vrut eu să cred, pentru că îmi doresc să-l uit. Vocea lui s-a auzit în difuzor la fel de monoton ca înregistrările din aeroport care îți vorbesc despre măsurile de siguranță.

Ne-am uitat cu toții la un site destinat familiilor nevoite să se confrunte cu boala Niemann-Pick tip C. Există cluburi pentru copilași care suferă de boala asta, unde fac chestii nostime. Am văzut fotografii cu fețele lor vesele și schimonosite la o întâlnire din Pennsylvania, toată lumea purta cămăși cu palmieri și bea băuturi tropicale, iar unii erau în scaune cu roțile.

M-am purtat cam măgărește, pentru că le-am spus că site-ul nu mi se părea prea amuzant și că amuzant pentru mine ar fi fost să câștig concursul de dezbatere, mulțumesc. Iar pe urmă m-au supus practic unui interogatoriu de ziceai că-s spion ca să determine dacă ar trebui măcar să mi se permită să termin școala.

Ce faci dacă vorbirea îngreunată te împiedică să iei cuvântul în clasă? Incapacitatea de a forma cuvinte face parte dintre riscurile neurologice ale NPC.

Voi scrie. Știați că poetul Tomas Tranströmer a ținut un discurs de acceptare a Premiului Nobel sub formă de cântec la pian din cauză că un atac cerebral l-a privat de capacitatea de a-și folosi cortexul frontal?

Ce faci dacă nu-ți poți aminti cum să te întorci acasă de la școală?

Și un copil de doi ani poate folosi Google Maps.

Ce faci dacă începi să ai convulsii?

Nu am nimic de comentat. Ba nu, stați așa, o să strâng în dinți o lingură de lemn.

Și în caz de epilepsie?

Arăt ca o persoană care s-ar apropia de locuri cu lumină stroboscopică?

Simptome de insuficiență hepatică?

Ei, hai, asta i se poate întâmpla oricui. Sun la autorități.

Și dacă se întâmplă la concursul de dezbatere?

Nu sunt doctori și la Boston?

etcetera

etcetera

Au ajuns la un compromis spunând că oriunde mă duc, inclusiv la școală și la concurs, trebuie să fie prezent cineva autorizat să acorde primul ajutor. Cele mai multe dintre simptome – contorsionarea mușchilor, durerile de picioare (și, conform unui filmuleț de pe site, incapacitatea de a discerne că un pahar cu apă se află la jumătate de metru în fața mea, fapt care mă va face prin urmare să-l răstorn ca un actor prost dintr-o piesă de teatru școlară căruia i s-a indicat: „răstoarnă paharul acela și încearcă să faci să pară că a fost un accident”) –, în fine, toate astea urmau să apară treptat. Totuși, puteam avea „convulsii” sau „atacuri” în orice moment (de parcă faptul că făceam parte dintr-un grup de liceeni n-ar fi fost deja destul de dificil) și aș fi avut nevoie de asistență medicală imediată. La școală, problema se rezolvă ușor, întrucât fiecare asistentă medicală școlară este autorizată să dea primul ajutor. În altă parte, a continuat monoton doctorul, „îți asumi un risc”.

— Adică am nevoie să fie lângă mine cineva de la Salvare cu vestă fluorescentă? Tot timpul? am întrebat eu râzând.

Mi-am imaginat cum i-aș fi pus să-mi păzească locul de la bibliotecă cu padelele defibrilatorului sau să-mi croiască

drum cu ambulanța prin traficul estival aglomerat de newyorkezii plecați în vacanță.

— Nu, doar cineva care știe tehnici de resuscitare, a zis specialistul.

De fiecare dată când mergem la doctor mă trezesc că am de-a face cu câte un lucru nou. M-am întrebat dacă și copiii aceia pleoștiți și contorsionați fuseseră nevoiți să treacă prin asta sau dacă boala lor avansase deja prea mult înainte să poată interveni doctorii în vreun fel. Era epuizant, parcă încercam să-mi justific naibii propria existență.

Pe deasupra, doctorul ne-a reamintit că: *NPC este o boală întotdeauna mortală*. Majoritatea copiilor cu NPC mor înainte să împlinescă douăzeci de ani (mulți mor înainte să împlinescă zece).

(A lăsat o pauză ca să putem procesa cât de peste măsură de tragic este totul.)

Bine, să simplificăm. Ce ar trebui să facă o persoană care este complet condamnată? Să se uite oropsită pe fereastră? Nu mă pricep la lucruri dintr-astea sentimentale. Așa că hai să continuăm.

Ei, și de-aici devine interesant. Specialistul a spus: Debutul tardiv al simptomelor poate conduce la o speranță de viață mai mare. Se întâmplă extrem de rar ca simptomele să apară la cineva de vârsta mea. Sau cel puțin el nu tratase încă niciun astfel de caz. Asta înseamnă că, fiind mai mare, organismul meu poate lupta mai bine. Chiar și doctorii mai puțin specializați sunt de acord cu asta. Bingo! Specialistul îi spusese deja mamei chestia cu speranța de viață încă de la Clinica Mayo, numai că voiam să audă și dr. Clarkington direct de la sursă.

Înainte să ne întoarcem în sala de așteptare unde erau copiii, mama și cu mine ne-am îmbrățișat tare de tot pe hol. Am strâns-o cu toată puterea mușchilor mei. Și pe urmă, ca o ironie a sorții, am vomitat. Nu din cauză de NPC, sau nu cred, mai degrabă pentru că aveam emoții.

În orice caz, am primit aprobarea. Am primit scrisoarea medicală. Am reintrat în normal. Speranță de viață mai lungă, iubito! Ce zici de asta? Om te-ai făcut! BAGĂ MARE!

Tare trebuie să scap de boala asta înainte să mă duc la NYU! În caz că sunt singura de la noi din casă care crede că mă pot face bine, atunci trebuie să mă descotorosesc de negativitatea celorlalți. Părinții mei gândesc îngust, Viitoare Sam. Mama îl întreabă pe doctor despre o eventuală „asistentă permanentă la domiciliu” și despre cum va primi rețetele. Se pregătesc pentru ce-i mai rău. Dar așa cum spune domnul Chomsky, optimismul atrage după sine responsabilitatea. Nu-mi fac iluzii: știu că sunt bolnavă. Dar n-am de gând să mă antrenez pentru eșec.

Am de gând să dau lovitura peste tot, să câștig concursul de dezbateri, să mă duc la New York și pe urmă mai vedem.

Iar tu trebuie să mă ajuți.

RĂZBUNAREA LUI COOPER LIND

Biserica Maica Domnului Cea Veșnic Ajutătoare se află în Bradford, la numai jumătate de oră de mers cu mașina din Hanover, în una dintre porțiunile mai plate din Upper Valley. Biserica este ascuțită, frumoasă și albă, asemenea celor mai mulți dintre enoriașii ei. Acolo, chiar în seara asta, Harry s-a autodeclarat soldat al lui Christos pentru tot restul vieții, o hotărâre *plină de sens* din partea unui băiat de treisprezece ani (vezi să nu).

Mai ales a unui băiat de treisprezece ani care și l-a ales ca patron pe Sfântul James (alias protectorul orașului Santiago), pentru că Santiago este personajul principal din *Rainbow Six*, un joc tactic cu împușcături. Foarte creștinesc!

Micuța Taylor Lind și-a ocupat locul alături de el pe băncuța de catifea unde se îngenunchează pentru sacrameente, cu șuvițele ei arâmi strânse într-o coadă delicată aproape de buclele lui Harrison, unul lângă altul la marginea dinspre stativul plin de candelă cu imaginea Fecioarei Maria, la fel ca fratele ei Cooper și cu mine acum cinci ani. În timp ce îl urmăream cu toții pe părintele Frank atingând ceremonios obrajii tuturor acelor sfinți puberi Cecilia și Patrick și confirmându-le catolicismul, mama s-a întins și m-a strâns de mână.

M-a făcut să mă gândesc la propria mea confirmare...

Purtasem o rochie veche de-a mamei din anii '90, când fusese ea adolescentă – una verde-limetă, scurtă, cu guleraș și imprimeu cu margarete. Aveam părul ridicat și prins cu niște clame de metal plasate la nimereală. Ochelarii vechi îmi cădeau pe nas – erau cei cu rame dreptunghiulare prea mici pentru fața mea rotundă, care îmi făceau ochii bulbucați.

Cooper îl alesese patron pe Sfântul Anton din Padova, pentru că era primul nume de pe lista cu sfinți care ni se propusese.

Eu o alesesem pe Sfânta Ioana d'Arc din motive evidente, dăh.

Începusem să mă întreb ce sfinți urmau să-și aleagă Bette și Davy când avea să le vină rândul și dintr-odată a răsunit din tuburile uriașe ale orgii din colț imnul *Doamne, binecuvântează-ne pe noi*, iar eu l-am văzut pe tata în picioare în primul rând împreună cu ceilalți tați de copii confirmați, cu un sacou peste tricoul lui de angajat al Primăriei din Lebanon, și toate întrebările gen „ce-ar fi dacă” ale doctorilor au început să mi se învârtă prin cap, de pildă *ce-ar fi dacă pășești ceva înainte să ajungă Bette și Davy în momentul acela*, și mi-a urcat în gât un nod care nu știam că se poate găsi acolo și iar mi s-au umplut ochelarii de băltoace cu apă sărată. A trebuit să plec capul ca să pot plânge pe tăcute, dar lacrimile tot continuau să vină, așa că m-am scuzat că mă duc la baie, iar pe hol, că tot vorbeam de lup și de Sfântul Anton din Padova, era Coop.

Cooper Lind (substantiv propriu, persoană): cândva a fost practic fratele meu, dar acum este mai degrabă un frate înstrăinat, nu, mai degrabă un vecin obișnuit. Adonis permanent ars de vânt. Îl găsești pe cealaltă parte a muntelui nostru, într-un nor de fum de iarbă, sau în pat cu orice femelă între cincisprezece și nouăsprezece ani. Coop este singura altă persoană din Strafford care a păcălit sistemul și merge la Liceul Hanover, dar numai din cauză că l-au vrut ca să joace baseball.

Am dat scurt din cap și am trecut pe lângă el spre toaletă, ca să scap de ultimele suspine din rărunchi și să mă spăl pe față.

Când am început să ne ducem la Hanover, Coop și cu mine mergeam împreună, aranjați și pregătiți și înnebuniți de emoție, unul lângă altul pe bancheta din spate a mașinii mamei. Și, nu știu, ceva s-a întâmplat, treptat și dintr-odată. Poate că nu aveam nimic în comun în afară de jocurile imaginare despre magie pe care le inventaserăm amândoi. Sau poate că ne-am îndepărtat pentru că lui Coop i-au crescut picioare lungi și musculoase în locul genunchilor dolofani acoperiți cu plasturi, i s-au lășit umerii sub tricoul

cu Batman și i-au răsărit pomeți în obraji, iar mie nu mi s-a întâmplat nimic din toate astea. Eram prea ciudată și urâtă ca să mai stau pe lângă el, o tufă pipernicită alături de un stejar puternic. Coop a devenit vedetă de baseball și s-a împrietenit cu copiii populari; eu am devenit expertă în dezbateri și nu m-am împrietenit cu nimeni. Probabil că așa a fost dat să fie. Eu citeam cărți fantasy în timpul meciurilor lui.

În primul an, după ce a aruncat patru lovituri imparabile, Coop a ajuns în divizia națională. Pe urmă, cu puțin înainte de campionatul pe state, a fost dat afară din echipa de la Hanover pentru că fuma iarbă. N-am nicio îndoială că sunt singura persoană care știe asta. În ziua în care s-a întâmplat, l-am găsit pe hotarul dintre proprietățile noastre jucând un joc video la micul lui Nintendo și purtând în continuare șapca echipei Hanover. Mi-am dat seama că plânsese.

— Ce-ai pățit? l-am întrebat.

A scos din buzunar scrisoarea prin care îl anunțau că a fost exmatriculat pe motive disciplinare.

— Așa-ți trebuie, am zis eu, la fel cum îi spuseseam când avea șapte ani și își rupsese piciorul după ce sărise de pe un zid înalt.

Am râs când am citit scrisoarea, ca și cum a doua zi urma să uităm totul și să ne jucăm din nou. Dar când am vrut să mă uit în ochii lui ca să-i spun: *Hei, am glumit, nu-i mare scofală, îmi pare tare rău*, țin minte că nu i-am putut găsi. Ochii erau la locul lor, dar parcă în spatele pupilelor se scufundase ceva.

Chiar am zis cu voce tare:

— Hei, glumesc, o să fie bine...

Dar el se întorcea deja să plece. Îmi amintesc că m-am gândit: *Cred că nu mai suntem destul de buni prieteni ca să glumim așa.*

— Hei, scrisoarea! am strigat eu, continuând să țin scrisoarea în mână. Probabil că trebuie să le-o dai părinților tăi.

Coop s-a întors și a mi-a smuls-o din mână, apoi a trecut pe cealaltă parte de munte și nu mi-a răspuns când l-am sunat, așa că am încetat să o mai fac.

La școală, zvonul general a fost că a renunțat el la baseball, iar eu am lăsat-o așa. Tăcerea dintre noi a continuat să crească, el s-a mutat de lângă mine la singurul curs pe care îl făceam împreună și curând și-a luat un Chevy Blazer, iar eu am cumpărat camioneta tatei și n-a mai trebuit să mergem la școală cu aceeași mașină.

Când m-am întors de la toaleta bisericii, nu mă așteptam să-l găsesc pe Coop așteptându-mă.

— Te simți bine? m-a întrebat el și aproape că n-am fost sigură dacă vorbea cu mine. Ținea ochii în telefon.

— Da. Absolut!

Am continuat să merg cu privirea în podea, dar el nu se întorcea în biserică. I-am aruncat un „mulțumesc” scurt peste umăr.

— Stai puțin, a strigat Coop. Ies să iau niște aer. Vrei să vii și tu?

— Aăă, eu...

M-am oprit în loc și m-am uitat la el. Coop arăta nelalocul lui la biserică – și eu arătam la fel, dar era altceva. Eu cel puțin eram îmbrăcată în rochie (care arată de fapt ca o cămașă uriașă) – dar el purta un maieu cu inscripția CEVA BUN BUN (cine știe ce-o fi însemnând „ceva bun bun”?), care îi scotea în evidență brațele de Mr. Proper, și părea să nu-și fi pieptănat sau tuns de multă vreme părul de culoarea mierii lung până la umeri. Cooper și cu mine obișnuiam pe vremuri să mergem să mâncăm unul acasă la celălalt, atunci când ne jucam vara cât era ziua de lungă, când înotam în chiloți în avene și ne băteam pe ultimul Dr. Pepper cu aromă de cireșe și vanilie de la magazinul universal din Strafford.

— Ne-au mai rămas vreo... Coop și-a verificat telefonul. Vreo douăzeci de minute.

— Strașnic!

L-am urmat afară în seara de primăvară și ne-am oprit în mijlocul unui cerc de bănci din față, la umbra uriașei cruci albe a bisericii. Coop a scos un joint din buzunar.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh... am început eu.

— Amin, a terminat Coop și a aprins țigara, apoi am răs puțin.

Am stat în tăcere în timp ce el fuma.

Nu prea știam ce să spun.

— Ce naiba mai faci? m-a întrebat el după ce a dat afară un fum.

— Aăă... bine.

— Vrei și tu? a întrebat, aplecând jointul în direcția mea.

— Nu!

— Bine, gata, mă gândeam că poate ai început și tu să te relaxezi puțin, nu știu... a zis Coop, râzând din locul acela dintre piept și burtă, așa cum face când știe că nimeni altcineva nu-i consideră gluma amuzantă.

— N-am nevoie de iarbă ca să mă relaxez, i-am spus cu tonul că fac un anunț public, dar în același timp, din suflet.

— Și ce face Sammie McCoy ca să se relaxeze? a întrebat el.

— Mă uit la *Viața la Casa Albă*. Îmi place să-mi fac curat în cameră. Uneori mă...

— De ce plângeai? m-a întrerupt Coop.

— Înainte de orice, să nu mă întrerupi. Dintre toți, tu ar trebui să știi treaba asta cel mai bine.

— Ce treabă am eu cu... a început el, apoi și-a dat seama și a tăcut naibii.

— În ce privește întrebarea ta, plângeam din cauză că...

M-am gândit cum îl văzusem în ziua aceea mai devreme pe holul școlii, la baza unei piramide umane făcută din fete dintr-a zecea.

— Nu vrei să știi.

— Ba da, vreau.

— Bine... Am încercat să-i descifrez expresia de pe chip. Dar nu pot să-ți spun.

— De ce?

— Pentru că tu nu-ți imaginezi decât că mi-a venit ciclul sau mai știi eu ce.

Coop a pufnit. Chiar și în umbra proiectoarelor, mi-am dat seama că roșise.

Iată de ce nu-mi fac ușor prieteni. Conversația banală mă face să-mi vină să sparg peretele cu pumnul. Când vorbesc, vreau să conteze. Și nu știam dacă după patru ani Coop voia să știe cu adevărat de ce plângeam sau voia numai să facem conversație. Iar eu n-aveam de gând să fac conversație. Nu azi.

— Na, că te-am făcut să te simți aiurea, am zis.

— Trăiesc printre femei. Știu ce-i ăla ciclu.

— Nu mi-a venit ciclul.

— Nu trebuie să-mi spui de ce plângeai.

— Nu, nu trebuie.

— Dar eu am întrebat.

— De ce? l-am interogat eu.

— Pentru că se întâmplă ceva.

— De unde știi?

Coop a ridicat din umeri și a zâmbit.

Poate că își dădea seama din cauză că mă văzuse făcând pe mine în aceeași biserică, atunci când slujba se lungise. Sau poate pentru că îl văzusem eu făcând pe el odată, în mașina noastră, pe când ne întorceam acasă de la parcul acvatic Water Country.

Sau poate pentru că veneam de la cabinetul doctorului, care mă apăsase peste tot atât de tare, încât îi simțisem verigheta rece pe piele și fusesem nevoită să-i spun că da, mă doare când apăsați aici, și aici, și aici. Dr. Clarkington îmi pipăise gâtul, spinarea, fundul, țâțele, buricul și partea moale dintre oasele soldurilor și îmi spusese cum se va topi

sau se va înmuia sau se va întări fiecare parte, ca o înghețată lăsată afară prea mult, iar ea deja îmi putea vedea corpul schimbându-se.

— Hai să ne așezăm, am zis. Putem să ne așezăm?

— Sigur că putem să ne așezăm.

Ne-am așezat cu spatele rezemat de cruce.

I-am povestit despre ziua mea.

I-am povestit despre acum două luni, când am descoperit că nu-mi puteam mișca ochii în sus și ne-am dus la doctor pentru ceea ce credeam că era un fel de migrenă. I-am povestit despre cele șase săptămâni de teste medicale, despre cum învățasem pentru examenul de istoria Europei așteptând pe pista înghețată a aeroportului, pentru că Clinica Mayo trebuia să fie tocmai în Minnesota, și despre cum îi spusese lui Maddie că nu mă puteam duce la antrenamentul pentru concursul de dezbateri din cauză că strămătușa mea era pe moarte, pentru că, asta mi se păruse cel mai aproape de adevăr: strămătușa mea chiar murise și avusese exact aceeași boală ca și mine, alt motiv să nu-i spun lui Maddie că sunt bolnavă, pentru că dacă ar crede că o să mor, ar începe să-mi spună că mă descurc de minune chiar și atunci când nu mă descurc, iar opinia ei despre dezbateri este una dintre puținele pe care mă pot baza. I-am povestit cum confirmarea lui Harrison mi-a reînviat toate acele amintiri și mi-a provocat, pe rând, curiozitate și teamă pentru viitor, care părea strâmt și greu, dar nu imposibil, și cum mă simțeam acum mai hotărâtă ca oricând să obțin ce vreau și să obțin imediat.

Când am terminat, ochii lui Coop deveniseră de un roșu-aprins. Să ne lămurim: nu din cauză că se emoționase, ci din cauză că se drogase, de asta sunt aproape sigură.

— Rahat, frate, a zis el.

Spre cinstea lui, nu mă întrerupsese nici măcar o dată.

— Cam da, am zis.

Mă simțeam ca și cum tocmai aș fi vomitat. Probabil că și transpirasem. Dar eram golită și calmă.

Coop a dat din cap o vreme, căutându-și cuvintele.

— Sammie, îmi pare tare rău.

Se uita în pământ. Telefonul i s-a luminat în buzunar și l-a tras afară. Am văzut numele de pe ecran: Hot Katie. A ignorat apelul. Dar fusese de-ajuns ca să ne aducă aminte cine eram acum. El ar fi răspuns la telefon dacă nu eram eu acolo. Iar eu n-aș fi stat acolo dacă nu voia el să fumeze iarbă. Nu așa trebuia să decurgă seara lui, nici a mea.

Eram doar niște meteoriți care se loviseră temporar unul de altul în vidul mărunț din Upper Valley, dar altminteri traiectoriile noastre continuau să rămână separate. Nu eram prieteni.

— Nu contează.

Voiam să plece Coop. Voiam să ia cu el tot ce vărsasem asupra lui astfel încât să nu trebuiască să mai vorbesc niciodată despre asta. Hot Katie i-a luminat telefonul a doua oară.

Am arătat spre buzunar.

— Poți să răspunzi.

— Bine, a zis Cooper, deblocând ecranul. Mă întorc imediat, a adăugat și a aruncat mucul țigării cu un bobârnac, încât a trebuit să sar ca să mă feresc de el.

— Iartă-mă! a zis, țâșnind înapoi cu telefonul la ureche.

A zdrobit mucul de pământ cu adidasul.

În timp ce el gângurea cu Hot Katie, m-am strecurat înapoi în biserică pentru sfârșitul slujbei, iar când am ieșit din nou, Cooper dispăruse. Îmi făcuse totuși plăcere să-l văd. Bunul, bătrânul Coop.

Of, futu-i! Sper din tot sufletul că n-o să spună nimănui despre treaba cu boala.

N-o să spună.

Păi, știi eu?

N-o să spună.

ARGUMENTAȚIE CA SĂ MERG VINERI SEARA LA PETRECEREA DE LA ROSS NERVIG: O CERCETARE ASUPRA OBICEIURILOR SOCIALE ALE ADOLESCENȚILOR SUB PRETEXTUL PREGĂTIRII DEZBATERII

Bună după-amiaza, Viitoare Sam. Subiectul dezbaterii este participarea lui Sammie la petrecerea de la Ross Nervig de vineri, 29 aprilie. Definim subiectul după cum urmează: O petrecere este o adunare de adolescenți într-o locuință unde nu sunt prezenți părinții și unde este prezent alcoolul. „Sammie” este o fată de optsprezece ani care n-a mai mers anterior la vreo petrecere. „Ross Nervig” este un fost elev de la Liceul Hanover care facilitează regulat petreceri de felul celei definite mai sus. În calitate de echipă care propune subiectul dezbaterii, considerăm corectă afirmația că Sammie se va duce la prima ei petrecere.

Ca prim și unic vorbitor voi discuta despre beneficiile profesionale care decurg din participarea la numita petrecere, despre posibilitatea ca părinții lui Sammie să-i dea voie să se ducă și despre probabilitatea ca Stuart Shah să fie prezent la petrecerea respectivă.

Primul argument se referă la condițiile în care a fost solicitată prezența lui Sammie la petrecere și la felul cum va influența viitoarele ei obiective profesionale acceptarea acestei solicitări. Sammie aspiră să câștige peste două săptămâni Concursul Național de Dezbateri. La antrenamentul pentru dezbateri, Maddie Sinclair a menționat petrecerea ca pe o răsplată a muncii lor susținute.

O definim pe Maddie Sinclair drept parteneră de dezbateri a lui Sammie vreme de trei ani, drept participantă regulată la petrecerile din casa lui Ross Nervig și drept viitoare studentă a Universității Emory. O găsim pe Maddie în toate piesele școlare, ca șefă a Ligii Homosexualilor din liceu și în mijlocul unei orbite de copii preocupați de teatru și de film. (Mi-a

spus cândva că este ca Rufio din *Hook*, vechea ecranizare după *Peter Pan*, și că toți prietenii ei sunt Băieții Pierduți. Să se consemneze că am căutat personajul pe Google și că părul lui Maddie, în prezent o creastă de un roșu-aprins, seamănă destul de bine.)

Astăzi, Maddie și Sammie încercau costumele cu pantaloni pentru Concursul Național de Dezbateri în toaleta fetelor de lângă sala unde se țin orele de guvernare. Voi transcrie discuția lor cuvânt cu cuvânt, în sprijinul argumentației:

Maddie: Fundul meu în costumul ăsta mă face să-mi vină să sar pe mine.

Eu: În sfârșit înțeleg și eu ce înseamnă „siluetă de clepsidră”.

Maddie: Cât de adevărat! Arăți bine, Sammie.

Eu: Vorbeam despre tine. Eu arăt ca un cufăr.

Maddie: Ei, lasă.

Eu: Argumentația ta în contradictoriu a devenit criminală. Alex se tot prefăcea că îi vine să strănute, dar tu știi că voia numai să câștige timp.

Maddie: Nu-i așa? (*cu fața la Sammie*) Și încheierea ta e beton. Suntem pregătite.

Eu: Nu suntem pregătite...

Maddie: Suntem cât de pregătite putem fi în acest moment. Eu zic să sărim peste antrenamentul de vineri.

Eu (*pe un ton de avertisment*): Maddie...

Maddie: Bine.

Eu: Tu n-ai decât. Eu nu pot.

Maddie: Nu, lasă...

Eu: De ce, trebuie să te duci undeva?

Maddie: Ross Nervig dă o petrecere și vreau să beau ceva înainte să merg acolo.

Eu: Marfă. Du-te! Pot să lucrez mâine la alte treburi.

Maddie: Vrei să vii și tu?

Eu: Nu.

Maddie: Haide!

Eu: Nu, mulțumesc.

Maddie (*mijind ochii spre mine și gândindu-se la un argument*): Trebuie să ne întărim prietenia.

Eu: Suntem deja prietene, uite!

Maddie: Suntem în toaleta școlii, lângă o sală unde se țin ore de guvernare. Ne trebuie ceva mai puțin instituțional. Trebuie să fim amândouă la același nivel. Trebuie să ne simțim reciproc *ritmul*.

Eu:...

Maddie: Nu ești de acord?

Eu: Sunt de acord, dar părinții mei nu m-ar lăsa în veci să merg.

Maddie: Și dacă te lasă?

Eu: Nu mă lasă.

Maddie: Fă abstracție de împrejurări și asumă-ți propria dorință.

Eu: Parcă ai cita dintr-un afiș cu citate inspiraționale.

Maddie: Vezi? Despre asta-i vorba. Faci comentarii nostime. În secret, ești de-a dreptul amuzantă.

Eu: Nu sunt amuzantă în secret. Sunt amuzantă pe față.

Maddie: Oamenii nevoiți să se eticheteze drept amuzanți nu sunt amuzanți.

Eu: Nu-i adevărat.

Între noi se lasă liniștea în timp ce ne dăm seama amândouă că este adevărat.

Maddie: Vreau să te văd bând! Serios, tu probabil că nu crezi, dar oamenii inteligenți sunt cei mai grozavi petrecăreți.

Eu: Dovedește-mi!

Maddie: Nu! Știi de ce? (*prefăcându-se că își scutură umerii de praf*) Vreau pur și simplu să mă relaxez cu tine. Vreau să mă relaxez și să nu simt că trebuie să fiu în cea mai bună formă când mă aflu în preajma ta. Înțelegi ce vreau să spun?

Eu: Cred că da. Adică te stresez?

Maddie (*după o pauză*): Cumva, da. Ești foarte serioasă.

Eu: Asta nu-i problema mea.

Maddie: Va fi, dacă încep să te urăsc și vreau să părăsesc echipa de dezbateri.

Eu: Aici ai dreptate.

Maddie: În plus, i-aș putea spune mamei că petrec seara cu tine ca să pot ajunge acasă după ora fixată de ea.

Eu: Spune-i pur și simplu că rămâi la Stacia!

Intru într-o cabină ca să-mi scot costumul.

Maddie (*de afară*): Știi că nu-i pot spune mamei că rămân peste noapte la Stacia pentru că nu m-ar crede niciodată. Stacia e un șoricel care trăiește în găurica ei de șoricel și nu cred că iese nici măcar ca să se vadă cu părinții ei.

Eu: Aha.

Maddie: Nu trebuie să vii la petrecere. Doar ziceam și eu.

Ies din cabină. Maddie nu mi-a cerut niciodată genul ăsta de favoare. Sunt curioasă și nu vreau să mă urască sau să se simtă stresată în preajma mea. (Notă: Sper numai că interacțiunea socială silită nu va înrăutăți acest efect.)

Eu: Bine, mergem.

Maddie: DA!

Maddie își trage una peste fund, apoi îmi trage și mie una peste fund.

SFÂRȘITUL SCENEI

Așa cum s-a dovedit, Maddie dorește prezența lui Sammie ca să facă parteneriatul lor mai puternic și prin urmare să devină o echipă de dezbateri mai bună. Dacă Sammie consimte, asta o va face mai eficientă în dezbateri și în consecință se va apropia mai mult de obiectivul ei de a câștiga Concursul Național, prin urmare se va duce la petrecerea de la Ross Nervig.

Al doilea argument insistă asupra faptului că părinții îi vor acorda lui Sammie permisiunea să se ducă la petrecere pentru că Maddie, pe lângă faptul că îi este colegă în echipa de dezbateri, este autorizată să acorde primul ajutor. Din cauza situației medicale, ca să se poată duce oriunde i-ar da voie părinții ei, Sammie trebuie să se gândească la condițiile

în care își poate preîntâmpina propria moarte (mulțumesc, dr. Clarkington!).

Sammie le poate spune părinților și că se duce la o petrecere a clubului de dezbateri. Din punct de vedere istoric, aceste petreceri înseamnă bere de plante și jocuri de cultură generală precum Trivial Pursuit în subsol la Alex Conway, lucruri care nu reprezintă o amenințare la fel de mortală ca petrecerile tradiționale „cu alcool și fără părinți”. Datorită faptului că Sammie se va duce la petrecerea lui Ross Nervig împreună cu Maddie, evenimentul devine din punct de vedere tehnic tot o petrecere de dezbateri, așa că nu ar minți.

Întrucât se va afla în prezența unui salvator autorizat și va participa, după toate aparențele, la o „petrecere plicticoasă de dezbateri”, Sammie va primi binecuvântarea părinților și prin urmare se va duce la petrecerea de la Ross Nervig.

Al treilea și ultimul argument este simpla captură de ecran a mesajului pe care Maddie l-a trimis exact acum un minut:

Maddie Sinclair: Șiiiiiii

Maddie Sinclair: Ghici ce-am auzit?

Maddie Sinclair: Va fi acolo vechea ta pasiune

Eu: Cine?

Maddie Sinclair: Stuart Shah

Prin urmare, Sammie se va duce vineri, 29 aprilie, la petrecerea de la Ross Nervig.

NEAȘTEPTATA PETRECERE

Iată de ce regret că m-am băgat în asta:

Stuart Shah vine încoace, acasă la Maddie, chiar în această cameră, înainte să mergem toți la petrecere. Maddie tocmai a decis să arunce această mică bombă când mama ei a tras mașina pe alee.

Stuart este prietenul unui prieten, mi-a spus Maddie.

Stuart a devenit super-apropiat de Dale când Dale l-a jucat pe Rosencrantz în spectacolul în care Stuart l-a jucat pe Hamlet.

Iar Dale este prieten cu Maddie.

Și Dale cu Stuart vin încoace.

Stomacul mi se transformă într-o mașină de spălat.

Mai devreme i-am luat de la școală pe frații mei și am așteptat până când s-a întors tata acasă de la toaletat copaci. Cât timp am pregătit în viteză o cină cu spaghete, Maddie s-a jucat în curte cu surorile mele.

Bette alerga în jurul curții și îi striga întrebări, iar Maddie îi striga răspunsurile în timp ce le arunca un disc Frisbee lui Davy și/sau lui Puppy, care se nimerea primul.

A urmat apoi toată povestea cu autorizația ei de prim ajutor. Maddie încă nu știe că sunt bolnavă și, întrucât există riscul să creadă că nu mă pot descurca la concurs, lucrurile trebuie să rămână astfel.

Așa că am acționat în stil James Bond. În timp ce Maddie era afară, i-am cerut niște gumă. A arătat spre geantă și m-a invitat să scormonesc înăuntru. În loc de gumă, am scos din portofelul ei cardul de la Crucea Roșie care atesta că este autorizată să acorde primul ajutor și l-am strecurat în buzunarul blugilor. În timp ce fierbeau spaghetetele, m-am dus la calculatorul familiei, l-am scanat, l-am printat, apoi l-am pus la loc.

Pe urmă a venit tata acasă. M-am dus după el în camera părinților, i-am spus ce voiam să fac și i-am arătat cardul scanat.

S-a prefăcut că îl cercetează amănunțit, de parcă știa la ce să se uite. Și-a pus până și ochelarii bifocali și s-a dus la biroul unde plătește facturile, ca să-l studieze la lumina veiozei. *Ești drăguț, tată*, m-am gândit.

După ce i-am lăsat mamei un mesaj pe telefonul mobil, am venit acasă la Maddie, în Hanover, unde i-am spus mamei lui Maddie, Pat, că da, Maddie urma să petreacă seara cu mine și prin urmare nu avea să ajungă acasă la ora limită stabilită.

Maddie a stat în spatele ei, pe direcția privirii mele, și a ridicat pe mutește degetul mare în semn de aprobare, ceea ce m-a făcut să mă simt rebelă și ca lumea. Pat ne-a sărutat pe amândouă pe obraz și s-a dus să ia masa cu clubul ei de lectură.

Camera lui Maddie miroase cum cred că ar mirosi Lothlórien, regatul elfilor din *Stăpânul inelelor*. A lemn ars, a lavandă și cumva a pământ. Are plante cu multe frunze în fiecare colț, suculente în vase de sticlă înșirate de-a lungul ferestrelor, pe marginile biroului și pe măsuța de toaletă, plus un copac pipernicit într-un ghiveci mare de ceramică. Boxele stereo îi ocupă aproape o treime din perete și din ele urlă niște sintetizatoare, iar ea umblă încolo și înapoi din baie în cameră, desculță, în boxeri și maieu, cu un prosop în jurul capului.

Planul era să bem un pahar și să plecăm la petrecere înainte să se întoarcă Pat acasă, la ora zece. Așa fusese planul. Stuart nu făcea parte din plan. Eu trebuia doar să-l văd de la distanță la petrecere, iar dacă mă vedea și el, să-i fac cu mâna, pentru mine era suficient. Iar acum urma să fie în aceeași cameră cu mine. Și eu să fiu una dintre cele patru persoane prezente. Nu mai puteam doar spera să mă observe, urma să mă observe sigur, iar eu trebuia să admit că mă observase. Urma să mă prefac că nu-l doream de când îl văzusem prima oară. Poate că urma chiar să-mi dau seama dacă voiam cu adevărat să mă dorească și el sau voiam

numai să-l adaug pe lista tipilor deștepți cu care m-aș fi sărutat dacă aveam ocazia.

Mai demult, la puțină vreme după ce publicase el pentru prima oară, rămăsesem după oră ca să vorbesc cu doamna Cigler despre o lucrare, iar Stuart venise în clasă pentru cursul următor. Se așezase și notase grăbit ceva pe o bucată de hârtie dintr-un carnet, răsfoind înainte și înapoi un roman pe care îl avea deschis, făcându-și tema în ultima clipă.

Aș fi putut să-i spun ceva simplu. *Salut*, de exemplu. Sau *Felicitări*. În loc de asta, am vorbit tare cu doamna Cigler.

— Mulțumesc, doamnă Cigler. Nu m-am mai gândit până acum la acest pasaj din această perspectivă.

Cred că speram că el o să ridice privirea și o să zică: *Ce pasaj?*

Eu i-aș fi spus despre ce vorbeam, iar el mi-ar fi spus: *Ai o frumusețe neconvențională. Hai să vorbim cândva despre asta.*

Dar îmi dorisem să mă considere deșteaptă înainte să-i treacă prin minte că eram frumoasă, pentru că știam că nimeni nu m-ar fi considerat frumoasă, așa că am continuat să vorbesc din ce în ce mai tare despre carte, până când a intervenit doamna Cigler.

— Trebuie să încep cursul următor, a zis ea.

Iar el n-a ridicat nicio clipă ochii de la temă.

Iată cam cât eram de pregătită să interacționez cu Stuart. Să vorbesc tare cu altcineva în timp ce el era în încăpere. Fir-ar să fie!

PULSIUNEA DE MOARTE⁸

Când și-a terminat treaba în baie, Maddie s-a întors cu un păr nou sub prosop și cu o sticlă verde de gin.

— Ce culoare are părul tău acum? am întrebat-o.

— Un roșu ceva mai închis, a strigat ea. Mai puțin Ariel și mai mult Rihanna.

Mi-am strâns buclele într-o coadă și m-am uitat în oglindă pe deasupra ei.

— Și asta ce muzică e? Nu-i Rihanna.

Maddie a râs.

— Nu, nu-i Rihanna. Și-a scos prosopul de pe cap și l-a aruncat într-o parte. Aștia-s The Knife.

Mi-am desfăcut din nou părul din coada de cal.

— Cât durează până vin?

Ea și-a stors gel în palme.

— Nu știu. O oră, poate.

— Avem un șofer desemnat?

Maddie și-a făcut părul creastă.

— Dale nu bea și poate lua mașina mea.

Mi-a venit în minte imaginea lui Stuart mergând pe șoseaua de lângă casa noastră. Mi-am deschiat un nasture de la bluză, cât să se poată întrezări partea de sus a pieptului. Pe urmă gândul că voi sta lângă Stuart, că șoldul lui l-ar atinge pe al meu m-a făcut să paralizez și am încheiat nasturele la loc.

— Sammie.

M-am uitat la Maddie.

— Relaxează-te!

— Åsta-i modul cel mai nepotrivit de a relaxa pe cineva.

— Se aude cum scrâșnești din dinți.

— Așa fac când mă concentrez! i-am spus, ceea ce este adevărat. Nu vrei să mă concentrez la ce avem de făcut?

⁸ Concept freudian care susține că în oameni există o pulsione de moarte inconștientă.

— Știi ceva? A deschis sertarul noptierei și a scos un pachet de cărți. Hai să jucăm un joc.

Mi-am simțit mușchii destinzându-se puțin. Joc înseamnă să câștigi. Îmi place să câștig.

— Ce joc?

Maddie a pus pachetul pe podea în fața mea și mi-a întins sticla de gin.

— Se cheamă „Destinde-te naibii”.

— Cum se joacă?

— Trage prima carte, mi-a arătat Maddie.

— Dama de cupă.

— Ia o gură de băutură.

M-am conformat.

— Și acum?

— Mai ia una.

— Asta-i tot?

— Țsta-i jocul.

— Păi, nu este...

Maddie și-a ridicat mâinile.

— Orice discuție despre joc denaturează scopul jocului.

Maddie este singura persoană pe care o las să mă întrerupă fără să îi atrag atenția. Nu știu de ce. Poate pentru că mi-a plăcut întotdeauna s-o ascult.

Am dat ochii peste cap și am mai tras o dușcă.

— Vine și Stacia? am întrebat.

Maddie și-a flexat abdominalii în oglindă.

— Ar face bine.

Stacia este „ceva” cu Maddie. Maddie mi-a spus că n-o numește pe Stacia iubita ei pentru că nu crede în monogamie, dar eu sunt de părere că și din cauză că Stacia nu-i absolut sigură că îi plac numai fetele. Stacia este mărunțică, are buze roșii, ochi enormi și o voce întretăiată. Pictează decorurile pentru toate spectacolele și, la un moment dat, toată lumea era îndrăgostită de ea. Inclusiv un profesor, fapt pentru care l-au dat afară.

Maddie, pentru că este Maddie, a fost singura care a făcut-o pe Stacia s-o dorească și ea.

Și-a tras un tricou negru fără mâneci peste bustieră. Stăteam în picioare lângă ea. Purtam cămașa veche a tatei, colanți negri și teniși. M-am uitat la buzele mele palide, la coapsele ca niște baloane, la fund, la talia invizibilă sub cămașa ca un sac.

— Mi-aș dori să am trăsături considerate atrăgătoare în mod tradițional.

— După ce criteriu?

— După...

Am răs încet. Îmi cerea referințe.

Maddie a tras următoarea carte din pachetul de pe jos.

— Trei de caro. Nu contează.

A aruncat-o într-o parte și a băut din sticlă. Am răs amândouă. Trebuia să-i dau dreptate, „Destinde-te naibii” era un joc demn de numele lui.

— Revenind, am început eu din nou, continuând să mă gândesc ce referințe să invoc. Atractivitatea palpabilă și măsurabilă, dar absolut deloc tradițională, a lui Maddie se împotriva la ce voiam să spun. Așa că am încercat la întâmplare: După felul cum arată în medie oamenii care exercită o atracție specială asupra altor persoane. Exprimată deschis. N-ai decât să faci un sondaj la Hanover...

— Poți să-i dai înainte cât e ziua de lungă cu ce nu-i în regulă la tine sau poți pur și simplu să fii așa cum ești și să te bucuri de tine.

— Ție ți-e ușor să vorbești, am mormăit.

— Ce-ai spus?

— Am spus că ție îți vine ușor să vorbești. Ești încrezătoare în tine ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, am zis, iar Maddie a încrunțat din sprâncene. Dar un elefant nemaipomenit de bine coordonat în mișcări.

Ea a chicotit și a mai tras un gât din sticlă, apoi mi-a întins-o mie. Am întors o carte.

— Asul de pică!

— Marfă! a zis Maddie și a ridicat din umeri.

Am aruncat cartea pe podea. Ea a continuat:

— Te-ai gândit că s-ar putea să am încredere în mine pentru că mă vezi mai ales în situații care pretind să am încredere?

Avea dreptate. Antrenamente pentru dezbateri. Runde de dezbateri. Spectacole școlare. Liceu în general.

— Înțeleg ce vrei să spui, am zis și am ridicat sticla la buze.

Am dat pe gât două înghițituri și le-am simțit arsura. În timp ce eu beam, ea s-a întors la oglindă să-și contureze pleoapele cu tuș.

— Pentru mine, orice situație pretinde o tonă de încredere. Știi?

— Sigur.

La paisprezece ani, Maddie se răsese în cap. Când am cunoscut-o eu, tocmai fusese eliminată pentru că îl pocnise pe un tip care o făcuse țâțeră⁹ în față; se înscrisese în clubul de dezbateri pentru că mama ei spusese că trebuia să-și diversifice activitatea extrașcolară, nu se putea duce doar la teatru. După o săptămână, echipa ei era pe primul loc. A! Și până la urmă s-a împrietenit cu tipul pe care îl pocnise și l-a convins să devină simpatizant al Ligii Homosexualilor. Avusese cel puțin două iubite din școala noastră, plus o fată de la Dartmouth.

După ce a cules de pe jos pachetul de cărți, Maddie a mai tras o carte, a băut din sticlă și mi-a întins mie pachetul.

— Și tu ești în război cu forțele exterioare. Așa că fii curajoasă!

— Nouă de treflă. Nu știu, Maddie, la mine se pare că e altfel.

Am tras o dușcă și i-am dat înapoi sticla și cărțile.

— Păi, da, ne batem cu forțe *oarecum* diferite, asta-i adevărat. Tu nu ești gay. Dar ascultă-mă pe mine, Sam, te îndoiești de tine fără niciun motiv.

⁹ Termen argotic pentru lesbiană.

Nu mă îndoiam de mine chiar fără niciun motiv. M-am gândit la calmantele din poșeta mea, pe care nu le luasem pentru că știam că o să beau. M-am gândit cum îmi scuturam brațele când se întorcea ea cu spatele, încercând să le alung amorțeala.

— Dar...

S-a ridicat în picioare.

— Gata, nu mă mai contrazic cu tine. Dale, Stuart și Stacia sunt pe drum; dacă vrei să pleci, trebuie să te descurci să ajungi acasă singură.

Maddie s-a dus către boxe, a băut din sticlă și a început să danseze. Ridica genunchii, își unduia șoldurile prin aer și își scutura creasta dintr-o parte în alta. Mintea mea a început să se agite. Evitasem astfel de situații dintr-un motiv: pentru că era ușor s-o dau în bară. Pentru că nu exista o soluție corectă și, cu excepția celor din filmele romantice pentru adolescenți cretini, nu existau reguli despre ce-ar fi trebuit să faci, astfel încât nu puteam controla nimic din ceea ce se întâmpla în afara corpului meu.

De fapt, nu puteam controla nici ce se întâmpla cu corpul meu. Corpul meu mă ura.

Maddie a dat muzica la maximum. Simțeam în gură gust de ace de brad.

Am început să mă gândesc la teoria lui Freud despre pulsivitatea de moarte, la ideea că organismele se pot împotrivi inconștient forței vitale, că evoluția poate decurge invers și că în loc să iubească și să trăiască, oamenii ar putea dori să se autodistrugă. Dar eu știam din întâmplare alt mod prin care moartea putea acționa în viața oamenilor.

Știu că sună morbid, Viitoare Sam, dar există ceva eliberator în a te gândi la moarte. Nu mă gândeam că urma să mor chiar atunci, în cameră la Maddie, și nu-mi doream să mor, dar când îți dai seama că te afli aproape de moarte – când moartea este atât de reală pentru tine – să te temi de ea sau să te temi de lucruri mai mărunte cum ar fi oamenii, petrecerile și Stuart Shah, toate par niște prostii.

Aveam un adversar mult mai mare și mai redutabil.

— Bine, am zis, iar Maddie s-a întors de unde se balansa în ritmul muzicii. Am luat sticla și am băut, apoi am tras un gât de apă minerală. O să rămân. Și mai știi ceva?

Maddie boxa cu aerul.

— Ce?

M-am ridicat în picioare.

— Vom câștiga Concursul Național.

— Da! Da, îl vom câștiga!

Am început să mă mișc dintr-o parte în alta împreună cu ea, cea mai bună încercare a mea de a dansa.

Pe urmă am simțit un val de afecțiune pentru Maddie, Viitoare Sam. Genul de afecțiune pe care l-am mai simțit numai pentru frații mei, pentru părinții mei, pentru oamenii în care am încredere. Nu urma să mă duc singură acasă. Nu urma nici să fiu o povară. Așa cum spusese Maddie, aveam nevoie una de cealaltă.

Am ridicat cărțile de pe podea și le-am aruncat în aer.

— Am câștigat?

Maddie a zâmbit. Ochii ei căprui s-au luminat sub părul ei electric.

— Toată lumea câștigă.

ROY, ROY, ROY

După alte câteva melodii, când începeam să mă simt ușoară, caldă și oarecum frumușică, i-am auzit urcând scările și râzând. M-am descheiat la nasturele de sus al cămășii. Ușa s-a deschis și le-am văzut pe Stacia, o zână palidă în salopetă, pe Maddie, cu părul acum uscat de un roșu-viu, care o trăgea de mână pe Stacia cu brațele ei subțiri, pe Dale, cu pistruii încinși și cu cămașa *vintage* băgată în niște pantaloni de poliester, și pe Stuart.

Nu purta negrul lui obișnuit. Era în gri, blugi gri și tricou la fel. Avea pielea mai întunecată decât îmi aminteam, cafeniu închis, și părul negru tuns la fel, scurt și demodat.

— Salut! a zis el imediat.

— Salut, am răspuns eu.

Imitație, îmi amintesc că m-am gândit. Imită pur și simplu felul în care vorbesc toți ceilalți și ai să te descurci.

— Bună, Sammie, a zis Stacia cu vocea ei aproape ca o șoptă, așezându-se cu genunchii la piept pe podeaua lui Maddie.

— Samantha, a zis Dale cu voce ca de robot, oarecum britanică. Samantha McCoy, regina în exercițiu a Liceului Hanover.

— Regina? Ce vrei să spui?

Pe urmă, ca să sune mai drăguț, am adăugat un „ha-ha”.

— Regina promoției, a răspuns Dale, răsucindu-și degetele.

Șefa de promoție. Mi-am înghițit pornirea de a-l corecta și mi-am reamintit că era o glumă și că oamenii glumesc.

Maddie s-a uitat la mine cu o umbră de zâmbet și a zis:

— Stu, o cunoști pe Sammie?

— Nu prea bine, a zis Stuart așezându-se lângă Stacia și întinzându-mi mâna. Îmi amintesc de tine, dar nu cred că am făcut cunoștință.

Îmi amintesc de tine, spusese. I-am strâns mâna. Avea forma și textura unei mâini de om, dar aproape că m-a ars.

— Într-adevăr, am zis, și când mi-am tras mâna, am simțit sângele pulsând în ea.

El continua să se uite la mine. Maddie și Stacia au dat sticla din mână în mână. Dale s-a dus să schimbe muzica.

— Da, a continuat el, mergeai la cursul doamnei Cigler când eram eu în ultimul an. Ne-a citit la oră un întreg eseu de-al tău despre *Huck Finn*. Parcă voia să ne spună: „Fiți atenți la fata asta dintr-a zecea! mai bine v-ați pune cu burta pe carte!”

— Aha, am zis și am încuviințat din cap.

Îmi aminteam vag că doamna Cigler îmi ceruse permisiunea să citească lucrarea mea, dar credeam că numai pentru ceilalți elevi dintr-a zecea. Gândul că Stuart îmi admirase munca mi-a făcut pielea de găină. Voiam să-l întreb despre ce mai scrie, sau cum se simțea întors în Hanover, dar până să aleg eu cu ce întrebare să încep și până să formulez cuvintele cât mai corect, Maddie îi întinsese sticla.

Stacia a început să se legene pe muzică și cerceii i se bălângăneau. Maddie a tras-o încet de unul.

— Au! a zis Stacia și a râs.

A lovit-o ușurel peste un țep din creastă. Maddie și-a ridicat sprâncenele către mine. Eu mi-am descrușițat brațele de la piept.

Stuart cerceta camera lui Maddie.

— Cine cântă? a întrebat-o el.

— The Knife, am zis eu înainte să poată răspunde altcineva.

Stuart a dat din cap zâmbind ușor, cum îi zâmbesc mamei vânzătorii de la magazinul universal când ea îi întreabă cum se descurcă în timpul orelor de vârf. *Lasă-mă să-mi văd de treabă*, spunea zâmbetul acela. Când privirea lui s-a oprit din nou asupra mea, doar pentru o clipă, am profitat de ocazie.

— Stai în New York? l-am întrebat.

— Da. Îmi place. Poate puțin prea mult.

— Și mie, am zis. Adică la anul vin și eu acolo.

— Da?

— La New York University.

A ridicat din sprâncene.

— Felicitări.

Când a terminat de vorbit, nu m-am putut abține și am devenit serioasă.

— Ce-ți place la New York?

A lăsat capul pe-o parte.

— Doamne, ce întrebare! Lucrurile care le plac tuturor – istoria, viața de noapte, chestii dintr-astea. Dar am senzația că tu vrei să știi precis ce-mi place mie, iar eu nu m-am mai gândit concret de multă vreme.

— Da, exact asta vreau să știi, am zis și am tras un gât de gin.

Era și el serios. Poate că nici lui nu-i plăceau conversațiile banale.

S-a uitat în tavan, pe gânduri. Avea un gât lung și neted. În cele din urmă a întins mâna, de parcă răspunsul s-ar fi cuibărit în palma lui.

— Îmi plac toți și toate îngrămădite laolaltă. Îmi place să mă aflu în metrou pe liniile înalte de suprafață. Treci la numai câțiva pași de ferestrele de la etajele de sus ale clădirilor și te afli nespus de aproape de viața altcuiva. Sau îmi place când oamenii se ceartă ori se sărută în metrou chiar lângă tine. Cred că asta îmi place, să fiu aproape de viețile altor oameni.

— Fără să trebuiască să-ți bați capul cu ele, am remarcat eu.

A râs.

— Exact.

Să-l faci pe Stuart să râdă era ca și cum ai fi făcut ceva să pocnească, îți dădea senzația plină de satisfacție pe care o ai când spargi o pungă sau un balon de gumă.

Chiar atunci a intervenit Dale, bătând din palme.

— Hai, bețivilor, ultima dușcă! Sunt gata să merg la Nervig.

În Toyota micuță cu două uși a lui Maddie, ca prin vis, Stuart și cu mine am ajuns unul lângă altul pe bancheta din spate. Muzica bubuia, deci nu puteam vorbi. Picioarele nu ni se atingeau decât la curbe, când el s-a sprijinit cu brațul de spătar în spatele meu și a spus:

— Pardon.

— Nu-i nimic, i-am răspuns și m-am uitat pe fereastră, savurând concretețea lui alături de mine.

Intenționeam să mă bucur de asta cât puteam. Ochii lui hoinăriseră într-o parte și în alta. Dar își amintise de mine. Nu-i pusesem întrebările potrivite, alea de flirt. Dar își amintise de mine. Continua să-mi umble prin minte ce spusese Stuart despre New York: trenul, faptul că erai făcut sendviș între lumini și clădiri și lumea uriașă, plină de povești.

La ultimul semafor din Hanover pe drum spre Norwich, Dale a oprit muzica că să afle de la Maddie pe unde s-o ia.

Stuart s-a aplecat în față să se uite prin parbriz și m-a întrebat:

— Unde locuiești?

Îmi acorda atenție și am tresărit ca un iepure în grădină când aude un zgomot. Pericol. Dar era un pericol pozitiv.

— La Strafford, am zis și am observat că nu puteam întoarce capul fără să mă apropii insuportabil de mult de capul lui.

— Și? a întrebat, în timp ce mașina înainta încet.

— Și? am repetat eu, sperând că nu-mi putea vedea pe întuneric zâmbetul uriaș de pe chip.

— Ce-ți place la Strafford?

— Ha! mi-a scăpat mie imediat. Nu-mi place mare lucru.

— Nu-ți place chiar nimic?

Cred că nu mai răspusesem nici eu de multă vreme la o asemenea întrebare. M-am gândit la ea, am simțit cum mă umplu de adrenalină și am coborât fereastra ca să simt aerul

venit dinspre munți. Mirosea a pin și a nori și a foc făcut de cineva în curte. Îmi plăcea mirosul, dar și mai mult îmi plăcea mesajul – ideea că mirosea la fel de când se formaseră munții și că rămânea totuși proaspăt. Senzația mi se părea greu de comunicat, nu doar lui Stuart, oricui. Am respirat adânc.

— Asta, am zis și am arătat spre noapte.

— Mm, a răspuns Stuart și a închis ochii, în timp ce vântul ajungea pe bancheta din spate.

Expresia de pe fața lui arăta că știa exact ce voiam să spun și am simțit plăcerea de a fi înțeleasă ca pe niște degete care mi se plimbau pe spate.

— Da. E plăcut, a zis el.

În timp ce urcam pe alee spre Ross Nervig, se auzea deja basul bubuind din casa ascunsă după copaci. Am parcat la coada unui șir de mașini iar restul drumului l-am făcut pe jos, cu Dale aprinzând o țigară și cu Stacia și Maddie ținându-se de braț. Pe urmă casa a început să se vadă, pe balustrada verandei era lume, se adunaseră grupulețe pe peluză, șuvoaie de oameni intrau și ieșeau pe o ușă colonială dintr-o parte, care dădea pe o coastă înverzită exact ca a mea. Numai că de zece ori mai mare. Și populată de persoane pe care nu le cunoșteam.

Am început să am din nou emoții și am încercat să-mi controlez respirația.

— Iată că am ajuns, am murmurat.

Alături, Stuart m-a auzit.

— Petreceri, da?

— Petreceri, l-am imitat eu, clătinând din cap de parcă fusem la un milion de petreceri până atunci și puteam să scutur amuzată din cap când vorbeam despre ele.

Și-a lăsat mâna pe spatele meu, doar o clipă, și am tresărit surprinsă.

— Nu-ți face griji, o să fie amuzant.

Oare flirta? Asta era flirt? Sau era pur și simplu o interacțiune umană obișnuită? Muream s-o întreb pe

Maddie, dar ea alerga deja prin curte, urmată de Stacia, ca să sară în spatele unui prieten, râzând când el se învârtea cu ea.

— Stu-ey, Stu-ey, Stu-ey, ne-a întâmpinat legendarul Ross Nervig din mijlocul verandei – un muntean cu o barbă deasă, portocalie, care ținea în mână un pahar mare și colorat de plastic.

— Cum e orașul, tâlharule?

Stuart s-a apropiat de el. Eu am găsit un colț și am rămas să ascult, strângând într-o doară mâinile persoanelor cărora mă prezenta Dale.

După cât am putut pricepe din discuția lor, Ross fusese în clasă cu Stuart la Hanover și jucase rugby până când se accidentase, în ultimul an. Acum lucra la firma de construcții a tatălui său, adunând constant fani pentru muzica *drone* pe care o cânta, atât de populară printre hipsterii de la Dartmouth. Un rezident pe viață în Upper Valley.

Stuart, am aflat, se afla aici ca să termine un volum de proză scurtă și ca să ocupe peste vară casa părinților lui din Hanover, câtă vreme își vizitau ei familia din India.

— Te vezi cu cineva? l-a întrebat Ross pe Stuart. Mai ești cu dramaturga aia cu picioare păroase?

Urechile mele aproape că s-au întins la propriu peste verandă.

— Nu chiar, a răspuns el.

Nu chiar nu înseamnă *nu*. Înseamnă da, cumva. Sigur că avea o prietenă.

Am alungat gândul. Am cercetat mulțimea după alți oameni pe care îi recunoșteam. Mă puteam holba cu toată nepriceperea. Făcusem deja ceea ce venisem să fac, ceea ce mă provocase Maddie să fac. Vorbisem cu el.

Dar tot nu mă simțeam câștigătoare.

L-am urmat pe Dale înăuntru; i-am aruncat lui Stuart o privire scurtă și el m-a văzut, dar m-am întors. *Nu contează, nu contează*, mi-am tot repetat și m-am uitat în jur prin

livingul gigantic cu lambriuri din lemn plin de fete slăbănoage care se fotografiau pe ele însele și de jucători de baseball care se fotografiau pe ei înșiși. Asta fac oamenii la petreceri? Stau și se pozează singuri ca să aibă dovada că au fost acolo? Aveam laptopul în geantă și m-am gândit o clipă să-i cer lui Ross parola de Wi-Fi.

Am zărit un fotoliu gol lângă cu raft cu cărți, dar înainte să apuc să mă așez pe el, mi-am auzit numele printre bubuiturile bașilor.

— SAMMIE MCCOY!

Coop, bunul și bătrânul Coop își croia drum printre trupuri cu un pahar de plastic în mână, cu părul lui blond murdar prins într-un coc transpirat.

— SAMMIE MCCOY! a strigat el din nou și de data asta lumea i-a urmărit privirea în direcția mea. FEMEIA VISURILOR MELE.

Iisuse!

— Un simplu „salut” era de-ajuns, am mormăit eu.

M-am gândit cum își ieșea din minți când eram copii de fiecare dată când una dintre mamele noastre făcea hotdog. La fiecare masă cu hotdogi, fără greș, Coop se urca pe scaun și-și arunca pumnii în aer urlând: „Hotdog! Hotdog! Hotdog!” de parcă ar fi câștigat la loterie. Era un copil ușor impresionabil.

M-a strâns într-o îmbrățișare acră. I se împleticea limba.

— N-am crezut niciodată în viața mea că o s-o văd pe Samantha Agatha McCoy la o petrecere. Niciodată în viața mea!

— Ei bine, iată-mă! am zis eu și m-am extras din strânsoarea lui. Ți amintești al doilea nume al meu, am adăugat, dar nu m-a auzit.

— Știți, a început el să spună către mine, apoi s-a întors spre mulțime, știți că am vrut să mă îmbăt cu fata asta toată viața mea?

— Ce coincidentă, am zis eu, dând ochii peste cap.

— Toată viața mea, a zis el aproape solemn. Fata asta este prietena mea din copilărie. Suntem de pe același munte, i-a spus el unui boboc neinteresat de alături, cu un piercing în nas. Prietena mea din copilărie! a repetat și m-a luat de umeri, cu ochii lui bleumarin larg deschiși.

— Mă bucur să te văd, Coop, am zâmbit eu.

I-am observat pe Stuart și pe Ross intrând pe ușă și m-am tras un pas în spate.

Coop a continuat la fel:

— Și prima oară când am vorbit după o mie de ani mi-ai spus că ești bolnavă!

— Ua! am zis și am dus un deget la buze.

— O! a zis Coop, imitându-mă, cu degetul la buze. Bine.

Nu eram sigură dacă nu cumva-mi imaginam, dar ochii lui păreau aproape umezi, ca și cum stătea să plângă.

— Nu vreau să le spun celorlalți deocamdată, i-am zis încet.

Nu mă uitam la Stuart, dar știam că era încă acolo, pentru că descoperisem că dacă îți place să te atingă cineva, devii conectată cu corpul acela ca printr-un fel de ecolocație, și când se apropie, ca Stuart în acel moment, ți se încălzește propriul corp.

— Dar mie mi-ai spus, a zis Coop, mult prea tare, cu un fel de mândrie ciudată în spatele vorbelor.

— Da, și-acum mă întreb de ce, am zis eu ferindu-mă.

— Nu te purta așa, a zis el.

— Coop! a strigat cineva.

O fată despre care pot doar presupune că era Hot Katie a venit țintă spre noi. Picioarele ei lungi și bronzate ieșeau dintr-un șort prespălat, abdomenul plat îi strălucea de stropi de sudoare, de bere sau de alt lichid sub un maieu tăiat. Am văzut ochii lui Coop și ai tuturor celorlalți, de fapt, plimbându-se pe corpul ei. Știu că nu intenționa asta, dar fetele ca ea mă făceau să mă simt de rahat. Ce rost am eu când sunt fete ca ea prin preajmă.

— Coop, a zis Hot Katie și s-a rezemat de umărul lui, șoptindu-i ceva la ureche și chicotind. Hai cu mine, a continuat ea și au plecat.

Așa ușor era? Așa ușor era. Stejarii se simt bine lângă alți stejari.

Le puteam vedea pe Stacia și pe Maddie stând pe același fotoliu în camera de alături, cu picioarele împletite.

Am luat o carte numită *Anagrame* și am început să citesc. Am simțit privirea cuiva și m-am uitat în sus. Stuart. Am ridicat cartea așa cum ridică cineva un pahar de vin. *Noroc. Petreceri, da? Ha-ha. Nu că n-aș ști ce să fac sau ce să spun, dar pur și simplu am fost la atâtea petreceri că m-am săturat de ele și mai degrabă citesc cartea asta, ha-ha, așa că nu-ți bate capul cu mine, rămân aici.*

El s-a îndreptat spre mine. M-am uitat fix din nou în carte, fără să mișc ochii, dar am știut cumva că Stuart tocmai ocolise un fotoliu, că îi spusese *scuză-mă* unei fete care dansa și pe urmă iată-l acolo, lângă mine. A luat și el o carte, una cartonată care se chema *Viața scriitorului*.

— Salut, a zis, lăsând degetul semn între pagini.

— Salut, am răspuns, recitind iar și iar aceeași frază, cu pielea arzând sub haine.

— Părinții lui Ross au o bibliotecă ca lumea.

— Le sunt recunoscătoare, am zis și am râs amândoi puțin.

— Te dai bătută așa repede, huh?

În loc să-i răspund, am sorbit zgomotos din pahar. Și atunci mi-am dat seama că îmi lipsea cu desăvârșire arta conversației. Când aveam un scop, puteam pune întrebări sau puteam răspunde până când dovedeam pe cineva. Dar când nu urmăream nimic, parcă mă izbeam de un zid. Mă săturasem de ziduri. Am simțit o idee, un avânt sau poate că le imitam pe toate Hot Katie de pe lume; în orice caz, am simțit cum crește ceva în mine.

Frumoasele lui sprâncene au început să se încrunte, întrebătoare.

Când vreau ceva, vreau tare. Și îl voiam pe Stuart Shah. M-am uitat direct în ochii lui adânci, negri, superbi și am spus:

— Vreau să știi că am avut dintotdeauna o mare pasiune pentru tine.

Am pus cartea la loc pe raft și am plecat.

CE FEL DE COPAC SUNT, MĂCAR SUNT ÎN PĂDURE?

Iar acum sunt aici, stau pe capota mașinii lui Maddie și chicotesc singură pe întuneric. Nu-mi vine să cred că i-am spus cu adevărat așa ceva lui Stuart Shah. Nu-mi amintesc când am mai simțit o asemenea emoție. Mă simt cum trebuie să se simtă un supererou. Simt că pot auzi tot, că pot vedea tot, simt în continuare cum a vibrat aerul între noi, cum am închis cartea cu un pocnet și marginea mânecii lui de care m-am atins în treacăt când am plecat.

Poate să mă fi simțit la fel când am aflat că am obținut un scor destul de bun ca să ne calificăm la Concursul National. Sau poate atunci când mi-a spus doamna Townsend că aveam șanse să fiu șefă de promoție.

Doamne, ce nesăbuită eram!

Am fost nesăbuită, dar simt că am câștigat. Maddie mi-a spus să fiu curajoasă, iar eu am fost.

Ce-i nostim, Viitoare Sam, este că atunci când i-am spus ce i-am spus, m-am gândit la tine. M-am gândit cum o să te uiți tu la mine înapoi și o să mă vezi pierzându-mă în momentul acela în decor, sau ducându-mă acasă și plângându-mi de milă, iar asta m-a înfuriat.

Dacă tu ești eu cea de mai târziu... de peste un an, să zicem, după ce ai terminat cu succes primul semestru de facultate și vreau să fii dată naibii. Și nu vreau să fii grozavă doar așa, ca într-o imagine mulțumită și perfectă a cuiva care are un moment perfect, cum sunt fotografiile acelea pe care le arată lumea de la petreceri ca asta – nu vreau să fii o persoană definită de comentariile pe care le lipești pe viața ta. Mi se pare că în fotografiile acela oamenii se prefac din rășputeri că se simt bine din cauză că vor ca lumea să creadă că se simt bine. Dar asta nu-i viața, nu-i așa?

Uneori, viața este teribilă. Uneori, viața îți dă o ciudățenie de boală.

Iar uneori viața este bună cu adevărat, dar nu într-un mod simplu.

Când mă voi uita înapoi, voi ști că am încercat.

Dar acum am aterizat aici, pe mașina lui Maddie. Probabil că trecuse aproape o oră.

Ea mi-a trimis un mesaj: *Unde ești?*

I-am spus, dar când să-i scriu din nou ca s-o întreb când plecăm, mi-a murit telefonul. N-am Internet. Și n-am apucat s-o avertizez pe Maddie în legătură cu ce i-am spus lui Stuart.

La naiba, încep să mă simt singură aici, Viitoare Sam.

Aha, bine. Aud pași apropiindu-se pe alee. Probabil că vine Maddie să mă certe și să-mi spună să mă întorc în casă. *Nici gând*, îi voi spune. Mi-am jucat scena.

Poate că sunt o împiedicată în societate, dar mă pricep destul cât să nu mă întorc acolo. Mă voi preface că tastez ceva și că sunt deosebit de ocupată ca s-o pot ignora pe Maddie.

Fir-ar să fie!

Nu-i Maddie. Este cineva îmbrăcat complet în gri, care se uită la toate mașinile.

Este Stuart.

OF, DOAMNE

A trecut o zi de la petrecere și încă mai am literele decolorate ale e-mailului lui Stuart scrise cu pixul pe brațul meu.

Când m-a găsit pe capota mașinii lui Maddie, a spus doar „Heeei!”, apoi a început să râdă și am început și eu să râd. Ecolocația funcționa uimitor de bine.

— Maddie a vrut să mă asigur că ești bine, a zis el în cele din urmă.

— Da. Sunt bine, am răspuns eu. Tu ești bine?

— De ce n-aș fi? a zis el.

Am răbufnit înainte să fi terminat întrebarea.

— Pentru că tocmai ți-am lăsat în poală o grenadă emoțională. I-am scos cuiul, am aruncat-o și am lăsat-o să explodeze.

Mi-am dat seama că nu-l priveam în ochi, mă holbam fix la pieptul lui larg și gri.

— Da, măcar puteai să strigi înainte „la pământ”!

A scos din gură un sunet ca de explozie. Eu am chicotit, o acțiune pe care încerc să n-o fac niciodată decât la adăpostul casei mele, ceea ce spune ceva despre cum mă făcea Stuart să mă simt.

— Da, am zis, așa ar fi trebuit.

Pe urmă am tăcut amândoi. Și am început să simt pe deplin toată greutatea gestului pe care-l făcusem, de exemplu faptul că probabil mă holbasem la el o mulțime, nu numai când mergeam amândoi la liceu, dar și în seara asta, fără să-i spun mai mult decât că (a) eram obsedată de el și că (b) urma să fim peste un an în același oraș.

— Iartă-mă dacă te-am speriat, am zis.

— Nu! a zis Stuart. Nu, nu-ți face griji.

Și atunci, slavă Domnului, i-am auzit pe Dale, pe Maddie și pe Stacia venind pe alee după noi, așa că n-a mai fost nevoie să vorbim.

M-am așezat intenționat în față, încercând să-mi alung din minte toată povestea. Încercând, mă crezi sau nu, să uit ce spuseseam. Țin minte că mă gândeam: la naiba, aș vrea să nu-mi fi murit laptopul ca să pot șterge cu desăvârșire întreaga seară din memoria ta, Viitoare Sam.

Când am ajuns acasă, am strigat:

— Eu cobor aici!

În timp ce trânteam portiera, Stuart m-a strigat de pe bancheta din spate, prin geamul deschis.

— Sammie!

Sigur că i-am răspuns.

— Da?

— Vino încoace, a zis el.

M-am întors gândindu-mă că uitasem ceva, vreun sendviș cu unt de arahide pe jumătate mâncat în vreo punguță care îmi căzuse din geantă, sau mai știu eu ce.

Pe urmă el mi-a luat brațul – exact, ai citit corect – mi-a luat brațul și l-a întors, de parcă urma să-mi facă o injecție. A scos un pix din buzunar, i-a scos capacul cu dinții și mi-a scris adresa lui de e-mail. Fiecare buclă din fiecare literă a numelui său era, nu știu, de parcă făceam sex. N-am făcut sex niciodată, dar a scris vreodată cineva pe tine? A scris vreodată pe tine un scriitor? Ar fi putut la fel de bine s-o fi făcut cu buricele degetelor.

— Nu mă prea omor după mesajele pe telefon, a zis el.

Acum am adresa lui de e-mail pentru că mi-a dat-o el, iar el o are pe a mea pentru că i-am trimis un mesaj.

Sfinte James! Sfinte din Santiago! Sfântă Ioana d'Arc! Încă tot nu-mi vine să cred.

Stai așa. E online chiar acum. MI-A TRIMIS UN MESAJ.

Sammie,

Salut, mă bucur că ai supraviețuit. Cum ți-am spus și aseară, nu-ți bate capul. Eram amândoi într-o dispoziție ciudată de

petrecere. Vreau să spun că nu ne cunoaștem prea bine, dar mereu am simțit un atașament straniu față de tine când eram la Hanover. Nu o pasiune în toată regula (ha-ha) pentru că, sincer să fiu, eram mereu prea ocupat să joc teatru, să scriu sau să-mi fac temele ca să fac o pasiune pentru cineva. Dar îmi amintesc că te vedeam la cantină, iar când doamna Cigler ne-a citit cu voce tare lucrarea ta, am fost realmente impresionat. Poate că aseară ar fi trebuit să vin după tine imediat, dar mi s-a părut că voiai să scapi de acolo. Cred că nu sunt obișnuit să fiu abordat atât de direct de nimeni. Dar am fost bucuros când m-a rugat Maddie să te caut. Și mă bucur că mi-ai spus ce mi-ai spus.

Bun – i-am scris înapoi întrebându-l dacă avea o prietenă. Și n-am de gând să dau refresh așteptând răspunsul. Am o mulțime de alte lucruri de făcut. Nu stau să aștept după niciun bărbat. AH, STAI AȘA, UITE:

Ha-ha! Nu, n-am o prietenă. Dacă e să jucăm în continuare cartea francheții, i-am răspuns lui Ross „nu prea” pentru că el mereu se ia de mine că nu am o iubită. Am avut una înainte, la New York, dar povestea s-a terminat anul trecut.

Tu chiar faci cercetări amănunțite, nu-i așa? Ha-ha. Hm. De ce ți-am dat adresa mea de e-mail? Pentru că mi se pare că ești drăguță și deșteaptă.

Stu.

PS. Cartea pe care te prefăceai că o citești era *Anagrame* de Lorrie Moore, iar când vei avea ocazia (poate când ți se mai eliberează

- LARA AVERY -

programul), ar trebui s-o citești de-adevăratelea. Este una dintre preferatele mele.

Tocmai m-am întors la inbox printre alte treburi, așteptându-mă ca aceste e-mailuri să dispară, dar nici vorbă.

În special partea asta: Pentru că mi se pare că ești drăguță și deșteaptă.

Pentru că mi se pare că ești drăguță și deșteaptă.

Pentru că mi se pare că ești drăguță și deșteaptă.

^^^ El a spus asta. Stuart Shah a spus asta!

GÂNDURI

Bun, este ora două noaptea, dar tocmai mi-a dat prin minte acest gând: Maddie este mare amatoare de strategii simple în opoziție cu planurile elaborate și expuse pe puncte pentru prima etapă a dezbaterilor (prima etapă argumentativă, în caz că ați uitat), dar asta cred că numai din cauză că este stresată și vrea să memoreze mai puțin.

În plus, dacă ne luăm doar după clasamente, probabil că urmează să concurăm cu echipa de la liceul pregătitor¹⁰ din Hartford, iar cei de-acolo scot strategii elaborate de parcă le-ar mânca pe pâine. Mai spun o dată că nu-i nicio problemă dacă uiți declarații elementare expuse pe puncte – știu că sună aiurea – de genul „ce urmează să facem în legătură cu această problemă” și care se înșiră unele sub altele într-o anumită ordine prestabilită. Și sigur că planurile simple sunt mai ușor și mai natural de expus, dar planurile elaborate pe puncte sunt mai bune ca să nu scapi nimic din vedere sau (hm!) să uiți ceva.

Așa că am de gând să-i spun să lase în seama mea planurile elaborate și pentru prima, și pentru a doua argumentație, iar eu îi voi da cartonase cu notițe făcute astfel încât să se poată purta pur și simplu ca și cum ideea i-ar veni în timp ce o rostește.

Știi ce? O să-i trimit chiar acum lui Maddie un e-mail în legătură cu asta.

Este ora patru și tot nu dorm. Aud o mașină urcând pe munte – vine mama acasă din tura ei.

M-am dus s-o văd pe mama înainte să se culce, își făcea ceai. Costumul ei de spital turcoaz contrasta cu faianța veche roșu cu galben de pe masa de lucru și de pe pereți. Coop spunea mereu pe vremuri că bucătăria și sufrageria

¹⁰ Liceele pregătitoare (*preparatory schools*) din SUA sunt școli private care pregătesc elevii în special pentru admiterea în anumite facultăți.

noastră arătau ca la McDonald's. Cu excepția luminii de deasupra mesei din bucătărie, în casă era întuneric. În timp ce umplea ceainicul, mama și-a aruncat din picioare tenișii albi.

Am spus „salut” și a tresărit. Am speriat-o de a sărit în sus.

— De ce ești trează? m-a întrebat, după ce și-a revenit și s-a așezat la masa cromată.

M-am așezat în fața ei.

— Mai sunt două zile până la concurs, mamă, tu ce crezi?

A clătinat din cap deasupra câinii aburinde.

— Of, Sammie. Trebuie să dormi. Nu poți trage de tine în halul ăsta.

— Tu vorbești! Muncești mereu peste program.

— Facturile medicale nu se plătesc singure, a mormăit ea. Pe urmă a adăugat imediat: Vai, Doamne! și mi-a pus o mână pe braț.

Știam că îi părea rău. Am iertat-o. Avea cearcăne negre în jurul ochilor mari.

— Care-i treaba cu etapa națională a concursului? a continuat ea. Urmează bătălia cel mare, nu-i așa?

— Da, doamnă.

— Și pe urmă ai terminat, da?

Am oftat. Eu nu mă gândisem în felul ăsta.

— Da, așa cred.

Mama a zâmbit puțin și s-a destins.

— Asta înseamnă că vei petrece ceva mai multă vreme acasă?

— Depinde. De ce? Harrison împlinește și el curând paisprezece ani, poate foarte bine să stea cu copiii. În plus, îl plătesc să facă treburile care îmi revin mie în weekendul ăsta...

— Nu, scumpo. Vreau să zic să mai stai cu noi. Să ne mai uităm la câte-un film din când în când.

M-a frecat pe braț. Mi s-a făcut pielea de găină.

Folosea din belșug tactica asta cu vinovăția. Le șușotea la ureche lui Bette și lui Davy în timp ce restul familiei se uita la televizor la echipa Patriots și le trimitea să țipe prin casă ca să mă împiedice să-mi fac temele. Când Puppy avea nevoie afară, îl trimitea la mine în cameră până când practic mă smulgea de la birou. Pe urmă, în timp ce câinele alerga în cerc în jurul meu, izbindu-se de atâta agitație de ușa cu plasă de afară, o auzeam din locul unde se ghemuia în living râzând de una singură.

Am alungat gândul.

— Da, sigur. Poate că după absolvire.

— Aha, a zis ea încet.

După un moment de liniște, s-a întins spre fața mea.

— Pot să... a început ea, iar după atâția ani în care mă controlase dacă n-am roșu în gât, dacă m-am spălat pe dinți, dacă n-am ascuns vreun drops, am deschis gura automat.

— Aha, a zis ea. Cum îți simți limba?

M-am prins și m-am tras înapoi.

— Bine. De ce?

M-a privit întrebător și a ridicat din umeri, schițând un zâmbet.

— Așa, întrebam și eu.

Mi-am dus mâna la falcă.

— Ce, vorbeam neclar?

— Nu, nu, a zis ea repede. Ți-ai făcut bagajele?

Încerca să schimbe subiectul. Mâine o să-mi spună Maddie dacă vorbesc ciudat. Sigur, va trebui să inventez o scuză, de exemplu că am băut prea repede un suc rece și mi-a amorțit limba, dar n-ar fi nimic ce nu se poate remedia prin câteva exerciții de vorbire pe care le făcea ea ca actriță.

— Da, am zis.

Îmi făcusem bagajele noaptea trecută. Probabil că urma să despachetez și pe urmă să împachetez din nou, doar de plăcere.

— Ți-ai pus și medicamentele?

— Da.

— Și Zavesca?

Am mormăit.

(Ce-i Zavesca, te întrebi? Viitoare Sam, nu ți-am spus despre Zavesca? Seamănă cu un suc de grepfrut Fresca, numai că nu-i nici pe departe Fresca, este de fapt un medicament îngrozitor. Printre efectele lui secundare se numără: pierdere în greutate; dureri de burtă; gaze; greață și vărsături; dureri de cap, inclusiv migrene; crampe musculare la picioare; amețeli; stare de slăbiciune; dureri de spate; constipație!)

— Scrisoarea de la doctor?

— Da.

— Vrei niște bani de buzunar?

A venit rândul meu să schimb subiectul.

— Nu, nu, nu, nu-ți bate capul, mamă.

— Ești sigură?

— Da, am adunat destul la tombolă anul ăsta ca să ne putem acoperi toate cheltuielile.

— Aha, a zis mama din nou, cum numai ea o poate spune.

„Aha” este mantra ei. Puterea ei. Dacă ne-ar spulbera un uragan ferestrele, mama ar inspira pe nas și ar zice *Aha*. Odată, pe când aveam nouă ani, am alunecat chiar aici unde stau astă-seară și m-am lovit de marginea mesei, spărgându-mi capul. Mama a ajuns din curte în bucătărie în minus cinci secunde fără să scoată o vorbă, mi-a înfășurat țeasta într-un tricou și a sunat la Urgențe, legănându-mă tot timpul și spunând: *Aha, aha, aha*. Țin minte că mă uitam cum se încețoșa tavanul. Nu mă simțisem niciodată mai liniștită.

M-am ridicat de la masă, pipăindu-mi cicatricea de pe pielea capului.

— Să știi, mamă, că într-o zi o să plătesc. Când voi deveni o avocată de succes sau ceva de genul ăsta. Îți voi înapoia banii de pe toate facturile astea medicale.

— Of, scumpo, a zis mama și a ocolit în ciorapi masa ca să mă îmbrățișeze.

I-am strâns în brațe trupul mărunțel. Capul ei abia îmi ajungea până sub bărbie.

— Vorbesc serios! Poți chiar să ții un registru...

— Tu fă-te sănătoasă, a zis ea, cu vocea înăbușită de cămașa mea. Numai de asta-i nevoie. Fă-te sănătoasă.

— Bine, o să mă fac, i-am spus.

Și chiar o să mă fac.

DUPĂ TOT CE ȘTIM, IATĂ CUM AR TREBUI SĂ SE DESFĂȘOARE CONCURSUL NAȚIONAL:

CÂTEVA PREDICȚII DE SAMMIE MCCOY

Maddie și cu mine sosim la hotelul Sheraton din Boston cu microbuzul lui Pat. Ne cazăm, ne punem costumele pe umerășe și mâncăm gustări reci. Ascultăm muzică tehno germană. Recitim copii proaspete după toate articolele despre salariul necesar unui trai decent și subliniem tot ce ne trebuie cu aceeași culoare. *Cu aceeași culoare.* Asta-i foarte important.

Când răsare soarele, ne rostogolim în hol – atât la figurat, în sensul că „sosim”, cât și la propriu, pentru că împingem cărucioare pline cu probele cazului nostru. Ne înscriem și căutăm un loc unde să repetăm departe de celelalte echipe.

Ne așezăm în spatele biroului celor care susțin cauza supusă dezbaterii, pe un podium, sub lumina reflectoarelor, în cea mai mare sală de conferințe. Urmărim cu chipuri împietrite cum se așază la locul ei și cealaltă echipă.

Dăm mâna cu juriul.

Pe urmă începe bătălia.

Maddie stă la tribună și susține teza. Prezintă apoi un plan. Spune de ce va reuși acest plan. Cum am mai zis, Maddie se pricepe al naibii de bine la partea asta. Este impresionant câtă emoție poate înghesui în opt minute de prezentare a unor fapte înșiruite, doar fapte într-o ordine anume. Gândește-te la toate discursurile motivaționale livrate în pauzele dintre reprize în orice film despre sport pe care l-ai văzut, dar spuse la începutul filmului, fără lacrimi, fără strigăte și mult mai logice.

Urmează riposta celor care se opun tezei. Își expun propria filosofie. Spun de ce planul nostru nu va reuși. Eu le ascult argumentele atât de atent, încât aud cum le clipește saliva în gură.

Urmează a doua etapă a susținerii tezei. E rândul meu. Adun laolaltă toate golurile din argumentația lor, DAR. Există un dar. Trebuie să le prezint ca și cum planul nostru anticipa aceste goluri de la început. Aici ne vin în ajutor costumele cu pantaloni. Nu că ar avea vreo utilitate anume, doar că ne uităm la ele și ne amintim că suntem niște deștepte versate și date naibii pe care nu le ia nimic prin surprindere, niciodată.

Ceilalți subliniază dezavantajele acestui plan nou-nouț și sclipitor.

Revine Maddie, care încearcă să le spună cât de proști sunt că ridică obiecții împotriva planului nostru perfect (fără să piardă din vedere planul original).

Ei subliniază eventualele scăpări în argumentația noastră și umflă și mai tare balonul propriilor argumente. Este ultimul lor triumf.

Eu sunt vocea finală. Găsesc cele mai bune fapte în sprijinul nostru, cele mai rele fapte împotriva lor și reafirm totul cu o undă de simțire poetică. Datoria mea este să le sparg balonul argumentelor o dată pentru totdeauna și să înalț spre cer balonul argumentelor noastre. Semăn în mod fundamental cu Robin Williams în *Cercul poeților dispăruți*¹¹. Ba nu, sunt Théoden în bătălia de la Helm's Deep¹², iar membrii juriului primei runde sunt călăreții din Rohan și își ațintesc întrebările spre mine ca pe niște sulițe. Trec printre ei călare pe retorică și le lovesc sulițele cu sabia mea de informații incontestabile, neavând altceva de făcut decât să mă urmeze.

Iartă-mă, aici m-a cam luat valul.

În orice caz, *voilà*, convingem lumea că salariul minim trebuie mărit.

O facem din nou în runda a doua.

O facem din nou în runda a treia.

Pe urmă câștigăm Concursul Național.

¹¹ *Dead Poets Society*, film american din 1989.

¹² Aluzie la un personaj și la un moment din cartea *Stăpânul Inelelor* de J. R. R. Tolkien.

- LARA AVERY -

VIATA ÎN VREME DE RĂZBOI

Ultimul antrenament de dezbateri din cariera noastră de liceeni. Am simulat câteva runde împotriva lui Alex Conway și a lui Adam Levy, iar când am ajuns la pledoariile finale, Alex era gata să-mi scoată ochii cu ghearele. I-ar fi plăcut să mă mai vadă o dată învinsă. N-o să mă vezi cât trăiești, Conway! Maddie și cu mine suntem făcute amândouă din oțel. Nu, din mercur. Suntem fluide și otrăvitoare.

Răsfoiesc cartonașele cu fișe cum învârte pe degete o călugăriță mărgelele mătâniilor cu care se roagă, rostind fiecare frază.

Maddie se plimbă cu haina trasă peste cap și recită introducerea.

Stacia trece pe lângă sala unde se țin orele de guvernare și își bagă capul înăuntru. Maddie tocmai spune: „Dar în Statele Unite...”

— Maddie, o strigă Stacia, rezemându-se de tocul ușii.

Maddie se oprește și ridică haina.

— Bună, Stac, zice ea.

— Nu vrei să iei o pauză? îi propune Stacia.

— Nu, nu pot, zice Maddie. Îmi pare rău, colega.

Stacia ridică din umeri.

Maddie și-a tras din nou haina peste cap.

Așa arată, doamnelor, domnilor și Viitoare Sam, viața noastră în timpul turneului.

MULȚUMESC, BETSY

Bun, cine încearcă să mă saboteze?

Există un Dumnezeu acolo sus care încearcă intenționat să-mi distrugă concentrarea?

Râde cineva de mine?

Nu vreau decât să alerg pe un câmp, să fac roata, să culeg flori sălbatice și să mă prăbușesc în iarbă cu Stuart Shah, apoi să-i deschii toți nasturii, să-i mușc buza și et caetera et caetera et caetera.

Mama m-a dus la coafor ca să mă aranjez înainte de Concursul Național. Am intrat, respirând aerul cu miros chimic dulceag și aburul dinspre chiuvete, iar Stuart Shah se uita direct la mine din imaginea lui reflectată de oglinda frizerului, zâmbind cum zâmbește el, iar scaunul de lângă el era liber și doamna care mă tunde l-a șters cu șorțul în semn de hai, ia loc, iar eu m-am gândit nu, nu, nu, nu, nu, dar ce era să fac? Mama habar n-avea care-i treaba, doamna care mă tunde habar n-avea care-i treaba și, după privirea pe care mi-a aruncat-o Stuart, nici el n-avea habar care-i treaba, așa că m-am așezat.

— Hei, salut, a zis el.

Și pe urmă m-a invitat în oraș.

Ei, nu imediat. Mai întâi ne-am atins mâinile stângaci ca și cum am fi dat noroc după ce ne-am salutat, pe urmă ne-am spus unul altuia că ne bucurăm să ne vedem, am vorbit despre Concursul Național și despre proiectele lui, iar apoi, na, am vorbit chestii de frizerie cu cei care ne tundeau.

I-am tot zâmbit în timp ce doamna îmi smulgea părul cu un pieptene. La un moment dat, el a râs.

Când tunsoarea lui a fost gata, s-a ridicat în picioare, iar eu m-am purtat ca cea mai mare ipocrită, mai ales după tot discursul cu „zero distracții, viața în timp de război”. Dar cred că-i posibil să-ți pese de două lucruri în același timp, în feluri diferite.

În orice caz, când mi-am dat seama că îmi păsa că Stuart era pe punctul să plece și că nu știam cum aveam să-l mai văd, el a zis:

— Vrei să ieșim împreună la o cafea sau ceva?

Eu m-am uitat automat la mama, care era cufundată într-o revistă de trei parale în zona de așteptare.

— După concurs, vreau să zic, a adăugat el.

— Da! Da.

Mi-am dat seama că voiam să mă întind și să-i scutur părul tăiat care îi căzuse pe umerii tricoului alb. Dar a făcut-o el în locul meu și a fost cât se poate de bine.

— Ne vedem atunci, a zis, și de data asta am dat mâna ca lumea, iar el și-a pus palma peste mâna mea.

— Ne vedem atunci, am repetat și mi-am mușcat buza pe dinăuntru până când a plecat, ca să nu râd de absurdul lucrurilor care tocmai se întâmplau.

ÎN AJUNUL CONCURSULUI NAȚIONAL

La Sheraton, Maddie subliniază în timp ce eu îmi odihnesc ochii. Din boxe bubuie bașii. Ea stă ghemuită pe podea, lângă trei teancuri înalte de jumătate de metru de analize economice, facturi obscure și grafice cu procente. Mai avem încă puțin și vom fi gata de culcare. Purtăm amândouă halatele albe gratuite ale hotelului Sheraton. Costumele noastră atârnă într-un colț.

Vine un moment de liniște, după ce se termină melodia.

— Deutschland, Deutschland! Încă o dată! strigă Maddie, ridicând markerul roz cu care subliniază.

— Încă o dată?

— Încă o dată!

De o oră ascultăm aceeași melodie la nesfârșit la boxele portabile aduse de Maddie. Sunt, în esență, trei note grave emise de vocile unor persoane de un sex nedefinit care urlă în germană. Ne motivează. Mă rog, o motivează pe Maddie și, dacă o motivează pe Maddie, mă motivează și pe mine. Este tradiția noastră.

Mama ei, care stă în camera unită printr-o ușă cu a noastră, a învățat să-și aducă dopuri de urechi.

Trei ani, peste douăzeci de concursuri. Treisprezece locuri întâi, patru locuri doi. Când totul este subliniat și ceasul arată ora nouă, nu mai avem ce face. Asta e!

Anul trecut i-am urmărit pe cei din ultimul an și mi-am strâns pumnii anticipând ce ne aștepta, vorbind despre cum eu nu voi face aceleași greșeli, despre cum voi petrece anul care urma concentrându-mă să vorbesc mai rar, să organizez ca lumea probele și să mă gândesc mai bine cum o să mă îmbrac.

Iar acum mai sunt doar câteva ore. Reputația noastră, motivele pentru care am primit burse, nenumăratele repetări ale frazei „iartă-mă, nu pot veni” ne-au transformat într-o pereche de gemene.

Stuart mi-a trimis un mesaj: *Succes!*

I-am răspuns „Mulțumesc” și am închis telefonul.

Dacă nu-l închideam, riscam să începă o întreagă conversație cu mine și atunci nu m-aș mai fi putut împiedica să mi-l imaginez scriind o întreagă nuvelă despre trupul meu gol.

Ceea ce mi-ar fi distras atenția.

Bun, trebuie să-mi dau cu apă pe față în baie și să-i spun imaginii mele din oglindă: „Sammie, nu-i momentul să fii îndrăgostită. Acum este momentul să fii războinică.”

* * *

Gata, markererele de subliniat au rămas fără tuș. Maddie și cu mine am dat pe gât două pahare cu apă de la robinet, ne-am băgat în paturile noastre paralele și am deschis televizorul la o emisiune de doi bani.

— Sammie, a zis Maddie în timp ce stingeam veiozele.

— Da?

— Sunt super-stresată.

În timp ce o spunea, mi-am dat seama că scrâșneam din dinți.

— Și eu.

Vocea ei suna altfel decât de obicei, puțin mai înaltă, puțin mai blândă.

— Nu-i nimic dacă nu câștigăm, da?

Am oftat.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Nici eu, a zis ea repede. Dar mă gândeam la ce-ai spus alaltăieri, despre cum vrei să nu mai pierzi.

— Da?

— Înainte, chiar când ieșeam pe locul doi sau trei, mă gândeam: „Nu contează, a fost un accident. Trebuie numai să ajungem la etapa națională.” Chiar și tu spuneai asta, iar tu detești să pierzi.

— E adevărat.

Eu ziceam: *Chestia asta nu contează. Nu contează decât Concursul Național.*

— Nu ne-am decis cu adevărat să nu mai pierdem, venind aici, nu-i așa?

Mi-am ținut răsufierea, uitându-mă în tavan.

— Ce vrei să spui?

— Am mizat totul pe o singură carte.

N-am spus nimic. Ea a continuat.

— Anul ăsta a fost ciudat. Eu... A oftat din rărunchi. Mi se pare că pot face o mulțime dintre lucrurile pe care le fac pentru că de obicei aleg lucruri pe care *știi că le pot face*. Pot juca teatru, pot răspunde la runde de întrebări și pot să mi-o trag nu numai pentru că vreau, ci și pentru că știu că sunt în stare. Înțelegi? Iar anul ăsta am început în sfârșit să *vreau* lucruri. Și nu numai lucruri care depind de puterea mea de a le face bine. Vreau lucruri mai mari cu care n-am nicio legătură.

Am crezut-o, deși eram surprinsă. Eu știam de ce doream să câștig, dar nu mă gândisem niciodată că Maddie era și ea la fel de implicată ca mine în această lume. Pe urmă mi-am amintit antrenamentul de alaltăieri, când stătea cu haina în cap. Și săptămâna trecută, când mă invitase undeva unde nu era obligată s-o facă. Eram împreună în povestea asta.

— Am băgat de seamă, am zis.

— Da?

Am înghițit în sec. Speram că despre asta vorbea. Speram că nu urma să sune prostește ce voiam să spun.

— Obişnuiai să mă iei peste picior că mă implicam așa de tare în dezbateri. Chiar și când erai deosebit de bună. Acum ai ajuns la fel de nebună ca și mine.

Ea a răs cam așa cum chicotea de obicei și atunci am răs și eu, iar când râzi stând pe spate simți ceva care te face să continui mult după ce nu mai este nimic de răs. Ca și cum spatele, umerii și pieptul ar elibera ceva solid care se dizolvă în aer.

După ce hlizeala s-a stins, am tăcut din nou. Puteam auzi bâzâitul liftului.

— O doresc cu adevărat pe Stacia, a zis Maddie încetișor, ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși. Nu numai pentru că... în fine.

— Înțeleg ce vrei să spui, am zis eu după o vreme. Și eu vreau *cu adevărat* să câștig. Nu numai pentru că sunt competitivă. N-are nimic de-a face cu nimeni altcineva. Vreau pur și simplu pentru mine. Are sens ce spun?

— Are, a zis Maddie. Și eu vreau.

Curând după asta, a adormit. Aproape pot să văd plutind în aer toate lucrurile despre care am râs, le văd ridicându-se și ducându-se în altă parte prin pereți și cred că o să dorm și eu.

DĂ-I ÎNAINTE

RUNDA ÎNTÂI

Madeline Sinclair și Samantha McCoy,
Liceul Hanover din Hanover, New Hampshire

contra

Thuto Thipe și Garrett Roswell,
Liceul Stuyvesant din New York, New York.

Liceul Hanover: 19

Liceul Stuyvesant: 17

Da. Stați cu ochii pe noi. Masa victoriei la Legal Sea Foods.

RUNDA A DOUA

Madeline Sinclair și Samantha McCoy
Liceul Hanover din Hanover, New Hampshire

contra

Anthony Tran și Alexander Helmke,
Liceul St. Louis Park din St. Louis Park, Minnesota.
Liceul Hanover: 18 Liceul St. Louis Park: 16

* * *

S-au dus două runde. Seara trecută am avut o durere de cap sfâșietoare și ne-am îngrijorat, dar până la ora confruntării a trecut. În mod normal, acum aș critica-o pe Maddie pentru că s-a dus afară să vorbească la telefon cu Stacia, dar nu mă pot înfuria doar din asta. Indiferent ce facem, deocamdată merge bine.

În lift, doi tipi proaspăt eliminați care duhneau a apă de colonie au continuat să vorbească fără să vadă că sunt și eu acolo.

- Ai auzit de perechea de la Hanover? a zis unul dintre ei.
- Fata cu creastă? Și cea cu fundul mare? Da, frate.
- Au ajuns în finală.
- Eu pariez pe Hartford.

S-au deschis ușile.

În timp ce se închideau, le-am strigat:

— Vă înșelați! și le-am arătat degetul.

Mă uit la televizor la *Pădurea snobilor*¹³ fără sonor și fac gargară cu apă sărată. Încerc să-mi păstrez limba flexibilă. Sunt încordată, dar n-am emoții. Îmi simt mintea goală, dar nu împrăștiată.

Runda a treia este mâine la zece dimineața. După ce o câștigăm, ajungem în finala concursului.

¹³ *Caddyshack*, film american din 1980 cu Chevy Chase în rolul principal.

FĂRĂ TITLU

Ține minte ce-ți spun acum, Viitoare Sam, pentru că, așa să mă ajute Dumnezeu, Iisus și restul sfinților, asta nu se va mai întâmpla niciodată. În dimineața asta m-am uitat prima oară la ceas fix la 7:56. Maddie și-a făcut creastă ca de obicei, iar eu mi-am netezit buclele cât de bine am putut și le-am strâns într-un coc la ceafă. Am coborât în hol și am împărțit amândouă un corn din mic dejunul continental. Am ieșit repede afară ca să ne fotografiem în fața afișului pe care scrie BUN VENIT PARTICIPANȚILOR LA DEZBATERI. Îmi amintesc o Toyota Corolla maro zăbovind în față la Sheraton, chiar dincolo de ușile glisante. Îmi amintesc un bărbat într-o geacă groasă care fuma o țigară. Înțelegi ce spun? Nu sunt nebună. Mintea încă îmi mai funcționează. Cornul a fost cu mac și cu cremă de brânză simplă, *îmi amintesc asta*. Îmi amintesc că mocheta de pe hol mirosea ca și cum ar fi fost proaspăt spălată cu șampon și că soarele care intra prin ferestrele mari era atât de strălucitor, încât oamenii pășeau cu mâna streășină la ochi ca să se ferească. Ne-am târât maldărele de hârtii în sala Paul Revere. Echipa de la Hartford era compusă dintr-o fată nigeriană cu față ascuțită și un băiat alb dolofan, respectiv Grace Kuti și Skyler Temple. Scaunele erau toate ocupate de membrii echipelor eliminate și de familiile lor, dintre care unii se uitau atenți la noi, iar alții râdeau și pierdeau vremea, ușurați că au terminat. Luminile din sala uriașă s-au estompat și s-au aprins cele puternice de pe scenă, iar după ce o femeie tunsă scurt, în pantaloni cu dungă și bluză de in le-a urat tuturor bun venit, au urmat vreo ȘAPTE SECUNDE DE APLAUZE. Pe moderator îl chema SAL GREGORY. Avea CHELIE ÎN CREȘTET și CEAS ROLEX. SCRUI TOATE ASTEA CU LITERE MARI CA SĂ SUBLINIEZ CÂT DE PROFUND ÎMI ADUC AMINTE TOTUL. MADDIE ȘI-A DRES VOCEA ÎNAINTE SĂ SE RIDICE ȘI ÎNCĂ O DATĂ DUPĂ CE A AJUNS PE PODIUM. S-A UITAT ÎN JOS. IAR CÂND A RIDICAT PRIVIREA, A SPUS: „DOAMNELOR ȘI

DOMNILOR, CONFORM UNEI ANALIZE RECENTE A CENTRULUI DE CERCETARE ECONOMICĂ ȘI POLITICĂ, TREIZECI ȘI ȘAPTE LA SUTĂ DINTRE AMERICANII CARE AU CA SINGURĂ SURSĂ DE VENIT SLUJBE PLĂTITE CU SALARIUL MINIM AU VÂRSTE ÎNTRE TREIZECI ȘI CINCI ȘI ȘAIZECI ȘI PATRU DE ANI. SALARIILE MICI NU SUNT NUMAI PENTRU ADOLESCENȚII CARE VOR SĂ CÂȘTIGE BANI DE BUZUNAR. ACESTE PERSOANE SUNT MAME, TAȚI...

Îmi amintesc că tocmai terminasem a doua argumentație în favoarea tezei. Maddie se ridicase, mă bătuse pe spate când trecuserăm una pe lângă cealaltă, iar pe urmă mă așezasem. Îmi amintesc că am mijit ochii din cauza reflectoarelor și că m-am scărpinat pe gambă. Ne descurcam bine. Cineva vorbea. Totul decurgea perfect. Și totuși, pe urmă n-a mai fost la fel. N-a fost un moment în care s-a întâmplat ceva sau o străfulgerare. A fost ca și cum m-aș fi trezit, deși eram deja cu ochii deschiși, și încercam să-mi amintesc un vis. Maddie se uita la mine și fără să-mi dau seama ce făceam, am zâmbit, pentru că era nostim că ne aflam acolo, dimineța, după ce eu abia mă trezisem. Primul meu gând a fost: *Ce caută Maddie aici?*

Pe urmă a zis ceva nu tocmai clar:

— Iar partenera mea vă va spune acum... (și după aia ceva, n-am prins exact).

M-am gândit: „A, suntem la antrenament.” Îmi amintesc că m-am uitat la ea și m-am întrebat de ce era atât de multă lumină, dacă eram la antrenament?

M-am uitat apoi la adversarii noștri și m-am întrebat cine erau. M-am uitat la public și abia atunci mi-am dat seama că eram în plin Concurs Național și că trebuia să fac ceva, dar nu eram sigură în ce moment al rundei eram, sau în care rundă, m-am uitat în jos la cartonașe și pe urmă înapoi la Maddie, care acum venise lângă mine și îmi făcea semn cu mâna să mă ridic în picioare.

— Time-out, am zis.

Juriul ne-a acordat treizeci de secunde.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit Maddie.

Avea vocea plină de îngrijorare. Eu îmi simțeam gâtul atât de uscat, încât mă durea.

— Nu știu unde suntem. Adică știu, dar nu știu... Îhî. Nu știu unde suntem.

— Ce naiba? Ce vrei să spui?

M-am simțit clipind cu cinci kilometri pe oră. Au început să mă furnice degetele.

— Spune-mi dacă suntem în runda a doua sau la încheiere.

— Poftim?

— În runda a doua sau la încheiere? Răspunde-mi!

— La încheiere. Ce-ai pățit? Ești palidă. Vrei apă?

— Da.

Maddie a împins spre mine sticla ei pe jumătate goală și am băut cu înghițituri mari.

Cele treizeci de secunde trecuseră.

M-am ridicat în picioare. Îmi tremurau genunchii, îmi tremurau mâinile. Am încercat să le stăpânesc. Știam ideile principale. Încheierea nu reprezenta o problemă – numai că nu știam ce spusese adversarii în întreaga rundă, sau ce tocmai spusese Maddie, sau măcar ce spusese eu.

Am respirat adânc.

Nu știam, așa că am presupus.

Am rezumat – vag, fără vlagă și inegal.

Nici măcar n-am umplut toate cele patru minute.

Când m-am așezat și runda s-a terminat, nu m-am uitat la Maddie.

Nu m-am uitat la nimeni.

Am ieșit pur și simplu pe hol, am urcat cu liftul la noi în cameră, m-am încuiat în baie și am plâns. Am petrecut ultimele trei ore hohotind atât de tare, încât mama lui Maddie a bătut la ușa băii și m-a întrebat dacă mă sufoc.

Am dat-o-n bară rău de tot. Rău, rău de tot!

Am visat la ziua asta de când mă știu.

Am împlinit cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece ani și am suflat în lumânările aniversare gândindu-mă la camera asta, la hotelul ăsta, la acest concurs.

Și am pierdut pentru că am uitat unde eram.

* * *

RUNDA A TREIA

Madeline Sinclair și Samantha McCoy,
Liceul Hanover din Hanover, New Hampshire

contra

Grace Kutu și Skyler Temple,
Liceul Pregătitor Hartford din Hartford, Connecticut.

Liceul Hanover: 14 Liceul Pregătitor Hartford: 19

* * *

Știi, uneori e bine să ți se aducă aminte că ești doar un sac șubred de oase moi într-un costum de poliester care vorbește singur la un laptop mititel într-o cadă de hotel.

Nu ești cu adevărat starul dezbaterilor de pe Coasta de Est, nu ești „echipa favorită”, nu ești șefa de promoție, nu ești Viitoarea Nu-Știu-Cine, nu ești o tânără femeie puternică – de fapt, să ți se aducă aminte că ești aceeași fătucă puberă cu ochelari enormi care ai fost mereu. Să ți se aducă aminte în mod special de ziua aceea când stăteai la masa din bucătărie cu un bidon de patru litri de lupte cu ciocolată cumpărat de la magazinul universal din Strafford și citeai o carte groasă de Terry Goodkind, bând pahar după pahar cu lapte și citind ore în șir, până când s-a făcut ora cinei și tu n-ai fi vrut să te oprești, dar n-avea toată lumea loc să stea la masă, au spus ei și s-au supărat, așa că te-au dat afară cu

cei doi litri călduți de lapte care mai rămăseseră, singura ta plăcere pe lumea asta. La început te-ai gândit: „uau!”, ai citit pe nerăsuflăte un roman fantasy și ai băut totodată un bidon de lapte cu ciocolată. Bravo ție!

Dar pe urmă ți-ai dat seama că toată lumea era înăuntru, normală, că nici măcar familia ta nu te suporta și că ești absolut și cu desăvârșire singură.

Ceilalți învinși, cei care au fost eliminați, cei pe lângă care ai trecut simțindu-te grozavă, se duc acasă și merg mai departe. Se vor întoarce la anul sau vor absolvi, așa ca Maddie, iar când se vor uita înapoi vor spune că n-a fost decât un weekend nereușit.

Acum șase luni cred că și eu aș fi spus la fel.

Dar acum sunt nevoită să-mi fac griji dacă nu cumva acest weekend, cel mai de rahat din viața mea, eșecul meu suprem, nu va fi cel mai bun weekend pe care mi-l voi putea aduce aminte.

Dacă nu-i decât începutul unei serii de rateuri?

Dacă asta este tot ce sunt?

Dacă s-a terminat?

DUCĂ-SE NAIBII

Am auzit ușa închizându-se și vocile lui Maddie și Pat stingându-se pe hol iar atunci m-am întors în cameră, la mine în pat, lăsând lumina aprinsă.

Plecăm mâine dimineață.

Maddie m-a lăsat în pace, doar m-a întrebat scurt dacă merg cu ele la cină, deci așa zice că nu sunt în pericol. Deși mama i-a spus lui Pat despre NPC înainte să plecăm la concurs, cred că Pat nu i-a spus lui Maddie.

Cred că pentru Maddie episodul de mai devreme n-a fost decât o cădere nervoasă. Treaba este – crede-mă, Viitoare Sam, că am avut ceva timp să mă gândesc la asta în timp ce m-am smiorcăit în baie toată ziua – că ăsta n-a fost un accident care să ne privească și pe Maddie, și pe mine. A fost parte dintr-un accident mai mare. Un ghinion enorm și oribil care, dacă nu am grijă, mă va urmări tot restul vieții. Dar nu e vina lui Maddie. Ea merită să știe că nimic din toate astea, sub nicio formă, nu au fost menite să i se întâmple ei.

Și, Doamne, presupunând că oamenii știu în ce fel acționează timpul, cum e posibil ca patru ani de muncă să fie spulberați în treizeci de secunde? Nu-i drept. Nu-i drept, la naiba!

Când o să afle Maddie, o să mă simt mai bine. Deși totul s-a dus pe apa sâmbetei, măcar am devenit prietene.

PE BUNE, DUCĂ-SE

Aș vrea să ne fi întors acasă într-o limuzină – nu pentru opulență, ci pentru că Maddie și cu mine am fi putut sta față în față, la distanță. Scriu asta ferind ecranul de Maddie, în mașină, pe drum.

Repetasem, în timp ce coboram cu liftul la piscină, cum o să-i spun de ce am uitat totul, că îmi părea rău și că, dacă am fi putut lua totul de la capăt, nici măcar n-aș mai fi încercat să particip la concurs. Aș fi lăsat-o pe Alex Conway să-mi ia locul ca să poată Maddie să câștige.

Am găsit-o în jacuzzi, în brasieră sport și șort de baschet. Ceilalți concurenți râdeau și se stropeau unii pe alții prin toată piscina. M-am așezat lângă ea și mi-am băgat picioarele în apa fierbinte cu bulbuci. Îmi simțeam fața scorțoasă ca un drob de sare. Și ea era roșie la față și avea părul lins și lucios. N-a vorbit.

— Păi, am zis eu, s-a terminat.

A încercat să-mi zâmbească.

— Da. Ne-am străduit cât am putut.

M-am agățat de ultimele cuvinte.

— Eu nu prea, ca să zic așa.

— Da, a fost... Maddie s-a încruntat, încercând să nu se înfurie. Nu-i momentul potrivit. Putem s-o lăsam baltă?

— Dă-mi voie să-ți spun un singur lucru. De fapt, două lucruri. Tu ai fost nemaipomenită. Eu am dat-o-n bară. Am respirat adânc. Când am stat de vorbă alaltăieri, înainte să înceapă concursul, ar fi trebuit să-ți spun ceva foarte important, ceva ce am aflat despre mine de curând. De fapt... Doamne, da' știu că spun tare des „de fapt”.

— Vreau să te opresc o secundă, a zis Maddie, cu maxilarul înclăștat. Îți cer asta ca prietenă. Nu are de-a face cu tine, da? Te las cu gândurile tale. Poți să mă lași și tu cu ale mele?

— Da, dar voiam să-ți spun ceva în legătură cu motivul pentru care am pierdut...

Maddie a răspuns cu voce tare de a răsunat în toată piscina.

— Nu-mi pasă. Nici ție nu-ți pasă. Oamenii fac diferite lucruri. Hai să nu ne pese.

Nu eram sigură despre ce vorbea. Mă simțeam gata să mă pun din nou pe plâns, pentru că știam că nu era adevărat ce spunea. Cum rămânea cu ce vorbisera în prima seară înainte să adormim? Voiam măcar să recunoască asta.

— Dar amândouă am vrut...

— Nu primești ce vrei! Nu primești întotdeauna ce vrei!

Acum urla de-a dreptul. Concurenții din capătul adânc al bazinului au chicotit și s-au uitat la noi.

— La ce vă holbați? a țipat Maddie.

Au tăcut.

Maddie s-a ridicat și a ieșit din jacuzzi, lovind peretele de sticlă cu atâta forță, încât a tremurat. Am simțit pumnul de parcă l-aș fi încasat eu în stomac. M-am ridicat și am observat un telefon căruia i se lumina ecranul pe una dintre mesele de plastic. L-am ridicat, crezând că îl uitase cineva. Era deschis la un șir de mesaje.

Stacia: Trebuie să luăm o pauză.

Stacia: Nici măcar n-a fost ceva serios.

Eu: Măcar dă-mi un motiv. Ce-am făcut?

Stacia: Cât ai fost plecată, am avut timp să mă gândesc.

Stacia: Nu-i vorba că ai fi făcut ceva.

Stacia: Pur și simplu am nevoie să fiu singură.

Era telefonul lui Maddie.

* * *

Alte câteva momente cheie ale acestui drum de patru ore spre casă, până acum:

- Eu spunând că-mi pare rău pentru povestea cu Stacia
- Maddie spunând că nu știe despre ce vorbesc

- Mama lui Maddie spunându-ne să nu ne repezim una la alta, că am avut câteva zile stresante
- Eu spunând bine măcar că am ajuns până-n finală
- O căprioară țâșnind pe șosea
- Maddie spunând că ar fi vrut să fie căprioară ca s-o poată lovi o mașină și să moară
- Eu spunându-i să nu vorbească despre moarte într-o doară
- Maddie spunându-mi să nu mai fiu așa de serioasă măcar o dată în viața mea
- Mama lui Maddie punându-ne la punct pe amândouă
- Maddie dorindu-și să nu fi intrat niciodată în echipa de debateri
- Am mâncat înghețată

DEZVĂLUIRI BOMBĂ

Când am ajuns la mai puțin de un kilometru de casa mea, am fost gata să izbucnesc din nou în plâns, pentru că, știi, când încercasem să-i spun lui Maddie despre NPC, ea nu mă ascultase, așa că, la fel ca orice om rezonabil, am încercat din nou.

În mașină era liniște, Pat oprise radioul ca să-i pot spune pe unde s-o ia, iar eu mă simțeam cumva liniștită să aud numai aerul condiționat și să văd cum se perindau copacii, așa că DĂ-MĂ ÎN JUDECATĂ, DAR MI S-A PĂRUT UN MOMENT BUN.

— Maddie, am zis, sufăr de o boală care mă face să uit. De aceea am avut un gol în creier în timpul rundei.

Maddie n-a spus nimic, iar mie mi s-a părut un lucru bun, până când m-am întors spre ea de pe scaunul din față și am văzut că se uita fix înainte.

— Poftim? a zis.

Pat a oftat, iar eu am continuat:

— Am fost diagnosticată cu Niemann-Pick tip C, o boală degenerativă a creierului. Faptul că am uitat unde eram este un simptom al bolii.

Am văzut-o în oglinda retrovizoare cum s-a încruntat.

— Mamă?

— Da?

— Este adevărat?

Pauză.

— Da.

Maddie mi-a căutat privirea în oglindă.

— De când se întâmplă treaba asta?

— Din vacanța de iarnă.

Am ajuns în capătul aleii noastre și mașina lui Pat a început să arunce pietrișul întins pe dealul înclinat.

— E în regulă, putem opri aici, am zis. O iau pe jos.

— Sammie – Doamne, îmi pare rău.

Dar vocea lui Maddie nu suna ca și cum i-ar fi părut rău. Suna ca și cum ar fi fost furioasă.

— De ce nu mi-ai spus nimic înainte?

Am desfăcut centura de siguranță și mi-am apucat geanta. Au căzut toate hârtiile din ea. Foi printate cu desfășurarea rundelor, cu scoruri, o hartă a Bostonului.

— M-am gândit că n-o să mai vrei să fii parteneră cu mine, am murmurat, adunând grămada de hârtii.

Maddie a scos un sunet între dezgust și tristețe.

— Ce fel de om mă crezi?

— Nu din cauză că m-ai fi respins ca prietenă, dar te puteai gândi că n-o să fac față, am zis, adunând hârtiile în teacuri pe scaunul mașinii.

— Nu despre asta-i vorba! a strigat Maddie, apoi a adăugat mai încet: M-ai mințit!

Pat s-a întins în spate și i-a pus o mână pe genunchi.

— Fetelor, de ce nu o luați mai ușor și vorbiți mai încolo?

— Păi... a fornăit Maddie pe nas, ce convenabil, nu?

— Poftim? am zis, aproape rupând geanta când i-am închis fermoarul. De data asta ce-am mai făcut?

— Ai aruncat bomba și acum pleci, a zis ea încet prin fereastră. Schema Sammie McCoy. Arunci cu dezvăluiri bombă și pe urmă nu contează ce se mai întâmplă.

— Mulțumesc, Pat, i-am spus mamei lui Maddie silindu-mă să zâmbesc, și am trântit portiera.

În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o pe Maddie coborând geamul.

— Îmi pare rău că ești bolnavă, dar nu te poți preface că n-ai așteptat intenționat să-mi spui exact când ai ajuns acasă!

— Maddie, a zis Pat în spatele meu.

M-am întors.

— Ce contează când îți spun? Îți spun acum! Este treaba mea. Eu hotărâsc când!

— Exact, a strigat Maddie în timp ce mașina dădea cu spatele. Tu controlezi totul!

— Da, cum să nu, am zis eu în gol. Aș vrea eu, crede-mă.

Habar n-are cât de mult se înșală.

QUASIMODO SE ÎNTOARCE ÎN CLOPOTNIȚĂ

După cearta cu Maddie nu-mi doream decât să mă îngrop la mine în pat cu *Viața la Casa Albă* și să nu mai ies de-acolo până la absolvire, dar n-aveam încotro și trebuia să povestesc ce se întâmplase. Când am ajuns în capătul aleii, mama s-a oprit din tuns peluza în mijlocul unui rând.

Îi lăsasem un mesaj vocal seara trecută.

— Hei! a strigat mama peste curte în timp ce mă strecuram spre ușă. Hei!

— Lasă-mă un minut, i-am spus.

După ce mi-am despachetat toate lucrurile, m-am schimbat și mi-am făcut o cană de ceai, i-am găsit pe mama și pe tata așteptându-mă la masa din bucătărie în hainele lor de zile libere. Mama în blugi rupți și cu un tricou de baseball cu Mickey Mouse, tata în trening și șapcă cu Patriots. M-am așezat și m-am uitat la amândoi, așteptând.

Între certurile cu Maddie, adunasem argumente într-un carnet, în drum spre casă, și îmi oțelisem mintea ca să țin piept oricăror obstacole ar fi urmat să-mi apară în cale. Intenționez să-i las pe ei să vorbească primii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat tata.

Le-am povestit un rezumat gândit cu grijă, asigurându-mă că am scos părțile cu injurături și suspine. Când am terminat, s-au uitat unul la altul.

— Și ce ai de gând, Sammie? m-a întrebat tata.

Am suflat în ceai.

— În legătură cu ce?

Tata verifica și bifa tema la matematică a lui Harrison.

— Cum ai de gând să te asiguri că vei fi îngrijită atunci când ți se va mai întâmpla ceva asemănător?

Am ridicat din umeri și am încercat să-mi opresc tremuratul mâinilor, lucru care, dacă mă gândesc la Zavesca, nu se întâmplă numai de emoție.

— Concursul de dezbateri s-a terminat în mod oficial, deci, tehnic vorbind, așa ceva nu se mai poate repeta.

— Ai înțeles ce vrea să spună tata, Sammie, a zis mama încet.

Faza recunoașterii trecuse. Dar tot n-aveam de gând să cedez.

— Mamă, tată. Mi-am dres vocea și m-am uitat pe carnet. Dacă ținem cont de ritmul în care au apărut crizele de pierdere a memoriei de când am fost diagnosticată și până acum, voi avea un episod trecător o dată la patru luni. Asta dacă voi mai avea vreun episod. Luând în calcul acest risc, văd foarte puține motive de panică.

Mama a râs sec:

— Ha!

— Sammie, a zis tata, cu vocea de să-coborâm-cu-picioarele-pe-pământ, dr. Clarkington a spus...

— Dr. Clarkington nu are suficiente informații despre cineva de vârsta mea care suferă de această boală.

— Dar specialistul...

— Specialistul i-a spus tot ce știe doctorului Clarkington. Ce vreți mai mult? Vreți să mă duc să trăiesc în Minnesota ca să mă poată studia doctorii? Asta vreți?

— Nu-ți ieși din fire, m-a avertizat tata.

Mama și-a frecat fruntea și a murmurat:

— Țasta-i ultimul lucru să i-l spui lui Sammie când își iese din fire.

— Ar trebui să vă bucurați că nu sunt deprimată ca fata aia din – m-am uitat în carnet – Michigan, care a încercat să se sinucidă când a aflat că suferea de leucemie.

— Doamne, Sammie... au zis amândoi.

M-am ridicat în picioare.

— Am citit despre ea în *Detroit Times*! Este adevărat! Eu sunt veselă, sunt concentrată și voi face totul ca să mă simt mai bine. În afară de vreun compromis legat de obiectivele mele. Oliver Goldsmith a spus odată... a spus odată...

M-am uitat nervoasă prin însemnări.

— A spus odată...

— Samantha, a zis mama. Ascultă-mă.

— Bine!

Am încleștat pumnii. Ea a așteptat.

— Bine, am mai zis o dată și m-am așezat la loc.

— Nu putem fi permanent lângă tine ca să te monitorizăm...

Am deschis gura să protestez.

— ...și oricum n-am vrea asta, a adăugat mama, ridicând palmele. Așa că trebuie, *trebuie* să fii deșteaptă.

— Glumești?

— Să fii deșteaptă nu înseamnă întotdeauna să ai note bune, vocabular și toate astea, Sammie. Trebuie să fii realistă. Să-ți recunoști limitele.

Tata s-a băgat și el.

— Să începi să te pregătești pentru viitor.

Aproape că mi-am smuls părul din cap.

— Ce credeți voi că am făcut în ultimii optsprezece ani din viața mea?

— Nu, nu la asta mă refer, mă refer la un viitor în care...

S-a oprit brusc, iar eu n-am înțeles de ce. Mama se uita în față, dar am observat că avea o mână sub masă. Îl ciupea, probabil. Nu voia să-l lase să continue. *Asta*-mi mai lipsea! Scena mi-a declanșat un semnal de alarmă. Din cauză că lucrau atât de mult și îi vedeam rar împreună, nu eram obișnuită cu magnetismul puterilor lor combinate. Planetele Jupiter și Marte aliniată. Ce nemernici! Cele două surse biologice ale puterii și ale slăbiciunii mele în același loc. Credeau că mă protejează. Dar îi cunosc la fel de bine cum li se pare lor că mă cunosc pe mine.

— Cum spuneam, am zis, apoi am înghițit și am continuat, nu mai particip la concursuri de dezbatere, așa că îmi voi putea concentra eforturile ca să termin anul fără incidente.

— Bine. Și să te odihnești, a zis mama.

— Și să-mi mențin poziția de șefă de promoție.

Tata și-a adunat pe masă foile temei lui Harrison.

— Și să te duci la doctor.

— Și să găsim un doctor nou și de încredere la New York!
Tata a încrucișat brațele la piept și a dat din cap.

— Le luăm pe rând.

Am încuviințat și eu.

— Da, câte o zi, pe rând, îndreptându-ne spre anul viitor.
Sunt de acord.

Mama și-a pus palma peste mâna mea.

— Bine, a zis ea. Da.

Mi-a zâmbit, mai puțin cu gura și mai mult cu ochii.

Și asta a fost tot.

Dar acum stau din nou la fereastra din pod și lucrurile mi se pare negre. Nu sunt proastă, Viitoare Sam. Nu sunt surdă la tonul pe care vorbesc părinții mei cu mine și nici la inocența prefăcută cu care le răspund. *Anul viitor! O să mă fac bine! Mă simt grozav! Pot învinge boala!*

Până și cu tine vorbesc strategic.

Adevărul este, însă, că pierderea mea de memorie a fost mult mai rea decât am descris-o eu aici. Înainte să-mi amintesc cine era Maddie, am fost la un pas să încep să-mi curgă balele și s-o iau de mână pe podiumul de dezbateri ca un copil pierdut pe terenul de joacă, rugându-o să mă ducă acasă la mama și la tata. Nu știi cât de mult am tăcut acolo, clipind și uitându-mă în jur, înainte să cer time-out. În timpul cât am hohotit după aceea, nu numai că am plâns, dar cred că am avut și ceea ce se numește un atac de panică.

A trebuit să-mi reamintesc că-mi bate inima.

Tot sun la cabinetul doctorului Clarkington, dar de fiecare dată când răspunde recepționera închid.

Simt că mă lasă corpul și nu știu cum să-l opresc, așa că mă prefac că nu-i adevărat.

Deci, da, asta-i adevărul.

Dacă mă lasă corpul încă o dată, sau dacă mă lasă mai rău decât la concurs, s-ar putea să am nevoie de ajutor și ca să mă duc până-n baie, ce să mai vorbim de New York. Imaginează-ți cât de rău ar fi dacă părinții mei n-ar crede că mi-au mai potolit optimismul. Trebuie să fiu tare pentru ei.

Dacă simt că nu sunt, se vor speria și mă vor lăsa complet pe mâna doctorilor; aș deveni prizonieră la mine în cameră și în cele din urmă m-aș cufunda într-un abis al disperării. Oricum s-ar putea să sfârșesc acolo, dar nu-i nevoie să-i trag și pe ei după mine.

CĂ TOT VENI VORBA DESPRE ABISURILE DISPERĂRII, SĂ NU POMENEȘTI NICIODATĂ DESPRE ELE

M-am dus să-mi iau un pahar cu apă (mulțumesc că îmi amintești să mă hidratez, Zavesca!) și i-am auzit vorbind la parter.

— Nu se poate, e exclus, zicea tata.

— Dar ce rost are să-i spunem și ei? i-a răspuns mama în șoaptă. Știi ce s-ar întâmpla.

— Sunt de partea ei! Amândoi suntem! Vreau să se ducă, să trăiască, să fie fericită. Dar cum să ignorăm blestemata de știință, Gia?

— Nu mai înjura.

— Vorbesc serios!

Tata aproape că ridicase vocea. Mama i-a șoptit să tacă.

— Deocamdată se descurcă grozav. Cred că situația nu se va mai înrăutăți destulă vreme. Trebuie doar... să fie așa cum este ea. Refuz s-o tratez diferit.

— Nu vorbim despre cancer aici, G. Gândul că... va uita să facă anumite lucruri, sau că va uita unde este, sau că va uita cine suntem noi...

— Știu.

Moment lung de liniște. Vreo două smiorcăieli. M-am întrebat dacă mă puteau auzi trăgând cu urechea. Mi-am ținut respirația.

— Mai sunt doar câteva săptămâni până când se termină școala, a zis în cele din urmă mama. Să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul.

— Ai dreptate, a zis tata.

— Serios?

— Da. Luăm toate măsurile de precauție, dar n-are rost s-o silim să trăiască izolată. Specialistul a spus că ar fi bine să nu facă vreo depresie.

— Exact.

Urăsc acest cuvânt. Ascultă numai cum sună, ca și cum două mâini uriașe m-ar *presa* de sus și de jos. Nu fac nicio depresie. Mai degrabă sunt *presată*, asta da. Am timp limitat la dispoziție și o grămadă de lucruri de făcut, iar uneori asta mă presează mult, în timp ce alții simt că trag de mine doar de dragul de a trage de mine, dar nu sufăr de *depresie*.

— Dar trebuie să fim amândoi de acord că pur și simplu nu este în situația să se ducă la anul la New York, a continuat tata.

— Bine, de acord, a zis mama.

Am expirat tot aerul din piept. Întinericul s-a umplut de fulgere roșii și mi-am dat seama că închisese ochii strâns.

— Îți mulțumesc, am auzit-o pe mama spunând.

— Pentru ce?

— Pentru că ești de partea mea.

Pe urmă i-am auzit sărutându-se. ăăh!

Aproape că mi-a venit să dau fuga jos și să mă cert cu ei, dar m-am oprit. Mi-am adus aminte fraza-cheie. Tata a zis: „Nu ESTE în situația să se ducă la anul la New York.” *Este*. Sigur că n-aveau cum să spună altceva după o criză. Ei se gândesc numai la *prezent*. Tu și cu mine știm, Viitoare Sam, că prezentul nu-i decât un drum spre altceva. Spre orice te așteaptă mai departe.

Celălalt lucru bun reieșit din discuție este că nu vor mai încerca să mă retragă de la școală, cel puțin așa se pare. Deci ne mai tocimim, Viitoare Sam.

Acum au cedat un metru, dar metru cu metru se poate face un kilometru.

Sigur, vor spune ei, Sammie o să termine anul școlar, dar va reuși să mai ia note mari?

Sigur, Sammie a reușit să ia note mari, dar va putea ieși șefă de promoție?

Sigur, Sammie a reușit să iasă șefă de promoție, dar oare se va descurca un semestru la NYU?

Și așa mai departe. Le voi arăta, așadar, că sunt în stare să fac aceste lucruri. Că le pot face pe toate. Și pe urmă nu

mă vor putea opri să merg la facultate, din moment ce le-am dovedit că sunt în stare.

Vor vedea ei.

TRUPA SPECIALĂ

Ca să devin mai puțin *presată* și ca să-mi ating obiectivele fără să mai fac vreo criză, am alcătuit o trupă specială anti-NPC din modelele mele feministe preferate, fiecare cu misiunea de a mă inspira într-un mod diferit. Le-am decupat fotografiile, le-am aranjat la mine pe perete și am scris mici mențiuni cu markerul alături de ele. Partea bună este că nimeni nu intră niciodată la mine în cameră, pentru că proiectul ăsta-i cea mai grețoasă chestie de când s-a inventat brânza (în anul 5.500 î.H., într-o localitate din Polonia care astăzi se numește Kujawy).

Trupa specială anti-NPC este formată din:

ELIZABETH WARREN¹⁴

Misiune: să mă facă să studiez boala cât mai amănunțit cu putință ca să fiu sigură că furnizorii de servicii medicale le spun adevărul părinților mei și nu încearcă să profite de noi pentru banii plătiți de asigurări.

BEYONCÉ¹⁵

Misiune: să-mi amintească faptul că sunt desăvârșită și că sunt o femeie independentă. Sau o fată, mai degrabă. Chiar dacă Stuart mă respinge, voi continua să mă iubesc pe mine însămi. (Încă n-am aflat de la el când anume vrea să bem o cafea. Nu contează. Sunt o fată independentă.)

MALALA YOUSAFZAI¹⁶

¹⁴ Elizabeth Ann Warren (n. 22 iunie 1949) – profesoară universitară de drept și politiciană americană. În prezent, senatoare de Massachusetts, cu activitate îndelungată în domeniul apărării drepturilor consumatorilor.

¹⁵ Beyoncé Giselle Knowles-Carter (n. 4 septembrie 1981) – cântăreață, compozitoare și actriță americană.

¹⁶ Malala Yousafzai (n. 12 iulie 1997) – activistă pakistaneză pentru drepturile femeilor, cea mai tânără laureată a Premiului Nobel (a primit Premiul Nobel pentru Pace în 2014).

Misiune: să-mi amintească că pot să fiu mai puțin egoistă și că o femeie tânără poate face foarte multe lucruri importante. Mereu mă gândesc ce-o să fac când voi fi mai mare, dar ea a considerat că poate face bine lumii imediat, chiar dacă era numai o adolescentă.

SERENA WILLIAMS¹⁷

Misiune: să învăț ceva nou (tenis), se spune că e bine pentru oameni cu pierderi de memorie. Să am grijă mai bine de corpul meu și să nu mă tem să fiu „atletică”. Probabil că voi avea nevoie de mușchi noi, dacă cei vechi mă lasă baltă.

NANCY CLARKINGTON

Această femeie este doctorița mea, așa că trebuie să am încredere în priceperea ei și să ascult tot ce-mi spune. I-am cerut numărul de mobil ca să-i pot trimite mesaje cu întrebări la orice oră din zi și din noapte, pentru orice eventualitate. O fi ciudat?

Indiferent ce s-ar întâmpla, nu-mi mai pot permite o criză ca aceea de la Concursul Național, cel puțin până când nu se trec toate notele, iar statutul meu de șefă de promoție e necesar să rămână intact.

Dacă trebuie să mă lupt cu toate consecințele bolii, trebuie să fiu mai mult decât inspirată, trebuie să dezvolt o adevărată strategie. Voi avea nevoie de alte metode decât cele care au funcționat înainte. Trebuie să scot la înaintare cea mai bună variantă a eului meu și sper s-o pot face cât mai mult timp.

¹⁷ Serena Jameka Williams (n. 26 septembrie 1981) – jucătoare profesionistă de tenis care a ocupat vreme îndelungată prima poziție în clasamentul jucătoarelor de tenis și este considerată una dintre cele mai mari sportive din lume.

- LARA AVERY -

DA, DA, DA

Stuart Shah: Ne vedem miercuri?

NIMĂNUI NU-I PASĂ CUM NE PASĂ NOUĂ

Câteva zile mai târziu, soarele scaldă zidurile, narcisele au înflorit, păsările cântă și la mine în stomac parcă ar alerga o herghelie de cai, ceea ce bănuiesc că nu-i decât reacția biologică petrecută atunci când elementele tale chimice se combină cu ale altcuiva. Stuart mi-a propus să ne întâlnim afară pe bănci după școală, pentru că se pare că locuiește în apropiere și s-a gândit că pe urmă ne-am putea plimba prin oraș.

Purtam ținuta mea preferată (după costumul pentru dezbateri): o rochie cumpărată de mama acum doi ani pentru mersul la biserică, din bumbac albastru deschis și cu decolteu în V, iar dimineață mi-am lăsat părul să se usuce fără föhn, așa că îmi atârna liber și buclat pe umeri. Nu știam dacă arătam sexy sau nu, dar după o conversație imaginară cu Maddie am hotărât că nu-mi păsa. Mi-am amintit-o privindu-se în oglindă și spunând: *Și cine zice asta?*

Tocmai îmi terminasem tema la algebră și Stuart a apărut exact când închideam manualul. Era îmbrăcat în negru ca de obicei și avea ochelari de soare. Mergea repede.

— Sammie! a zis el. Salut!

M-am ridicat în picioare, îndesându-mi tema în geantă.

— Salut.

Când a ajuns destul de aproape să ne fi putut atinge, s-a oprit. Și-a scos ochelarii și mi-am dat seama că se uita la rochia mea. I-am urmărit ochii, sperând că nu mă pătasem cu ceva. Când ni s-au întâlnit privirile din nou, părea emoționat.

— A trecut ceva vreme, a zis el.

— O săptămână, i-am răspuns.

A zâmbit, am zâmbit și eu.

— Ce vrei să facem?

— Ne plimbăm undeva?

— Da.

Și de-atunci nu ne-a mai tăcut gura. Am mers alături, cu brațele atingându-se uneori, mai întâi pe alei, apoi prin oraș, iar Stuart le făcea ocazional cu mâna unor cunoscuți. Mi-a pus întrebare după întrebare, ca un reporter amabil. *Cu ce școli v-ați înfruntat? Unde ați stat? Ai mai fost la Boston vreodată?*

Când i-am spus cum am pierdut (omțând niște detalii posibil importante), l-am văzut tresărind. M-a luat scurt de după umeri și m-a strâns, ceea ce mi-a trimis în măruntaie o combinație năucitoare de senzații: un pumn pe care îl simțeam de fiecare dată când mă gândeam la înfrângere împreună cu un freamăt pe care îl simțeam de fiecare dată când orice parte din corpul lui Stuart se apropia la mai puțin de o palmă de corpul meu.

— Sună groaznic, a zis el și mi-a povestit că în ultima seară când îl jucase pe Hamlet uitase un întreg solilocviu. În ultima seară, îți dai seama? Îl repetasem de o mie de ori!

— Eu n-am auzit nimic despre asta, am zis, încercând să-mi amintesc dacă nu știam totuși ceva.

— Da, pentru că n-a observat nimeni.

— Nu? am întrebat.

— Nu! Și chiar dacă ar fi observat, nu le-ar fi păsat.

— Ai continuat pur și simplu spectacolul?

— Da, fără să se prindă nimeni. Dar eu îmi voi aminti mereu. Pentru că am dat greș.

— Da. Și eu îmi voi aminti mereu concursul de dezbateri.

Cred că mi-l voi aminti, am adăugat în gând.

Stuart și cu mine ne-am ferit din fața a doi studenți de la Dartmouth care coborau cu skateboardul pe trotuar.

— Poate că ne bazăm prea mult pe alți oameni pentru ceea ce considerăm un succes, a sugerat Stuart. Poate că împărtășim prea mult. Poate că de aceea lucrurile bune își pierd senzația plăcută, pentru că le anunțăm în gura mare.

— Ca și cum succesul n-ar putea exista decât când te remarcă lumea.

— Exact. Asta-i caraghios, când îți pasă de anumite lucruri așa de mult cum ne pasă nouă, a zis el. Trebuie să ne obișnuim cu ideea că nimănui nu-i pasă la fel de mult, pentru că, ia ghici, chiar nu le pasă. Succes, eșec, nu contează, nimeni n-o să te bată pe spate pentru că ai petrecut atâtea ore pe zi studiind, documentându-te sau renunțând la tot ca să scrii. Trebuie să învățăm s-o facem numai pentru noi.

Când și-a terminat discursul, Stuart stătea în mijlocul trotuarului. Nu părea niciodată în stare să meargă și să vorbească în același timp, mai ales dacă subiectul îl pasiona. Era simpatic.

Pe urmă mi-am dat seama că se contrazicea.

— Dar tu ai avut parte de recunoaștere! am zis. Ai fost publicat!

S-a oprit iar din mers, de data asta mult mai serios.

— Și dacă n-aș fi fost publicat?

— Atunci... Am înghițit în sec. Da, nu ți-ar fi rămas decât plăcerea de a face ceea ce faci.

— Exact. Și probabil că acum aș fi lucrat de două ori mai mult, a murmurat el.

— Înțeleg ce vrei să spui, i-am răspuns.

M-am gândit la mama și la tata și la propoziția aceea îngrozitoare, *să-ți recunoști limitele*. Ce spunea Stuart putea fi valabil și în celălalt sens. Toate limitele despre care vorbeau mama și tata erau doar limitări impuse mie de *alte persoane*. În timp ce eu îmi urmăream *propriile* obiective.

Am continuat să ne plimbăm în tăcere. Aveam teme grele de discuție, bag de seamă.

Mă dusesem cu intenția să fiu cât se poate de nonșalantă, Viitoare Sam. Re-la-xaaaa-tă! Cu aerul că nimic nu contează foarte tare. Dar nu era genul meu. Și îmi venea să mă topesc de ușurare descoperind că nu era nici genul lui.

A întrerupt tăcerea și m-a întrebat:

— Ce mai citești?

M-a luat valul din nou, evident, pentru că tocmai citeam o carte despre o alternativă uluitoare la capitalism numită „economie heterodoxă”, care afirmă în mod fundamental că economia așa cum o știm este legată de... Hei, stai așa! Scuză-mă. Nu contează.

Ne-am oprit să bem o cafea cu gheață și ne-am așezat pe iarbă în campusul Universității Dartmouth. Am văzut peste tot trupuri îmbrăcate de primăvară și m-am gândit la un cuvânt din testele finale, *galeș*.

— Cum circuli prin New York? am întrebat.

— Dacă am timp, mă duc peste tot pe jos. Metroul este mai rapid doar dacă vrei să mergi dintr-un cartier în altul.

— Serios? Fizic, pare imposibil.

A ridicat mâinile în semn că se predă.

— Bine, nu-i întotdeauna adevărat. Pur și simplu îmi place să merg pe jos.

— Și reușești să ajungi peste tot la timp?

— N-am un program foarte strict.

— Scrii toată ziua?

A strâns pleoapele, de parcă întrebarea îl durea.

— Încerc. Am lucrat câteva nopți pe săptămână la un bar din centru. Slujba presupune mai ales să mă îmbrac complet în negru și să ascult conversațiile unor bogătași, așa că-i o alegere ideală. Oricum așa face asta, a zis el și a râs.

Stuart a imitat o snoabă care comanda un cocteil.

— „Ai grijă neapărat ca sucul de limetă să provină din producția locală, puțin îmi pasă că la noi nu cresc.”

— Și gheața să provină dintr-un izvor glaciatic... am adăugat eu.

— Și paharul să fie suflat de un sticlar suedez...

Am râs atât de tare, încât am furnăit.

Simțeam că funcționează iar eclocația, simțeam valurile de energie emanate de corpul lui atunci când s-a întins pe pământ, iar eu am rămas dreaptă, conștientă că mi se vedeau zgârieturile de la lama de ras pe picioarele goale.

Avea nasul drept, mai puțin o umflătură mică spre capăt, unde probabil că și-l spărsese.

Avea un pistrui pe claviculă.

Mi-a dat o înghițitură din cafeaua lui și eu am acceptat, mi-am lipit pur și simplu buzele de pai iar lui nu i-a păsat.

Învăț:

Nu există limbaj secret, Viitoare Sam, trebuie să vorbești dacă vrei să comunici cu cineva care îți place. Trebuie pur și simplu să vorbești. Și ai noroc dacă el știe să vorbească inteligent despre viață, despre muncă și despre cele mai bune cafenele din Manhattan.

Mi-l imaginasem pe Stuart mergând pe trotuarele din New York cu pașii lui mari, trecând pe lângă toată lumea cu capul plecat, gândindu-se la cadrul unei povestiri, la dialoguri și la personaje, dar acum iată-l aici, cu totul altfel. Mai blând. Mai relaxat.

Poate că există o versiune mai blândă și pentru mine.

Nu trebuie să fii robot, Viitoare Sam. Ce faci nu trebuie să te îndrepte mereu către ceva. Uneori te poți opri, poți face măcar o pauză. Uneori poți să exiști pur și simplu.

Dar Stuart trebuia să se ducă la un moment dat la Canoe Club, unde lucra ca barman în unele zile, cât timp stătea acasă la Hanover.

Ne-am ridicat.

S-a uitat la mine îndelung cu ochii aceia negri și umezi, apoi s-a aplecat ușor spre fața mea. Doamne sfinte, se apropia tare de tot. Urmau iminente arsuri radioactive. Am scos un icnet.

El s-a tras repede înapoi.

— Iartă-mă. Pot să te sărut pe obraz? m-a întrebat.

— Asta e ceva standard? a întrebat și am roșit imediat.

— Standard pentru ce? am întrebat.

— Un rămas-bun standard pentru ce am... pentru ce s-a întâmplat?

Mai ții minte că *tocmai* ai hotărât să nu fii robot?

N-a răspuns imediat. Acum n-avea el astâmpăr. Se juca cu părul de pe ceafă și se uita în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce-am făcut astăzi, vreau să zic. Am ieșit împreună.

— Păi...

Stuart a încercat să-și retină un zâmbet. A ridicat din umeri, s-a uitat în zare, apoi m-a privit.

— Nu trebuie să încadrăm lucrul ăsta într-o categorie.

— Ba, hai să-l încadrăm, am zis repede și apoi am așteptat.

Stuart a deschis gura nedumerit și m-am simțit puțin vinovată că îl presam, dar pe urmă nu m-am mai simțit. Un sărut fără context sau fără înțeles este un sărut echivalent cu o conversație banală. Și ce s-ar fi întâmplat dacă nu voia să-l categorisească, apoi fugea pentru totdeauna și nu mai vorbea cu mine? M-aș fi întors la munca mea, la cămăruța mea din pod, suferind după el de la distanță. Mare scofală. Sunt obișnuită cu asta. Ce-ar fi fost nou?

— Iartă-mă, am continuat, pur și simplu am prea multe lucruri rămase în aer acum ca să-mi pierd vremea.

— Nu... a zis el râzând, clătinând din cap. Nu-ți pierzi vremea.

Și-a pus ochelarii să se ferească de soarele la apus, iar lentilele au strălucit ca două sfere încinse. Mi-a luat o mână în mâinile lui și a zis:

— Vreau să te sărut pe obraz pentru că mi se pare că am avut o întâlnire frumoasă.

Întâlnire. *Întâlnire*. Am încuviințat din cap.

S-a aplecat din nou și și-a lipit buzele de obrazul meu, la nici doi centimetri de buze – unu, doi, trei... și după aceea s-a îndepărtat.

AAHHHAAHHHAHHHAHHHAHHHHHHHHHH

Pe urmă a venit altă bombă. Când am ajuns acasă, mi-a piuit pe telefon un e-mail de la doamna Townsend.

Sammie,

Am aflat cu părere de rău despre înfrângerea voastră la concursul de dezbateri. Nu-ți bate capul, fetițo! Sper că ești sănătoasă și că te-ai odihnit. Mai vreau să știi și că, deși nu în termeni preciși, i-am informat pe profesorii tăi de circumstanțele care îți diminuează forțele și le-am cerut să vină direct la mine cu orice problemă sau preocupare.

Știu că ai avut de tras din greu zilele astea, așa că te informez în legătură cu temele pe care s-ar putea să le fi pierdut în săptămâna cu Naționalele:

Chimie

- Recapitulare capitolele 14-15;
- Recapitulare capitolul 16.
- Test preliminar capitolele 14-16.

Ceramică

- Bol smălțuit.

Întrucât ne apropiem de sfârșitul anului și mai ales de examenele finale, te rog să mă anunți cum te pot ajuta. NU TE GRĂBI.

Și vino să-mi faci o vizită. Mi-e dor de tine.

Doamna T.

Cum am reușit să ratez temele astea? Le trecusem în agendă, chiar în computerul în care scriu și acum. Verde pentru biologie, albastru pentru literatură, portocaliu pentru istoria Europei. Sunt fix aici! Le privesc atât de intens încât îmi găuresc retina!

Mă ia cu fiori. Nu-mi place deloc chestia asta.

Am urmărit fiecare culoare în toate zilele care au mai rămas în orar – doar câteva săptămâni – și am însemnat de două ori temele și testele care urmează, o dată în calculator, o dată în agendă.

După ce am terminat, am observat o culoare nouă, un violet aprins, câte o oră în fiecare zi în săptămâna dinaintea absolvirii. În ziua absolvirii, ocupă toată pagina.

Scrie: *Discursul șefului de promoție.*

Îmi revin în minte șoaptele părinților mei, *De acord*, și mă întreb câți metri am câștigat din lungul kilometru până la a-i face să creadă în mine. Oare chiar păcălesc pe cineva? Mă revăd clipind și încercând să mă feresc de reflectoare, cum am făcut când mi s-a rupt filmul la Sheraton, o revăd pe Maddie uitându-se furioasă la mine și mă apucă o frică atât de sfâșietoare, încât îmi vine să plâng.

Puteam strica totul cât ai clipi, iar dacă o făceam, adio NYU!

Rahat.

RESURSE ALTERNATIVE, FAZA ÎNTÂI

Mă aflam deci într-un colț în atelierul de ceramică – sărisem peste prânz –, izbeam și frământam din răspuțeri o bucată de lut, transpirând de efort. Tema la chimie era deschisă pe un scăunel de lângă mine. Mă tot opream la fiecare câteva secunde să scriu răspunsuri, apoi mă întorceam la modelat nenorocitul de bol, care în acel moment semăna cu vărul alcoolic al unui bol adevărat, prietenos și într-o dungă, dar absolut nefuncțional, ca Tim, vărul tatei, care la fiecare adunare de familie mă întrebă când o să-mi pun la bătaie mintea cu folos și o să mă duc la *Știi și câștigi* ca să se aleagă și el cu niște bani; motivul nr. 5.666 pentru care trebuie să-mi păstrez intact sus pomenitul creier și să plec naibii de-aici.

Și atunci a intrat Coop, trântind ușa după el. A scos din buzunarul de la spate o punguță cu iarbă și un pachet de foițe de țigări.

— Sammie?

Am oprit roata de olărit.

— Da, ce faci?

— Salut, a zis, fără să-mi răspundă, apoi a chicotit și a trecut pe lângă mine.

Pe lângă buzunarul cu dichisuri pentru iarbă, pantalonii lui Coop mai aveau un buzunar la spate unde ținea un carnet îndoit și un buzunar lateral cu un rând de creioane mecanice.

— Grozav depozit, am zis, arătând spre pantalonii lui cu un deget murdar.

S-a așezat în fața mea, a tras un scăunel între genunchi și s-a pus pe treabă aplecat ca un meșteșugar, apucând delicat și întinzând pe foiță firicele verzi. O șuviță de păr i-a căzut în ochi și a suflat-o înapoi, cu sprâncenele încruntate.

— Mda, a murmurat el, rucsacurile te fac să te încingi în anotimpul ăsta.

— Tu chiar ai venit încoace ca să-ți rulezi un joint?

— E programul meu de prânz, a zis el lingând marginea foitei și ridicând din umeri. Și pe urmă te-am văzut pe tine. Ce faci?

— Recuperez.

— Aha, după Naționale.

— De unde știi?

— Mi-ai spus în seara aceea la biserică. În plus, toată lumea vorbește despre asta. Adică, nu că ai pierdut, toată lumea zice uau, am ajuns în faza națională la concursul de dezbateri? Pe oameni îi întărită chestiile astea. M-am lăudat și eu, am zis că „o știu pe fata aia”.

Am răs. Coop a rulat între degete micul cilindru impecabil.

— Dar acum sunt complet dată peste cap, i-am arătat eu tema la chimie și mormanul de lut. Adică nu c-aș fi pățit-o, însă... Ți aduci aminte...

M-am oprit, întrebându-mă dacă trebuia să pomenesc din nou despre boală. Dar Coop nu spusese nimănui nimic, după ce-l rugasem să tacă, la petrecere. Era frumos din partea lui.

— Știi că boala înseamnă și pierderea memoriei?

— Da, a zis Coop. Cum merge? Te simți bine?

— Am uitat de toate temele astea. Și eu nu uit *niciodată* temele. Niciodată. Iar acum sunt îngrozită că o să uit materia la vreo lucrare, sau că o să-mi uit discursul la absolvire, sau...

Coop a zâmbit lenevos și și-a pus jointul după ureche.

— Adică îți faci griji că s-ar putea să devii normală.

I-am tras un pumn, în glumă.

— Nu...

— Eu mă tem de chestiile astea tot timpul.

M-am gândit o clipă la ce-a spus și pe urmă am tras cu ochiul la jointul de după urechea lui.

— Da, dar tu ai putea pur și simplu să nu mai fumezi atât de mult.

S-a uitat în tavan, prefăcându-se că reflectează, apoi s-a uitat din nou la mine și a ridicat din umeri.

— Dacă până și șefa de promoție are aceleași griji, ce rost ar avea?

Pe urmă mi-a venit o idee.

— Pot să te rog ceva?

Coop s-a sprijinit cu brațele de scăunelul dintre genunchi și m-a privit de parcă nu exista nimic mai important pe lume decât să-mi răspundă mie la întrebare.

— Spune, Samantha!

— Cum de reușești să treci prin școală fără să rămâi corigent?

— Hmm, a zis el, bătând darabana cu degetele într-un biceps.

— Vreau să spun, cum de ești sigur că treci când ești... M-am uitat din nou la joint. Când ești cu mintea dusă.

— Întâi de toate, să știi, nu „trec” și atât. Am note bune.

— Știu.

— De unde știi? m-a întrebat el.

Trecuse multă vreme de când nu-l mai văzusem pe Coop surprins. Probabil de când eram copii.

— Mereu mă uit pe lista celor cu note bune după numele cunoscuților.

— Aha, a început Coop din nou. Probabil că era deja amețit, dar vorbea serios. Păi, nu mă dau de ceasul morții cu „Învățatul”, a zis el, făcând ghilimele în aer cu degetele. Învăț ce trebuie învățat, adică mai ales cum să comunic eficient că am învățat ceva, fără să învăț cu adevărat. Te-ai prins?

— Da.

M-am uitat plină de fascinație la această latură a lui Coop – era departe de drogatul care nu dă doi bani pe nimic, așa cum îmi imaginasem eu că devenise de când nu mai eram prieteni.

— De exemplu, treaba cu memoria care te încurcă pe tine. Eu nu memorez lucruri. Ia prea mult timp. În loc de asta, îmi creez ocazia să apelez la... resurse alternative. La telefon, de

exemplu, la teste măsluite sau la orice suflet binevoitor aflat în preajmă.

În timp ce vorbea, m-am gândit la culorile din agenda mea scurgându-se laolaltă, toate datele, toate temele, toate momentele în care mi-aș fi putut ridica privirea de pe vreo lucrare ca să mă uit pe urmă înapoi și să văd doar numere sau cuvinte care nu însemnau nimic pentru mine, fără să am cui îi cere „time-out”, rasolind test după test până când mă lăsau să termin liceul de milă.

Coop continua să stea aplecat spre mine și mă urmărea.

— Ce înseamnă expresia asta de pe fața ta?

— Poți să-mi arăți și mie chestiile astea?

— Ce chestii?

— Resursele astea alternative ale tale.

A lăsat capul pe-o parte.

— Îmi ceri să te învăț să trișezi?

Am oftat. Nu voiam să zic *da*, dar, vorba mamei, „Spune-i hârlețului hârleț”. Încercasem deja calea cunoscută, Viitoare Sam, calea cinstită, să muncesc din greu, să memorez și uite unde ajunseseam. În plus, vorbim doar de două săptămâni în patru ani. Balanța morală încă înclină în favoarea mea, nu-i așa?

— Da.

Coop a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul, iar în momentul acela mi-am dat seama clar de ce chicoteau fetele atât de mult când erau în preajma lui și de ce îl voiau la baza piramidei lor umane.

— Bine, a zis el, strecurându-și fiecare lucru înapoi în buzunarul potrivit. Treci pe la mine când ai chef.

SCENĂ DIN VIAȚA DE PROVINCIE ÎN CARE MAMA SCHIMBĂ ECHIPA (DEOCAMDATĂ)

Mama ne pune spaghete în castroane în timp ce eu îmi iau notițe despre *Orbirea* lui José Saramago pentru cursul de literatură și încerc să nu mă gândesc cum continuă Maddie să-mi aplice tratamentul tăcerii la școală. Tata e în drum spre casă de la muncă. Harrison profită de timpul cât are voie la calculator. Bette, sub masă, decupează forme din hârtie colorată pentru cine știe ce. Davy e și ea sub masă, joacă un joc numit de ea „Mica sirenă”, în care poartă un sutien de-al mamei, adună toate furculițele și nu vorbește, doar arată spre un lucru sau altul cu ochii mari până când îi torni apă în gură.

Davy mă trage de blugi și arată spre castronul ei de spaghete, apoi spre mama care stă lângă aragaz și pe urmă spre mine.

— Ce vrei să spui? întreb eu. Da, sunt spaghetetele tale.

Arată spre ale mele, care sunt acoperite de sos și scutură din cap.

— Adică fără sos?

Încuviințează energic.

— Mamă, zic eu, Davy vrea să fie sigură că n-o să-i pui sos peste spaghete.

— Eu nu joc „Mica sirenă”, zice mama, așezându-se să mănânce. Nu după pățania cu toaleta.

La un moment dat, Davy a fost atât de prinsă în jocul ei, încât n-a vrut să-i spună lui Harrison unde era pasta de dinți, iar el a stropit-o cu apă din toaletă.

Davy se uita la mine cu ochi rugători. I-am turnat în cap puțină apă din paharul meu. A oftat adânc.

— Fără sos, te rog, a zis ea chicotind și ștergându-și apa din ochi.

— Îmi dai și mie o furculiță din colecția ta? am întreat-o eu.

A luat una de pe jos. Eu am șters-o de blugi. Era destul de curată.

De sub masă s-a auzit vocea lui Bette.

— Cine-i Stuart?

M-am aplecat. Stătea turcește cu telefonul meu în mână, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dă-mi-l, m-am întins eu.

Bette a chicotit și a scuturat telefonul.

— Stuart zice... a început ea, uitându-se la ecran, „Ce-ar fi să vii la Canoe...”

— Cine-i Stuart? a întrebat mama.

— Dă-mi-l! am strigat eu.

— Nu-i nevoie să ridici tonul, a zis mama.

— Bine... a zis Bette și a aruncat telefonul pe jos.

L-am luat și l-am băgat în buzunar. Am mâncat o vreme în tăcere. Mă gândeam că uitaseră, până când Harrison a strigat din camera cealaltă:

— Cine-i Stuart?

Stuart: Ce-ar fi să vii la Canoe Club mâine seară, când sunt în tură? E marți, nu va fi aglomerat. Poți sta să-ți faci temele la bar. Îmi ții de urât.

Eu: Da!

Mai târziu, îi întreb pe mama și pe tata în timp ce citesc în living, mama cu picioarele în poala tatei.

— Pot să mă duc mâine seară la Canoe Club?

Mama întoarce capul să se uite la mine.

— Va fi de față cineva autorizat să dea primul ajutor?

Stau pe gânduri. Teoretic, majoritatea persoanelor care lucrează în restaurante au obligația legală să poată interveni de urgență.

— Da, am zis.

— Cine?

Nu mă pricep deloc să mint. Sunt de-a dreptul groaznică. De fiecare dată când încerc, mi se usucă limba. Sunt o

versiune absolut ratată a lui Pinocchio. Sper să poți depăși acest handicap, Viitoare Sam. Sunt conștientă că minciuna face parte din profesia de avocat. Dar am sperat întotdeauna să nu fiu pusă niciodată în situația asta.

— Cine conduce Canoe Club, zic eu.

— Și cine-l conduce? contraatacă tata.

— Nu știu, dar oricine o fi are obligația legală să se priceapă la primul ajutor. Așa cred, adaug pe urmă foarte încet, pentru că iar începea să mi se usuce limba.

— Eu nu cred, zice tata, văzându-și din nou de romanul lui de Stan Grumman.

— Ce, crezi că o să fac o criză fix la Canoe Club? Haide!

— Da, zice tata fără să ridice ochii din carte. Țsta-i riscul.

Nu m-am descurcat prea grozav, recunosc. Îmi recapăt calmul.

— Sammie... oftează mama. Nu vrei să te concentrezi asupra școlii?

— Ba da, dar nici nu vreau să fiu un robot care mai are o săptămână până termină liceul și n-a mers niciodată la o întâlnire.

De data asta întorc capul spre mine amândoi părinții. Mama zâmbește. Tata, nu.

Restul cuvintelor care îmi ies din gură sună de parcă aș încerca să vând un ondulator de păr într-o emisiune nocturnă de la televizor.

— O să-mi fac pur și simplu temele cât timp e de serviciu prietenul meu! A spus că marțea nu-i aglomerat! Mă duc acolo pe jos, după școală. Mă puteți lua voi imediat după aceea.

— Bine, zice mama și îl înghiontește ușor pe tata.

— Serios?

— Da!

— Gia... îi spune tata mamei încetișor. Nu știu...

Îmi dreg vocea. Am mai păstrat un argument pentru final, evident.

- LARA AVERY -

— În caz de urgență, centrul medical este mai aproape de Canoe Club decât de casa noastră.

— Adevărat, zice mama, trăgându-i din nou un cot tatei.

— Au! Tata se uită la mine. Bine.

EI, HAIDE

Azi în drum spre școală am trecut pe lângă trei pescari care mergeau pe șosea în salopetele lor de doc, cărând lăzi frigorifice roșii cu momeală și cizme lungi de cauciuc pe umăr. Probabil se duceau la râul Connecticut și, când am trecut peste pod înainte să intru în Hanover, mi-a venit să opresc și să mă descalț. N-am făcut-o pentru că am de terminat niște exerciții de algebră, dar mi-am dat seama că nu m-am mai bălăcit în pârâul de lângă casa noastră din vara când aveam opt sau nouă ani.

Așa că eram cam aeriană pe holurile de la școală, punându-mi întrebări despre viață, despre Stuart și despre cum se pescuiește pe bune, dar am observat-o pe Maddie așezată pe jos lângă dulapul ei împreună cu alte câteva persoane și am simțit un fel de ușurare, așa că m-am dus și am salutat-o de parcă făceam asta în fiecare zi și de parcă nu ne-am fi certat ultima oară când ne văzuserăm.

Tocmai râdeau de ceva, iar Maddie a dat din cap și a zâmbit.

— Salut, mi-a răspuns ea, destul de prietenoasă.

Super-nonșalant! Relaxaaaat.

— Ghici ce? am zis, desfăcând brațele.

— Ce? a întrebat ea, uitându-se la cei din jurul ei.

— Stuart și cu mine ne-am dat întâlnire!

— Tare, a zis ea fără pic de entuziasm și a zâmbit cu buzele lipite.

Nu știu la ce mă așteptam, cred că la o formă de recunoaștere, ceva care să sune a exclamație, ținând cont că mai ales ei i se datora faptul că vorbisem prima oară cu Stuart.

— Da... am zis. Așa este!

Maddie și-a scos telefonul, ceea ce după cum știm înseamnă *discuția s-a terminat*. Dar eu nu eram pregătită să se termine. Lucrurile începeau în sfârșit să meargă bine

pentru mine și voiam să vadă și ea asta. Voiam să le împărtășesc cu ea.

M-am aplecat mai aproape.

— Ce zici, putem vorbi?

Maddie continua să caute prin fotografiile din telefon.

— Cred că mama ta a avut dreptate, am început eu. Gura mi se usca în stil Zavesca. Aveam nevoie de o pauză, iar eu vreau să-mi cer scuze.

Niciun răspuns. Degetul ei se mișca mai repede. Poate că nu reușisem s-o fac să înțeleagă.

— Încerc să spun că îmi pare rău că nu ți-am vorbit despre...

M-am uitat la prietenele ei, toate cu nasul în telefon și ele.

— Știi tu.

— La naiba, fată! a răbufnit Maddie, punându-și brațele pe genunchi. Chiar nu poți pricepe semnalele?

M-am îndreptat. Îmi amintesc că am scos un sunet pe care îl detest, ca un copil căruia i se spune că nu primește desert.

— Pot să... am început, apoi m-am oprit și am rămas pur și simplu acolo, holbându-mă la ea.

Maddie s-a ridicat și m-a tras câțiva pași mai încolo. Îmi dădeam seama că era în continuare furioasă pe mine, dar mă simțeam ușurată că măcar reacționa cumva.

— Hai să ți-o zic verde-n față. M-ai jignit că nu mi-ai spus.

Am încercat să zâmbesc.

— Și-mi pare rău. Suntem pe aceeași lungime de undă. Asta încerc să-ți comunic!

— Sammie, n-am terminat.

— Bine, am zis.

Putea s-o țină așa la nesfârșit, atâta vreme cât eram din nou prietene. Am răsuflet ușurată (prematur, după cum s-a dovedit).

— Nu știi cum să mă port cu tine bolnavă.

Am inspirat din nou, trăgând aerul în piept odată cu cuvintele ei. Dar n-au ajuns undeva unde să aibă sens.

— Ce vrei să spui?

Maddie a împreunat mâinile ca pentru rugăciune. Avea unghiile vopsite mov închis.

— Devenim brusc prietene, chiar când te îmbolnăvești? Înainte n-ai vrut niciodată să petreci timp cu mine în afara dezbaterilor. Dar acum parcă ai avea nevoie de cineva căreia să-i vorbești despre toată suferința și tristețea ta, toate lucrurile pe care le înțelegi despre viață, iar eu sunt cea mai la îndemână manta de vreme rea.

— Nu-i adevă...

— Vreau să spun că... Am făcut un efort uriaș să fim prietene adevărate, iar tu nici măcar nu-mi poți spune adevărul despre ce se întâmplă în viața ta? Nu, pentru că tu ești prea obsedată de propriile tale treburi, prea ocupată cu spectacolul Sammie.

Am ridicat brațele.

— Spectacolul Sammie?

Eu? Persoana care abia dacă se poate dezlipi de perete la o petrecere? Persoana care stă de vorbă cu calculatorul în loc să vorbească cu oamenii? Despre ce naiba vorbea?

— Nu te porți mereu așa, Sammie, a zis Maddie, închizând o clipă ochii și pe urmă deschizându-i din nou. Am exagerat. Dar te-am evitat pentru că m-am temut să nu mă folosești ca sprijin emoțional atunci când îți convine ție, fără să dai nimic în schimb. Și sigur că eu nu ți-aș pune niciodată întrebări, pentru că tu ești bolnavă și trebuie să capeți ce dorești...

— N-aș face niciodată asta, am zis încet.

— Oamenii o fac fără să-și dea seama, a replicat ea. Nu-i vina lor.

M-am uitat pur și simplu la ea, așteptând. De-acum îmi era frică să vorbesc, de teamă să nu revărs ceva asupra ei.

Maddie și-a pus palmele pe obraji și a oftat, uitându-se la mine.

— Are sens ceea ce spun? Nu știu. Poate că pun prea mult din propriile mele necazuri în treaba asta.

Am înghițit în sec și am dat cea mai simplă replică la care m-am putut gândi.

- LARA AVERY -

- Sunt foarte încurcată.
- Și eu, a zis ea și a sunat clopoțelul pentru prima oră.

DOAR O MARȚI CA ORICARE MARȚI

Simt că-mi ies din minți. Stuart mi-a trimis mesaj din nou, spunându-mi că termină lucrul la ora șase după-amiaza, așa că mă voi duce acolo de la școală până la sfârșitul turei lui și voi petrece cu el cel puțin trei ore. CEL PUȚIN.

Bine, îi scriu eu.

„În cât timp ajungi?” întreabă el.

Dacă îi răspund că în cinci minute, înseamnă că sunt prea nerăbdătoare?

Dar dacă încerc să fac cu Stuart ce spunea Maddie că fac cu ea?

Numai că n-a avut dreptate. Jur în fața ta și a tuturor sfinților, Viitoare Sam, că n-am încercat niciodată să mă folosesc de Maddie.

Nu-i pot spune lui Stuart despre NPC. Cine știe cum ar reacționa. Dacă se sperie ca Maddie, atunci nu-mi mai rămâne nimeni.

Oare zece minute e prea mult, ca și cum n-aș fi interesată, ca și cum ar fi doar o prietenie?

Merg pe opt minute, pentru că el a avut inițiativa să-mi trimită primul mesaj, dar îmi dau seama că l-am cam silit să spună prima oară când am ieșit împreună că a fost o întâlnire adevărată. Atunci aleg calea de mijloc, fac media. Pare cel mai corect din punct de vedere statistic.

Doamne sfinte, n-am decât o singură ținută drăguță, pe care am purtat-o deja. Am ochelarii murdari. Port saboți, blugi tăiați și un tricou enorm pe care scrie EXCEDENT DE LA DAN ȘI WHIT, pentru că Puppy a vomitat de dimineață peste toate rufele curate și nu mai aveam decât o bluză pe care mi-a cumpărat-o tata în glumă și pe care scrie TU BEI LAPTE CU CIOCOLATĂ? și care are, evident, o pată de ciocolată pe guler pentru că da, eu chiar beau lapte cu ciocolată, mulțumesc foarte mult.

Hainele mele de azi spun: „Sunt doar o tânără normală, ambițioasă și relaxată care nu suferă de o boală debilitantă.” Corect?

Nu-i o ținută feminină tradițională, dar dacă lui Elizabeth Warren i-ar fi păsat cu ce se îmbracă, n-ar mai fi avut timp să condamne practicile bancare venale. Of, Doamne, el a spus: „Ne vedem peste o clipă.” Bine, atunci o să-l văd peste o clipă. O să-l văd peste o clipă pentru a doua întâlnire din toată viața mea și poate pentru ultima, pentru că uite cum îmi uit propriul nume! Uite cum intru la Canoe Club și toți cei pe care-i cunosc se află acolo, ca pentru o intervenție. Și întregul Club NPC (cum am ajuns să le spun după ce am primit două buletine informative) este acolo, copiii în cărucioare cu roțile și cămăși tropicale care spun: *Surpriză! Ți-am plătit amarezul să se prefacă că te place ca să nu te simți și mai alienată social decât ești deja! Dar acum ești și tu una dintre noi! Ești o stea căzătoare!*

Poate că ar trebui să fiu mai drăguță cu oamenii.

Poate că ar fi trebuit să port bluza cu lapte cu ciocolată.

Of, Doamne. Dă-l naibii. Adică, *dă-o* naibii, asta am vrut să spun. A fost un act ratat, o scăpare freudiană.

OAMENII FAC ASTA DE SECOLE: O LECȚIE DE ANATOMIE

Canoe Club era până acum un loc pe lângă care doar obișnuiam să trec, unde părinții mei mergeau numai la aniversări și unde își duceau studenții de la Dartmouth bunicii atunci când veneau în oraș. Acum însă mi se pare al meu pentru totdeauna.

Trotuarul din față este al meu pentru totdeauna.

Locul în care am cotit spre casa lui Stuart este al meu.

Aleea lui pentru mașini este a mea.

Voi începe cu începutul.

Când am intrat, Stuart ștergea barul din lemn lăcuit cu o cârpă albă, în fața unor rânduri-rânduri de sticle aranjate în interiorul unei canoe uriașe și scobite atârinate pe perete. Purta o cămașă neagră cu mânecile suflecate. Când m-a văzut, a ieșit din spatele barului și m-a îmbrățișat. Îmi amintesc cât de mult m-a ținut în brațe și cum i-am simțit mușchii spatelui sub buricele degetelor. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de alt om, cel puțin nu în felul ăsta. Nu mai contemplasem niciodată oasele altcuiva.

Mi-am pus rucsacul pe scaunul de piele de lângă mine, la un loc distanță de o femeie de vârstă mijlocie care citea o carte și bea o halbă de bere neagră sub lămpile cu abajururi verzi atârinate din tavan, singurul client din bar.

— Cum ți-a mers azi? m-a întrebat Stuart.

— Bine, am zis, încercând să nu le permit dinților să clănțânească de emoție, sau poate de frig – oare de ce trebuia ca aerul condiționat să fie reglat peste tot la limita înghețului?

I-am urmărit mâinile cum învârteau un pahar sub un jet de apă de la robinet și pe urmă îl scutura să se usuce și îl așeza într-o grămadă.

— Ție cum ți-a mers?

— Asta-i tot ce-am făcut, a zis el, aruncându-mi o privire și scuturând alt pahar. Și am încercat să scriu.

— Ai un termen limită de respectat? am întrebat, prinzându-i din nou ochii când s-a apucat să taie una dintr-un lung șir de limete și să pună feliile în cutii de plastic.

— Întotdeauna, a zis și mi-a aruncat un zâmbet, fapt care din cine știe ce motiv m-a umplut de ușurare. Tu la ce lucrezi? Te pregătești de examenele finale?

— Oarecum, am zis. Învăț.

— Trebuie să fie greu, când e vreme frumoasă, a zis el.

— Pentru mine nu-i mare diferență, am zis, prefăcându-mă că mă jucam cu suportul pentru pahare.

— Gata cu petrecerile?

— Ha! Gata. Cea de la Ross a fost prima și ultima. *Nu uita că nu trebuie să fii un robot*, mi-am spus în sinea mea. Probabil, am adăugat.

Stuart a terminat treaba și și-a șters mâinile de șorț.

— Și cu absolvirea? Eu am luat-o razna în noaptea dinainte și am dormit prea mult. A trebuit să fug la stadion doar cu boxerii pe sub robă pentru că n-am avut timp să mă îmbrac!

— Ei, am înghițit eu în sec, eu nu-mi pot permite în niciun caz așa ceva, trebuie să port pe sub robă și altceva în afară de lenjerie...

Am roșit amândoi. Stuart s-a uitat la tricoul meu.

— ...pentru că țin un discurs, am terminat eu fraza.

— Corect, a zis el, clătinând încet din cap.

— Ce anume? am întrebat, uitându-mă la el.

— Nimic, a zis el, ținându-și ochii negri în ai mei. E foarte tare.

Cuvintele au ieșit astfel din gura lui, din corpul lui ascuns de haine, încât ar fi putut la fel de bine să mi le fi scris din nou pe piele.

Femeia de vârstă mijlocie și-a dres glasul.

— Pot să te deranjez pentru încă o bere, Stu?

— Ah! Da. Sigur că da.

În timp ce umplea din nou paharul femeii, Stuart a zis:

— Ce zi potrivită să vii încoace, Sammie, când este și... Ei bine, ea este Mariana Oliva.

— Îmi pare bine, am zis și am dat mâna peste scaune.

Femeia avea șuvițe cărunte în părul ei lung castaniu și riduri de expresie pe pielea arămie.

Stuart a arătat spre ea, în timp ce femeia sorbea din pahar.

— Este unul dintre idoli mei.

— Predați la Dartmouth?

— Nu, locuiesc la Ciudad de Mexico, a zis Mariana. Am venit aici pentru o scurtă lectură la sfârșitul săptămânii.

Stuart tot continua să se uite când la mine, când la scriitoare.

— Cartea ei *Sub pod* este probabil una dintre preferatele mele din toate timpurile.

— Mulțumesc, a zis Mariana, ridicând paharul către Stuart. Ești amabil.

Stuart și Mariana s-au adâncit într-o discuție despre narațiunea la persoana întâi față de cea la persoana a treia, iar eu mă simțeam cum cred că se simt suporterii sportivi când urmăresc jucând echipa favorită, însă sportul pe care îl practică se schimbă din cinci în cinci minute, la fel și mingea și stadionul.

Mariana și Stuart aveau ceva de spus despre tot ce exista sub soare.

Despre Shakespeare: „N-a fost un singur bărbat. Un grup de prieteni cu orientare sexuală incertă, încercând să fie unul mai deștept decât altul.”

Despre câinii mici: „Niște șobolănei. Șobolănei nevrotici.”

Despre aselenizare: „Eu cred că a avut loc cu adevărat. Dar cred și în astrologie, așa că mai am niște rezerve.”

Despre roman ca artă pe moarte: „Romanele reflectă conștiința unei țări. Dacă spunem că sunt pe moarte, atunci ne recunoaștem eșecul. Depinde dacă ești dispus să admiți asta.”

— Eu nu sunt, a zis Stuart.

— Nici eu, a zis Mariana și au dat mâna.

Mă includeau și pe mine în conversația lor și am vorbit când am avut ocazia, dar cel mai mult am ascultat.

— Tu ce părere ai, Sammie? mă mai întreba Stuart.

În cele din urmă am fost nevoită să le spun că în majoritatea timpului n-aveam nicio părere.

— Eu sunt ca un burete, am zis și am simțit cum mi se usca gura. Am câteva opinii ferme, dar s-ar putea să se schimbe. Vreau pur și simplu să aflu cât mai multe.

Mariana s-a întins și mi-a luat mâna.

— Înțelept din partea ta, a zis ea și m-a strâns tare. Foarte înțelept pentru o fată de vârsta asta.

L-am simțit pe Stuart zâmbindu-mi și când ne-am uitat unul la celălalt, ochii lui s-au plimbat în sus și în jos pe chipul meu.

Mariana a continuat, sorbind din bere.

— Tare mi-ar plăcea să fiu din nou de vârsta ta. Aș petrece mult mai puțin timp alergând după băieți și mult mai mult timp absorbind informații.

Stuart a tușit încetișor și mi-am simțit obrajii încingându-se.

— Oh! a râs Mariana, uitându-se la noi. Iertați-mă. Nu, dragostea este un lucru minunat. Să nu vă feriți de ea niciodată. Iar eu nu regret nimic. Dar acum sunt îndrăgostită de munca mea. Ce vrei să studiezi? s-a întors ea spre mine.

— Economie și politici publice. Și pe urmă dreptul, am zis și m-am îndreptat de spate.

— Bun. Dar nu te închide într-o cușcă. Învață tot ce se poate.

— De exemplu? am zis și aproape că am vrut să-mi scot caietul și să notez tot.

Curând am început să discutăm toți trei politică, apoi despre condițiile de salarizare, despre care, după cum știi, am multe de spus, iar când ne-am dezmeticit, șeful lui Stuart îl bătea pe spate și îi spunea că i se terminase tura.

Stuart a făcut casa și a curățat barul.

Mariana și-a luat rămas-bun de la mine sărutându-mă pe amândoi obraji, iar lui Stuart i-a spus că se întâlneau la lectură.

În cele din urmă, el a ieșit din baie îmbrăcat doar în tricou, cu cămașa atârând pe umăr și cu ochelarii de soare pe ochi.

— Gata? a zis.

— Da, am răspuns.

Când am ieșit în lumina soarelui la apus, îmi tremurau mâinile, pășeam apăsător și îmi simțeam gândurile libere și așa sper să mi-l amintesc pe Stuart pentru totdeauna, ca seara trecută, cu pielea aproape portocalie la apusul ale cărui raze se reflectau din nou în lentilele ochelarilor lui.

Așa sper să fie restul vieții mele, țin minte că m-am gândit. Să mă întâlnesc cu scriitori celebri și să stau de vorbă despre cărți și politică.

— Vreau să devin un scriitor ca Mariana, a zis Stuart după o perioadă de tăcere.

Soarele coborâse deja în spatele copacilor. Ne-am oprit în mijlocul unei străduțe, strada lui.

— Sunt sigură că vei deveni, am zis eu.

— Da, asta nu-i... în fine. Îmi pierd concentrarea. Am probleme... cu terminatul lucrurilor. Vreau să devin un scriitor care scrie tot timpul, care scrie povestiri complexe, dense și profunde. Nu doar niște pastile cu sclipici.

— Ai să ajungi acolo, i-am spus și i-am atins brațul într-un gest pe care îl speram încurajator.

— Bine-ar fi, a zis el.

Până în acest punct vorbise plin de speranță – tânjind după ceva, dar plin de speranță. Acum părea încordat.

— Ce vrei să spui?

A ridicat mâinile.

— Am renunțat la tot ca să fac asta. Nu m-am dus la facultate. Deocamdată pot locui în casa părinților, desigur, dar nu pentru multă vreme. Trebuie să-mi iasă. Așa cum

vorbeam la ultima întâlnire. Conform propriei mele definiții despre succes. Vreau să termin ce-am început.

Am continuat să mergem până am ajuns la o casă veche bej-gălbuie cu streșini albe.

— Da. Am atins un loc dintre coaste, aproape de stern. Aici o simt. O presiune constantă care provine dinăuntru, nu din afară.

— Pot simți și eu asta la tine, a zis Stuart. Ai această forță și dorință. Îmi place să fiu în preajma ta.

— Și mie îmi place să fiu lângă tine, am zis eu, încet și cu blândețe.

Nu-mi era deloc caracteristic. Înainte n-aș fi spus niciodată un astfel de lucru. Mi-ar fi ajuns faptul că spusese el că îi plăcea ambiția mea.

— Ce faci acum? Stuart a aruncat o privire spre casa părinților lui, strângând ochelarii de soare în mână. Vrei să intri?

— Vreau, am zis.

M-am uitat la telefon. Mama îmi trimisese un mesaj în care mă întreba dacă să mă ia de la Canoe Club când se întorcea acasă de la lucru.

— Dar nu pot. Îmi pare rău. Aș vrea...

— Sigur, a zis el și s-a apropiat mai tare de mine, privindu-mă cu ochii lui negri cumva somnoroși.

Și-a pus mâna pe talia mea, apăsându-mă prin tricou.

— Se poate? a întrebat el.

— Da, dar eu n-am mai... Nu știam cum să formulez, așa că am zis doar: Nu prea știu cum se face.

Stuart a zâmbit.

— Vrei să încerci?

Drept răspuns, mi-am ridicat buzele spre ale lui, acolo unde mă așteptau, iar buzele lui s-au mișcat puțin, la început ușor, apoi mai apăsător, o atingere care nu semăna cu nimic din ce simțisem vreodată. I-am simțit limba, așa că am deschis gura puțin. *Oamenii fac asta de secole, țin minte că*

m-am gândit, și pe urmă n-am mai gândit deloc, pentru că gura lui era caldă, udă și avea gust de limete.

Parcă arunca cineva cu apă caldă pe mine, încet, și asta m-a făcut să vreau să-l strâng mai tare. Mi-am coborât palmele pe brațele lui și pe urmă le-am ridicat din nou, peste umeri, până pe față.

Voiam s-o țină tot așa.

Mi-a bâzâit telefonul în buzunar. M-am desprins. S-a desprins și el.

— La revedere, am zis și am încercat să țin gura închisă, pentru că respiram greu.

— La revedere, a zis, apoi a închis și el gura, de parcă voise să mai spună ceva dar nu putea.

M-am întors pe jos la Canoe Club, m-am urcat în mașina mamei și m-am prefăcut că totul era normal.

Dar nu mă pot opri să mă gândesc la asta. N-am știut că îmi doream o asemenea senzație până când nu mi s-a întâmplat. Tocmai m-am sărutat cu Stuart Shah. *Tocmai m-am sărutat cu Stuart Shah.*

Mă simt o persoană diferită de cea care eram acum douăsprezece ore, ca și cum pielea mea bătătorită și crăpată ar cădea ca să descopere un strat nou de piele roz și crudă, ca și cum m-aș transforma. Ca doamna Ce din *O buclă în timp*¹⁸, atunci când părăsește Pământul trecând prin diferite dimensiuni ca să ajungă la o planetă mov-cenușie cu două Luni. Era un balot de cârpe cu bocanci pe Pământ, dar pe noua planetă devine o făptură strălucitoare cu corp puternic și cu aripi, aproape mai presus de orice descriere. Eu încă port saboții și tricoul, încă simt mirosul acelei seri pe el, dar arăt altfel. Sunt altfel.

Știu cum acționează dragostea, Viitoare Sam, am citit despre asta în *Național Geographic*. Este o înflăcărare neuronală și o eliberare de dopamină și de încă ceva ce specialiștii în neuroștiințe numesc „substanțe chimice de

¹⁸ *A Wrinkle in Time*, carte de Madeleine L'Engle. A fost publicată în limba română, în traducerea Andreei Caleman, la Editura Arthur.

atașament”, iar asta, împreună cu cerința imperativă a evoluției de a ne reproduce, creează un model de comportament condiționat. Cauți obiectul dragostei din același motiv pentru care cauți încă o bomboană; pentru că vrei să simți din nou senzația aceea dulce.

Dar nimeni nu mi-a spus, niciodată cât de ușor va fi, cât de bine va fi. Adică, au încercat, Shakespeare a încercat, The Beatles au încercat, dar tot n-am știut că va fi *așa*.

GHIDUL DE RESURSE ALTERNATIVE AL LUI COOPER LIND

M-am dus în curte la Coop să-i văd „ghidul de resurse alternative”, de fapt un notes vechi din școala generală plin de mâzgălituri cu motanul Garfield executând slam-dunk-uri și presărate ocazional cu idei, dar avea marfă bună acolo. Ne-am așezat pe gardul dintre proprietățile noastre, ca pe vremuri. Eu am copiat din caietul lui, iar Coop tot arunca o minge de fotbal într-un copac din apropiere, încercând să-l lovească în mijloc.

Bun, întrucât aceasta este o consemnare oficială, vreau să se știe că voi folosi metodele lui *numai la nevoie*. Iar nevoie înseamnă *doar atunci când risc s-o dau în bară*. Note mici la examenele finale mi-ar micșora mediile, iar asta mi-ar pune în pericol statutul de șefă de promoție. Altminteri, aș trece în zbor peste ce a mai rămas din școală.

(Listă modificată drastic pentru a exclude vrăjitul colegilor din clasă ca să-mi dea ei răspunsurile la întrebări)

- „A ieșit foaia pătată de la imprimantă, nu pot citi”, iar în timp ce profesorul se uită la foaie, tragi cu ochiul la lucrarea vecinului; merge perfect la lucrările de matematică (PENTRU VERIFICAREA REZULTATULUI FINAL)

- Mers la baie imediat înainte și cât mai aproape de momentul când se predau lucrările, ca să eviți bănuielile, dar când ajungi acolo, verifici răspunsurile pe telefon (DE FOLOSIT LA TESTELE DE LITERATURĂ, mai ales la cele grilă, cu mai multe răspunsuri corecte)

- Te fofilezi de la teste ca să le dai apoi în „situații alternative”, adică singur la sfârșitul orelor, când poți căuta în manual (APLICABIL LA ISTORIA EUROPEI)

După ce am copiat tot ce mi s-a părut folositor, mi-am spus mie însămi „*Ei bine, am acum tot ce merită folosit*”, iar

atunci mi-au venit în minte vorbele lui Maddie de alaltăieri și am zis:

— Coop, nu mă folosesc de tine, nu-i așa?

— Adică... stai așa, ce vrei să spui?

— Adică să iau prea mult de la tine și să nu dau nimic în schimb.

— Nu! Nu, a zis el repede, alergând să ia mingea de lângă copac.

Când s-a întors, a adăugat:

— Crede-mă, eu am mai fost folosit înainte, iar asta nu înseamnă să mă folosești. Mi-ai cerut direct ce voiai, iar eu am spus da.

— Cine te-a folosit?

Coop a ridicat din umeri.

— Fetele.

Am sărit de pe gard.

— Da, ce să mai vorbim.

El a aruncat mingea din nou.

— Flirtează cu mine ca să le duc la petreceri, să facă rost de băutură, de droguri, de prieteni noi. Așa merg lucrurile.

— Dar nu fac numai asta.

— Uneori, nu.

I-am întins notesul.

— Flirtează cu tine pentru cum îl desenezi pe Garfield.

Coop a pufnit în răs.

— Tu desenai pe vremuri personajele alea din *Stăpânul Inelelor* care arătau ca niște balegi. Mă surprinde că n-ai deja un iubit, cu un asemenea talent.

Am zâmbit. Mi-am privit mâinile și m-am gândit la buzele lui Stuart lipite de ale mele.

— Ce naiba înseamnă mutra asta?

Coop se uita la mine cu ochii mari.

— N-am nicio mutră.

A coborât vocea.

— Ai un iubit?

— Nu...

— Cine este?

— Nimeni.

Coop a alergat după minge. Când a dat fuga înapoi, mai repede de data asta, m-a întrebat:

— Cine nu este?

Îmi venea greu să rezist să-i spun. Îmi venea greu și să nu vorbesc pe un ton gen: *vezi că nu-s o ratată, ha-ha.*

— Nu este Stuart Shah.

— Aha, a zis Coop și s-a uitat în altă parte. Grozav.

Următoarea minge a aterizat dincolo de copac, și cealaltă de după ea la fel.

Când a fugit s-o ia, a strigat:

— Ne mai vedem.

— Dar n-am... am început eu, însă pe urmă mi-am amintit că așa făcea când voia să fie lăsat în pace. Mereu îți spunea la revedere înainte să te gândești tu la plecare.

UITE, MESAJE DE LA STUART SHAH

La naiba, asta-i nebunie curată. Ieri mi-am șamponat părul din greșeală de trei ori, pentru că mă gândeam la el și da, la cum ar fi să ne sărutăm din nou.

Stuart: Mariana are lectură publică diseară la biblioteca de la Dartmouth și mi-a propus să citesc și eu ceva!!!

Eu: OMG! Felicitări!

Stuart: La ora cinci. Vii?

Eu: Dacă termin referatul despre *Orbire* pentru mâine, vin.

Stuart: Atunci de ce mai pierzi timpul cu mesajele? Scrie, scrie, scrie!

Eu: ha ha ha

Stuart: Ne vedem la 5 ;)

Eu: Cum o vrea Domnul.

Stuart: Nu știam că ești credincioasă.

Eu: Pardon. Cum o vrea Somnul.

Stuart: DU-TE SĂ SCRII CA SĂ TE POT VEDEA!

ZMEURĂ ALBASTRĂ

Mi-am terminat referatul la cinci fără un sfert și tot drumul până la bibliotecă am alternat caraghios mersul cu fuga, cum fac oamenii când traversează printre mașini. Când am ajuns acolo, biblioteca era plină ochi, rândurile de scaune din hol se umpluseră de oameni împrăștiați printre rafturi, iar Mariana stătea la un microfon și citea deja.

Stuart era în primul rând, cu capul plecat, cu privirea fixată în podea, ascultând.

În cele din urmă, Mariana s-a uitat la Stuart și eu i-am urmărit ochii. Din profil, genele lui lungi se curbau spre nas și avea buzele deschise.

— Așa cum știți toți cei care ați mai fost la lecturile mele, a început Mariana, îmi place să aduc laolaltă două scriituri în dialog. În partea a doua vreau să vă prezint un autor care mi-a trimis alaltăieri niște pagini. Nu cred că se aștepta să le citească...

Publicul a râs.

— Dar după ce a avut grijă să am paharul de bere plin, măcar atât puteam să fac.

S-a râs din nou.

— Și am fost foarte impresionată. Așa că vom citi câteva fragmente în dialog.

Stuart și-a dres vocea și s-a uitat în jos la pagina lui printată, iar eu am vrut să știu despre el tot ce nu puteam vedea.

Ce pastă de dinți folosea?

Oare visa des?

Visa în culori?

Ce aromă de jeleuri prefera?

Scriitura lui era bună. Toată lumea își dădea seama că era bună pentru că nu se foia nimeni.

Îmi venea să le spun tuturor celor din jur: *Îl cunosc. L-am sărutat*, iar când a început să citească, am rămas cu ochii lipiți de el. Dar el nu s-a uitat la mine. Poate că nu mă vedea.

Poate că fierbințeala pe care o simțeam era închipuită, sau vreo febră, și că de fapt nici nu dorise să vin.

Lectura s-a încheiat. Am aplaudat cât am putut de tare și în jurul meu toată lumea s-a ridicat în picioare.

Viitoare Sam, stăteam trează noaptea și mă gândeam la conversațiile noastre, zâmbind singură de lucruri pe care le spusese Stuart și gândindu-mă la efervescența care mă cuprindea când îl făceam să râdă. Dar după discuția cu Maddie începusem să mă întreb dacă nu acordam prea mare importanță orelor pe care le petreceam pe iarba de la Dartmouth, aruncând cu idei în cer și luându-ne vorba din gură unul altuia.

Stuart a trecut în spatele mesei unde urma să dea Mariana autografe și și-a lungit gâtul. Se uita după cineva. Poate după mine, sau poate că nu.

Poate că aștepta momentul potrivit să spună, așa ca Maddie, ceva de genul: „Nu pot fi omul căruia să-i pui în spate toate nenorocirile și toate revelațiile tale despre viață”, iar între timp hotărâse să mă sărute.

S-a format o coadă lungă. Am trecut printre rafturile cu cărți.

Nu voiam să-i pun lui în spate toate nenorocirile mele. Era exact pe dos. Voiam să-l ascult eu pe el și, desigur, să vorbesc din când în când – bine, poate chiar să vorbesc mult –, dar voiam să-i placă ce spuneam. Voiam să discutăm despre idei și cărți și lucruri deștepte despre care vorbește lumea, lucruri despre care discută persoane ca Stuart.

Doi studenți de la Dartmouth au înaintat la coadă pe lângă culoarul meu dintre rafturi, spunând:

— ...și Stuart Shah, uau! I-am citit și bucata din *Harper's*. Remarcabil...

Eram cât se poate de sigură că nu era locul meu acolo. Uram cât se poate de sigură că cineva care își construia viitorul bazându-se pe trișat la examenele de la sfârșitul liceului, pe un discurs de zece minute și pe eficiența unui

medicament numit Zavesca n-avea ce să caute acolo, alături de Stuart Shah și de toți omenii care îl admirau.

I-am auzit vocea în apropiere și o mulțime de oameni au început să râdă.

M-am retras spre secția de cărți filosofice și am încercat să-mi domolesc bătaile inimii respirând rar și uitându-mă în podea, așa cum mă învățase dr. Clarkington. Era groaznic. *E groaznic să ții la cineva, mă gândeam. Ar trebui să fiu închisă la loc în clopotniță, de unde să nu pot arunca grenade afective, și brusc am văzut niște pantofi maro.*

— Iată-te, l-am auzit spunând pe Stuart, iar cuvintele erau atât de discret rostite încât păreau să-mi fie destinate numai mie.

Niște mâini mi-au prins mâinile, iar Stuart s-a aplecat și și-a lipit buzele de obrazul meu. Nu mă puteam uita la el.

— Stuart, am zis, și am făcut un pas într-o parte. Te-ai descurcat grozav.

— Mulțumesc, a zis el, și pe urmă: Te simți bine?

— Vreau numai să-ți spun... am început, și m-am tras mai în spate, întâlnindu-i ochii. E în regulă dacă nu-ți plac la fel de mult cât îmi placi tu mie. E de-ajuns să-mi spui.

— Adică... a început el și a plecat capul pe-o parte. Nu mi-ai spus niciodată cât de mult îți plac.

Am respirat adânc, speram că pentru ultima oară dintr-un șir lung de respirații adânci.

— Pot să-ți spun?

El a zâmbit încet.

— Da, mi-ar plăcea.

— Îmi pare rău dacă sună ciudat. Am abilitățile sociale ale unui... ale unui om de Neanderthal.

El a râs și s-a uitat cu ochii lui negri la mine și pe urmă în sus, cu capul dat pe spate, ceea ce a transmis un val de ușurare prin întregul meu corp, prin întreaga secție de filosofie, prin întreaga bibliotecă. Cărțile au căpătat ceva mai multă culoare. Am râs împreună cu el.

— Îmi placi mult de tot, am zis.

— Și tu îmi placi mie mult, a zis. Dacă nu-ți dai seama.

— Nu-mi dau seama, am zis, clătinând din cap. Nu descifrez prea grozav semnalele sociale. Tocmai mi s-a spus asta de curând.

Pe urmă m-a sărutat adânc, iar ăsta a fost exact gestul potrivit, pentru că îmi plăcea, da, dar și pentru că îl înțelegeam pe deplin și, ca să fiu sinceră, probabil că era prima oară când lucrurile astea veniseră împreună.

RESURSE ALTERNATIVE, FAZA A DOUA

Zac în cabinetul medical de la școală și mă uit la ceas. Am „vomitat” micul dejun în coșul de gunoi al clasei cu ajutorul unui gât de smoothie¹⁹ pe care l-am ținut în gură zece minute. Școala a vrut să-mi anunțe părinții, dar le-am spus că era un efect secundar previzibil al medicamentului Zavesca, apoi am început să înșir și restul de efecte secundare, până când asistenta s-a scârbit și a lăsat-o baltă. Când examenul final se va termina, o „să-mi revin” și o să dau testul la bibliotecă, tot azi, doar mai târziu, unde n-o să mă vadă nimeni când mă uit pe notițe, dacă (și NUMAI DACĂ) voi avea nevoie s-o fac.

Probabil că testul mi-ar fi ieșit oricum, dar n-am vrut să risc deloc să mă trezesc cu vreun rateu, mai ales că mintea mea se plimbă mereu de la Stuart la școală și pe urmă înapoi la Stuart.

După lectură, am găsit un loc în campusul de la Dartmouth unde să ne sărutăm, să stăm de vorbă și iar să ne sărutăm. El a încercat să-și treacă degetele prin părul meu și n-a putut, buclele mele sunt prea groase și încâlcite. Am râs și m-a sărutat pe gât, ceea ce iar mi-a adus galop de cai în stomac – nu al unor cai oarecare, ci al lui Iute-ca-Gândul²⁰, stăpânul tuturor cailor –, iar eu mi-am pus palma sub cămașa lui și, de fapt, nu contează, e prea aiurea să scrii despre asta la cabinetul medical.

Aproape că am terminat.

De fiecare dată când se uită la mine doamna Dooley, asistenta, încerc să par oropsită și mai iau o gură de apă.

Și cine intră în cabinet dacă nu Cooper în persoană, care își folosește și el propria metodă? Îi fac semn cu mâna, dar el duce un deget la buze și arată spre asistentă, apoi se așază lângă mine cu un oftat adânc și prefăcut.

¹⁹ Băutură din fructe pasate.

²⁰ Shadowfax, calul lui Gandalf din *Stăpânul Inelelor* de J.R.R. Tolkien.

Iar eu mă prefac că tastez ceva important în acest document.

Ce faci, Coop?
am „leșinat” la examenul final de informatică
Sistemul ăsta e o nebunie. Îmi bate inima de mor.
dar are efect, n-am dreptate?
Nu-mi vine să cred ce efect are.
bine ai venit în ultimii patru ani din viața mea
LOL
stai fix lângă mine, nu trebuie să scrii LOL, e de-ajuns să
râzi
Mă tem să râd, o să creadă că nu-s bolnavă.
orice-ai face, nu râde chiar acum
LA NAIBA, acum chiar că râd!
ha ha ha ha ha:)

BIKINI BOTTOM²¹

E sâmbătă seara și ne uităm toată familia la *SpongeBob*, pentru că-i rândul lui Davy să aleagă ce film vedem. Mă prefac că protestez împreună cu Harrison și Bette, dar, precum știi, în secret mie filmul ăsta mi se pare amuzant. Și ca să fiu sinceră, Squidward îmi amintește mult de mine.

I-am trimis un mesaj lui Maddie, apropo. Mi-am cerut scuze din nou și am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim. Ea mi-a răspuns doar: „Bine-așa” și a ignorat partea a doua. Probabil că este foarte ocupată. De fiecare dată când o văd la școală se duce undeva cu un grup de persoane care țipă vesele. Mă întreb dacă a auzit că între mine și Stuart este o chestie pe bune. Nu știu nici dacă Stuart spune cuiva despre noi, iar dacă da, ce anume spune.

Asta mă face să-mi pun întrebări.

Eu: Lucrezi?

Stuart: Daaaaaa, care-i treaba?

Eu: Sunt iubita ta?

Stuart: Memoriile tale se vor intitula: „Sammie McCoy: Verde-n față”.

Eu: Vorbesc serios, sunt?

Stuart: Hai să discutăm când ne vedem. Diseară când ies din tură?

Mă uit la mama și la tata, cu Davy întins peste ei și cu Bette între genunchii mamei, care o piaptână. Îmi amintesc cât de triști erau ochii mamei când m-a rugat să petrec mai mult timp cu ei. Îmi amintesc de Trupa Specială anti-NPC pe care am inventat-o și încercarea de a fi mai puțin egoistă.

Eu: Nu pot, stau cu familia.

²¹ Loc imaginar unde locuiește personajul *SpongeBob* din serialul american de animație *SpongeBob*.

Stuart: A, ok. Măine?

Eu: Bine. Dar dacă mi-ai da un răspuns scurt astăzi, care ar fi?

Stau cu ochii pe ecranul telefonului. Stuart tastează. La naiba! Poate că am insistat prea mult. De ce nu pot fi nonșalantă și relaxată și așa mai departe? Pentru că nu sunt nonșalantă și relaxată și așa mai departe, de asta. Și l-am așteptat patru ani. Nu vreau să mai pierd niciun minut. Bag telefonul sub o pernă și mă hotărâsc să nu-l mai verific niciodată.

Squidward primește o găleată de apă în cap la Krusty Krab²².

SpongeBob încearcă să scoată găleata, dar sfârșește prin a o smuci atât de tare, încât aterizează în capul Patriciei²³.

Îmi verific telefonul.

Stuart: Răspuns scurt? Da.

²² Restaurant fictiv din *SpongeBob*.

²³ Personaj din *SpongeBob*.

TIMPUL CURGE

Ieri am avut limba grea, Viitoare Sam. Amorțită, ca atunci când îți face dentistul o injecție cu novocaină. Am observat când mă spălam pe dinți. Parcă aveam o bucată enormă de carne în gură și nu puteam s-o mestec sau s-o scuip. M-a cuprins frica și am început să plâng.

Intenționez să stau în pat și să aștept să treacă, recunoscătoare că era duminică și că nu trebuia să vorbesc, dar blestemata de trupă specială anti-NPC compusă din modelele mele feministe m-a fulgerat practic cu privirea de pe perete. Mi-am amintit că am promis, în spiritul lui Elizabeth Warren, să aflu tot ce se poate despre boală și să o abordez cât se poate de deschis. Chiar dacă în clipa aceea mi-ar fi fost imposibil să vorbesc deschis despre ea, din moment ce aveam o fleică pe post de limbă.

Așa că azi m-am învoit de la școală, iar mama intră mai târziu în tură la centrul medical ca să mă ducă la cabinetul doctorului Clarkington.

— Ai vorbit la telefon cu doctorul? o întreb pe mama.

— Da.

— Există medicamente pentru problema asta, da?

De când s-a întâmplat, inima n-a încetat să-mi bată cu putere, la gândul că riscam să-mi anulez discursul de la absolvire. Sau și mai rău, să mi se împleticească limba în timp ce îl țin, lăsându-mi colegii cu impresia că nu mănânc decât caramele.

— Da, există medicamente pentru asta.

— Ți se pare că vorbesc ca un câine care a căpătat grai dintr-odată?

Mama râde.

— Nu, nu vorbești ca un câine care a căpătat grai dintr-odată.

— Eu așa mă simt.

— Îmi pare rău, draga mea, zice mama. În dimineața asta se înțelege mult mai clar ce vorbești. Și să știi că mă bucur că mi-ai spus. Poți să-mi spui întotdeauna când te simți rău.

— Pot să-ți spun și când mă simt bine? întreb eu, gândindu-mă la mesajul lui Stuart de sâmbătă.

— Și atunci.

Rămânem tăcute o vreme, uitându-ne cum bate cea mică în podea cu două cuburi. Stuart și cu mine am schimbat e-mailuri toată ziua de ieri, despre trecutul nostru amoros (adică despre trecutul lui), despre ce credem noi că înseamnă iubiți și iubite și cum ar trebui să se poarte, și despre spaimile noastre.

— Hei, mama!

— Da?

— Ia ghici!

— Ce anume!

— Am un prieten.

S-a întors să se uite la mine, cu ochii mari.

— Băiatul cu care te-ai dus la Canoe Club?

— Stuart Shah.

Mama a oftat și pe chip i-a înmugurit un zâmbet, deși îmi dădeam seama că se lupta cu instinctul care o făcea să se întrebe dacă era o idee bună.

— Ai avut mereu o pasiune pentru el.

I-am zâmbit.

— De unde ai știut?

— Scumpo, ne-ai pus să mergem la *Hamlet* de trei ori. Nu-ți puteai dezlipi ochii de la băiat.

— O, da.

Am râs, gândindu-mă cum suportase familia mea acum trei ani s-o asculte pe Alex Conway jucând-o pe Ofelia cu un accent britanic fals. Maddie fusese fantastică în rolul mamei lui Hamlet. Nu ți-ai fi dat seama niciodată că avea doar cincisprezece ani.

— Ce repede trece timpul!

Mama mi-a pus o mână pe genunchi și m-a strâns încetișor.

— Povestește-mi!

— Păi, în cazul ăsta... am început eu, încercând să înghit ca să pot vorbi cât mai clar posibil. Mi-ar plăcea să pot petrece timp cu el fără să te îngrijorezi...

— Aha. Hm, a făcut mama ca de obicei.

— Mamă?

— Mă gândesc, a zis ea și după aceea a adăugat: El știe?

Se referea la NPC.

— Nu. Dar va afla.

— Bine.

— O să am mare grijă, am insistat eu.

— Îhî.

Mama a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Se culcase mult prea târziu în seara precedentă pentru că îl ajutase pe Harrison să termine un proiect la științe.

— E un om bun.

— Nu mă îndoiesc, a zis mama cu ochii în continuare închiși. Dar oricum o să-mi fac griji în ce te privește, Sammie. Fii foarte atentă! Nu te duce nicăieri fără să-mi spui sau fără să te gândești la consecințele medicale. Și păzește-ți inima, a zămbit ea apoi. Este prima ta idilă adevărată. Nu te repezi. Dar probabil că aici nu-i niciun pericol. N-ai fost niciodată o impulsivă. Mai degrabă ai planificat prea mult.

M-am gândit la seara petrecerii de la Ross Nervig, cum am vorbit pe șleau cu Stuart fără să plănuiesc nimic, cum l-am tras apoi și l-am sărutat și cum am mai făcut-o de multe ori de-atunci. Poate că era un aspect al meu pe care mama nu-l cunoștea. Poate că era un aspect pe care nu-l cunoșteam nici eu.

— Nu știu, mamă. Acum, că urmează să termin liceul, am de gând să fiu mai spontană.

Mama a deschis ochii și a izbucnit în râs.

— Am spontaneitatea trecută în agendă pentru marțea viitoare.

- LARA AVERY -

Ea s-a aplecat de mijloc și a scăpat un fornăit. Am făcut și eu l-a fel și am râs amândouă până când a strigat asistenta numele meu.

DOI, PATRU, ȘASE, OPT, CINE ȘTIE CUM MĂ SCOT?

SAMANTHA!

SAMANTHA!

SAMANTHA!

UNU, TREI, CINCI, ȘAPTE, CINE ȘTIE CUM SE POATE?

ANXIETATE!

ANXIETATE!

ANXIETATE!

Am reușit! Am scris discursul și l-am copiat pe cartonașe. Aș fi preferat să-l memorez și să nu mă ajut cu nimic, dar știi cum stau lucrurile. Cel puțin nu-l voi citi de pe foi, ca o amatoare. Am mers pe tema „depășește obstacolele”. Încerc s-o exploatez. Câteva idei principale, pentru posteritate (măcar așa să înțeleagă cineva ce-am vrut să spun, în caz că mi se face negru în fața ochilor pe scenă în weekendul care vine și va trebui să fiu cărată afară pe brațe ca o invalidă):

„Cred că este ușor să grupăm toți factorii care ne stau în cale într-un singur zid mare: bani, rasă, sexualitate, relații, sănătate, timp. Acestea sunt forțele pe care se presupune că nu le putem controla și care conspiră împotriva noastră. Dar nu vom trece niciodată peste ele dacă le privim în felul acesta. Pe măsură ce ne maturizăm, avem posibilitatea să aflăm de unde își trag rădăcinile aceste obstacole.”

„Dacă vom continua să studiem istoria obstacolelor noastre, vom avea posibilitatea să alungăm din lume otrava lor. Vom avea un scop. Indiferent dacă obstacolele sunt individuale, de exemplu o boală, sau sunt mai complexe, de exemplu nedreptatea socială, odată ce vom înlătura unul dintre ele, vom avea puțin mai mult loc să sperăm.”

„Optimismul nu trebuie să fie orb.”

Et caetera.

Am scris pur și simplu discursul pe care mi-ar plăcea mie să-l aud, înțelegi? După ce am ascultat-o pe dr. Clarkington spunându-mi că s-ar putea să încep să mă degradez mai

rapid, mi-a venit... nu știu. Am vrut să scriu despre optimism. Am vrut să scriu discursul de care am eu nevoie.

Pentru că, sincer, cine poate spune că eu n-o să fac progrese?

Nu putem elimina această posibilitate.

S-ar putea să mă simt mult mai bine, în loc ca starea mea să se înrăutățească. Este probabil? Nu. Este posibil? Categorie. Vreau să zic că și să mă îmbolnăvesc de boala asta a fost împotriva oricărei probabilități. O posibilitate la o sută cincizeci de mii. Era probabil? Nu. Am un iubit care este scriitor publicat. Asta era probabil? Nu.

Sunt puține lucruri probabile, dar totul este posibil.

AFECTIUNE AFIȘATĂ ÎN PUBLIC

Sunt la cină cu Stuart (de fapt, tehnic vorbind, sunt în baie cu telefonul – nu mai puteam aștepta să consemnez asta). Pe deasupra mâncării vietnameze, am ajuns la o discuție în contradictoriu dacă apariția capitalismului a fost sau nu un aspect inevitabil al naturii umane.

Când m-am încins atât de tare încât am ajuns să bat cu pumnul în masă, ridicând sosurile picante cu un centimetru din suporturile lor, Stuart a zis:

— Iartă-mă. N-am vrut să ne certăm.

Părea realmente îngrijorat, de parcă aș fi fost gata să dau buzna afară furioasă, și m-a luat de mână peste masă.

— Chiar te roade chestia asta, a continuat el. Mai bine ne oprim.

Arăta tare drăgălaș. Purta o cămașă orbitor de albă care îi scotea în evidență cafeniul minunat al pielii și luminițele din ochi.

M-am aplecat peste masă și am șoptit:

— Glumești?

Nu mai argumentasem cu atâta patimă dinainte de Concursul Național. Îmi simțeam obrajii încinși și roșii, iar mintea mea continua să încerce să-i încalece poziția, luptându-se să dovedească un adversar valoros.

— Este cel mai romantic lucru pe care l-am putea face.

— Serios?

— Vreau să...

M-am uitat în jur. Locul era plin ochi cu familii care sporovăiau.

— Vreau să ne giugiulim în mijlocul restaurantului.

Stuart s-a rezemat de spătarul scaunului și a ridicat din sprâncene.

— Atunci, fă-o, m-a provocat el.

Și am făcut-o.

Adică numai pentru câteva secunde. Dar am făcut-o.

ULTIMUL TEST, ULTIMA ZI DE ȘCOALĂ

Iar am avut un moment de absentă.

Nu așa enorm ca la Naționale, dar absolut din senin, în mijlocul unei ecuații, am uitat ce făceam. Și din nou a fost extrem de straniu, Viitoare Sam, pentru că da, eram confuză și supărată, dar în același timp simțeam un fel de fericire nătângă care nu-și avea rostul, ca și cum tocmai m-aș fi trezit dintr-un somn lung. Și din nou aproape că am răs sau am zâmbit de absurditatea lucrurilor. M-am întrebat ce căutam acolo? Ce făceam? Înmulțeam niște numere? Ce chestie!

Când ceața s-a risipit, mi-am refăcut pașii. M-am întors la începutul problemei și am încercat din nou. Dar nu-mi puteam da seama unde anume o luasem razna printre numere. Nu puteam reface raționamentul fără să șterg tot și s-o iau absolut de la capăt, iar pentru asta nu mai aveam timp. Am intrat în panică.

Așa că am trișat. M-am gândit care dintre metodele lui Coop se potrivea și am trișat cât se poate de clar. M-am asigurat că nu mă vedea nimeni, mi-am lins degetul mare și l-am plimbat peste problema următoare până când numerele au devenit de nerecunoscut.

Cât cerceta doamna Hoss hârtia, mi-am ațintit privirea asupra pupitrului Feliciei Thompson din primul rând. În timp ce mă întorceam la locul meu cu un nou formular de test, am repetat încet în minte răspunsurile ei: A, A, B, D, C, C, A...

După masa de prânz m-am simțit atât de vinovată, încât am făcut un test întreg de antrenament doar ca să-mi dovedesc că aș fi fost în stare dacă nu sufeream de NPC. (L-am rezolvat fără greșală. Și totuși.)

În ultima oră de liceu, când pe hol toți absolvenții își rupeau bucăți caietele și cărțile din dulapuri cu o bucurie nerușinată, l-am găsit pe Coop și i-am spus.

— Au, prima aventură vinovată a fetei noastre, a zis el și mi-a pus mâna pe creștet, ciufulindu-mă. S-a terminat! Cui îi pasă? L-ai fi rezolvat oricum, nu-i așa? N-ai făcut nimic rău. Trebuia doar să fie momentul potrivit.

— Sigur, am zis.

Pentru Coop așa era. S-a oprit lângă mine în mijlocul holului.

— Ce faci acum?

— Merg, am răspuns fără să mă gândesc, pentru că mă gândeam la un milion de alte lucruri.

— Lumea vine la mine să frigem niște hotdogi.

— Pare haios! am zis și i-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

Mai târziu mi-am dat seama că probabil mă invita și pe mine. Eu și semnalele sociale, ce să mai vorbim!

În timp ce ieșeam pentru ultima oară pe ușile Liceului Hanover, nu rememoram, nu plângeam și nu sărbătoream. Mă rugam. *Doamne, Iisuse, Fecioară Maria și toți sfinții*, spuneam iar și iar. *Vă rog, vă rog, vă rog, faceți ca ziua absolvirii să fie un moment potrivit.*

ȘI DACĂ NU VA FI?

Este ora trei noaptea și tocmai m-am trezit scăldată în sudori reci dintr-un coșmar în care mă urcam pe scenă să-mi țin discursul și un urs începea să se apropie prin mulțime, fără să se sperie nimeni de el în afara mea, venea clătinându-se și toată lumea se dădea deoparte din fața lui, deși se îndrepta fix spre mine, încet, și chiar când s-a ridicat pe labele dinapoi, gata să-mi ardă una zdravănă, m-am trezit. Și atunci mi-am dat seama: Metodele lui Coop poate că merg la teste și la ore, dar nu merg la discursuri. Voi urca pe scenă fără să am unde fugi și fără să mă pot apăra în vreun fel.

FĂRĂ TITLU, DAR DE BINE

Azi dimineață iar m-am trezit la răsărit. Mi-am recitat discursul sub un duș lung și fierbinte. Este o zi minunată de primăvară, practic a venit vara. Mama și cu mine am cumpărat la începutul săptămânii o rochie de la un magazin cu reduceri, una albă, simplă, din dantelă groasă, iar mama a strâmtat-o în talie și i-a dat drumul la umeri, așa că-mi vine perfect. A cumpărat și o chestie care să-mi mai întindă bucelele, pe care am aplicat-o pe părul ud, și chiar m-am dat cu puțin rimel de la ea.

Curând ne vom întâlni pentru masa de prânz cu bunica și cu bunicul (doar cei din partea tatei – Nana nu poate veni tocmai din Canada). Stuart m-a întrebat dacă nu mă poate scoate în oraș înainte să înceapă toată nebunia și să se adune familia, iar mama mi-a dat voie, din moment ce azi e o zi specială.

Ne-am dus la restaurantul 4 Aces din Lebanon și ne-am așezat într-un separeu. Aveam emoții atât de mari, încât stomacul meu nu putea primi mâncare solidă, așa că, la naiba, cum azi era prima zi din restul vieții mele, am comandat la micul dejun un milkshake Oreo. Stuart a izbucnit în râs și a comandat și el unul.

— Arăți adorabil, a zis el, în timp ce sorbeam băutura prin paie.

— Simt că peste două secunde o să vărs direct în pahar.

— O să verși de bine sau o să verși de rău?

— Ambele.

— Probabil că n-ai fi prima persoană care își pierde controlul de la milkshake-ul de aici. E grozav de bun.

— Eu abia dacă îi simt gustul.

Stuart a început să înfulece cu limbura.

— Mare tragedie!

— Va trebui să ne întoarcem după ce se termină totul, am zis.

— Două milkshake-uri într-o zi? Trăiești vijelios și periculos.

Am râs.

— Nu, adică mai la vară.

Pe urmă am tăcut amândoi o vreme. Chiar dacă vorbiserăm des despre viitorul nostru – cum o să-și termine Stuart culegerea de nuvele, cum o să mă duc eu la NYU –, nu discutaserăm cu adevărat cum urma să arate viitorul nostru comun, sau dacă aveam un viitor comun, în primul rând. Mă grăbisem foarte tare să lămuiesc lucrurile între noi și nici măcar nu mă gândisem de ce.

Poate că avea legătură cu faptul că mi se părea prea frumos ca să fie adevărat. Că voiam să iau din povestea asta cât de mult puteam înainte să se întorcă el într-o lume plină de mii de fete la fel de deștepte ca mine, la fel de gata să-l încurajeze și de zece ori mai drăguțe, lume unde urma să meargă mai departe.

Mă întrebam dacă se gândea și el la același lucru.

— Stuart... Am început eu.

— Da? a zis el, încă săpând cu lingura în pahar.

— Uită-te la mine, am zis.

S-a oprit nedumerit și m-a luat de mână peste masă. Muream de plăcere când făcea asta. Simțeam mereu nevoia să mă uit în jur și să văd dacă ne privea cineva cum ne țineam de mână, cu gândul prostuț și vanitos că poate se uitau la noi și se gândeau: *Uau, aștia doi chiar se iubesc.*

Dar mi-au rămas cuvintele în gât. Poate că nu era momentul potrivit să avem această discuție chiar acum, în buza unuia dintre cele mai importante momente din viața mea de până acum. În orice caz, nu rostiserăm niciodată cuvântul „iubire”. Eu l-am spus aici, dar mi-am dat seama că îl înțeleg foarte puțin. Îl înțeleg corect, dar într-un fel destul de limitat.

Am respirat adânc și am zis:

— Trebuia să fi luat o prăjitură cu unt de arahide.

— Ha! a zis el clătinând din cap și reîncepând să mănânce.
Hei, știi ce?

— Ce?

— Tocmai mi-am adus aminte de un salon de înghețată în Brooklyn, nu-mi vine numele acum, dar au cele mai bune milkshake-uri. Poate chiar mai bune decât aici. Trebuie să te duc acolo.

Am mai luat o înghițitură.

— Să mă duci acolo?

Inima a început să-mi bată tare. Chiar mai tare decât de obicei, adică foarte tare.

— Da, la toamnă, a zis el și treptat pulsul mi s-a domolit. M-am simțit cuprinsă de ușurare din creștet până în tălpi. La toamnă. Adică urma să fim împreună și atunci. Destul de împreună ca să mergem la un salon de înghețată. Mi s-a făcut dintr-odată foarte foame.

— Bravo, fată! a zis el văzând cum îmi umpleam lingura.

Am înghițit o gură plină de milkshake și n-am încercat să-mi ascund zâmbetul.

— Ce-i? a întrebat Stuart, zâmbind la rândul lui.

— Nimic, am zis. Sunt doar fericită.

AM FOST NEVOITĂ SĂ-MI ȘTERG PALMELE DE ROCHIE CA SĂ POT TASTA

Mă ascund de toată lumea în vestiarul fetelor. Rochia mea de absolvire se târa pe jos, așa că am atârnat-o în cuierul de pe ușă.

După ce mama, tata și frățiorii mei m-au lăsat la intrarea în sala de sport ca să se ducă să parcheze, am crezut că am uitat absolut tot, până când am reușit să smulg o șoaptă cu primele cuvinte din discurs: „Oliver Goldsmith a spus cândva...” și restul urma să vină. Repetam încontinuu *Oliver Goldsmith a spus cândva, Oliver Goldsmith a spus cândva*, de parcă m-aș fi înecat de fiecare dată când o spuneam și trebuia să scot capul din apă după aer.

În fața școlii se adunau toți profesorii și cadrele administrative și am zărit-o pe doamna Townsend, a cărei claie neagră de păr se ridica deasupra celorlalte.

— Bună ziua, doamnă T, am zis eu, iar ea s-a întors.

— Sammie, a zis ea încet, cu un zâmbet blând, și m-a tras să mă îmbrățișeze.

Mirosea a o sumedenie de lucruri amestecate, loțiune de piele, șampon și parfum, dar într-un fel bun, într-un fel care se potrivea.

— Vă mulțumesc pentru tot, am zis, și iar m-am înecat de lacrimile pe care le înăbușisem toată ziua.

— O să te descurci de minune, a zis doamna T.

Pe urmă n-am mai putut să mă abțin, m-au podidit lacrimile de-a binelea, pentru că spusese asta de nenumărate ori în ultimii patru ani, înainte de prima mea săptămână cu cursuri opționale, înainte de primul concurs, înainte de ultimul an de liceu, înainte să apară boala și să încerce să dea totul peste cap – și după aceea. Știam că de data asta era, probabil, ultima oară când o spunea. Înainte să se ducă să-și ia rămas-bun de la toată lumea, i-am atins brațul.

S-a întors spre mine.

— Vreți să mă prezentați dumneavoastră? Pentru discurs, adică.

— Aha, a zis ea, gândindu-se.

— Știu că ar trebui s-o facă domnul director Rothchild, dar ar însemna enorm... știți... pentru că sunteți singura care știți cât de mult... Mi-am înghițit restul lacrimilor. Cât de mult reprezintă pentru mine să pot face asta.

Doamna T a zâmbit din nou, hotărâtă. A dat din cap că da.

— Sigur că te prezint, a zis ea. Mă duc să vorbesc cu domnul R.

Acum în sala de sport toată lumea așteaptă în picioare și vocile se învârtesc într-un singur zumzet enorm.

Probabil că ar trebui să mă duc și eu. Ne așază la rând după numele de familie. Urmează să fiu între William Madison și Lynn Nguyen. Toată lumea își face poze, iar eu, iată-mă, scriu în toaletă. Dacă dau greș, vreau să se știe că eram într-o cabină și mai repetam o dată discursul. Am încercat.

E amuzant că mă gândesc din nou la Coop și nu-mi pot scoate din cap ce mi-a spus atunci pe hol: „Trebuie doar să fie momentul potrivit.”

Că tot vorbeam de lup, cineva a băgat capul și a strigat:

— Samantha Agatha McCoy! Ai face bine să-ți miști fundul afară!

Da, nu putea să fie decât Coop.

Și uite-așa o să se ducă naibii totul.

CONTINUĂ DE AICI

Timp de un minut, tot ce se întâmplase la Concursul Național a părut să se repete într-o succesiune anihilantă macabră: *Concursul Național: Urmarea. Concursul Național 2: Demența se întoarce*. Rândurile de neoane din sala de sport au înlocuit reflectoarele de scenă și publicul s-a multiplicat de la câțiva liceeni indiferenți și familiile lor într-un popor de chipuri, cu colegii mei de an adunați ca niște grămezi albastre de bolovani scoși în evidență de fulgerele sutelor de blițuri ale aparatelor de fotografiat, toți așteptând în tăcere.

Eu eram în culise.

Doamna Townsend a traversat scena țăcănind din tocuri și s-a oprit în spatele podiumului, de data asta cu o eșarfă academică maro pe umeri.

— Doamnelor, domnilor, stimați membri ai familiilor, dragi absolvenți, a zis ea, apoi s-a oprit pentru strigătele și uralele celor din ultimul an. Șefa de promoție, Samantha McCoy!

Am pășit pe scenă – nu, am patinat – nu, am plutit. Ca să-mi țin echilibrul, m-am sprijinit cu coatele de podium și mi-am încheștat palmele una de alta.

Pe urmă am strigat spre zona încețoșată unde se aflau toți oamenii importanți pentru noi:

— Oliver Goldsmith a spus cândva: Măreția supremă a vieții nu constă în a nu da greș niciodată, ci în a te ridica de fiecare dată după ce dai greș.

Și pe urmă creierul meu s-a oprit, dar altfel decât o mai făcuse până atunci. A oprit orice alte cuvinte, sentimente sau gânduri în afara celor care îmi ieșeau pe gură. Parcă ar fi știut că nu exista loc de îndoială și mi-ar fi spus: *Gata, am ajuns în acest punct. Continui eu de-aici.*

Cât am vorbit, în loc să gândesc, vedeam. Am văzut o mulțime de lucruri la întâmplare, Viitoare Sam. Ochii lui Stuart acoperiți de gene lungi și negre în fața mea la masa din restaurant, în timp ce se uita la milkshake și râdea; fața destinsă a doamnei Townsend în timp ce tasta la calculator;

lucirea albăstruie a acvariului din cabinetul medical reflectată pe fața lui Davy în timp ce ea urmărea cum înota un pește Betta.

Zece minute mai târziu, spuneam:

— Așadar, când situația devine dificilă, este în regulă să te întrebi unde ai dat greș, de ce ai dat greș și să-ți spui că nu vei mai da greș din nou în același fel. Iată cum ne va fi de folos educația primită atât în viață, cât și în școală. Dar munca nu s-a terminat. Considerați conștiința faptului că sunteți în stare să vă ridicați drept un motiv de bucurie și, la naiba...

Publicul a izbucnit în râs. Nu plănuisem să spun asta, dar așa mi-a venit. M-am uitat la profesori, unii chicoteau, alții clătinau din cap.

— La naiba, am continuat, fără să-mi pot ascunde nici eu un zâmbet, ridicați-vă din nou!

Chipurile colegilor mei de an mi-au revenit din nou în fața ochilor.

— Vă mulțumesc, am spus, iar ei m-au aplaudat.

Dar adevărata răsplată a venit după aceea. Adică acum. Mă rog, nu chiar în clipa asta. În clipa asta sunt în mașină. A venit imediat după ceremonie.

Bun, știi cât de supărată și de furioasă am fost și cât de nedrept mi s-a părut că treizeci de secunde pot strica patru ani de muncă? Se vede treaba că m-am pronunțat prea devreme, pentru că se poate întâmpla și invers.

Când am chiuit pentru ultima oară împreună ca liceeni și au căzut pe jos tocile aruncate în aer, anul terminal de la Liceul Hanover parcă s-a transformat într-un turn de cuburi care s-a prăbușit cât ai clipi.

Lynn Nguyen s-a întors spre mine și m-a îmbrățișat ca și cum ne cunoșteam de-o viață și amândouă am bătut palma cu Will Madison, iar oameni pe care îi știam doar după nume și după cefe au venit la mine și m-au felicitat, dar n-a fost asta partea cea mai bună. Partea cea mai bună a fost că mi-am amintit imediat și eu ce aveau ei grozav, de parcă în tot

acest timp m-aș fi îmbibat cu informații fără să-mi dau seama, iar acum voiam să le spun lor totul și să aflu totul despre ei. Dar nu chestii de genul care-s dorințele lor cele mai profunde sau ce părere au despre inegalitatea salariilor, ci pur și simplu despre cum erau. Și despre ce îi interesa.

— Lynn, rămâi în Upper Valley? Am auzit că te duci stagiară la o revistă.

— Elena, soloul tău a fost fantastic. Unde ai găsit tenișii așația cu tocuri? Nici măcar nu știam că tenișii pot avea tocuri.

— Will, ai de gând să joci fotbal pentru Universitatea Vermont la anul?

Viitoare Sam, făceam *conversație banală*.

Și foarte curând plănuiam toți să ne întâlnim în seara aceea la Ross Nervig (nu că aș fi fost invitată în mod special, dar nici nu m-au exclus, adică au zis că ar trebui să vin, totuși) și de fapt chiar voiam să mă duc.

Ca să nu mai pomenesc că va fi și Maddie acolo. Am văzut-o trecând printre două rânduri de scaune și când a ajuns destul de aproape de mine ca să zică ceva, n-a scos o vorbă, doar m-a îmbrățișat și am strâns-o și eu în brațe, tare.

— Te rog să mă ierți, i-am șoptit la urechea din dreptul meu.

Avea partea scurtă a părului vopsită într-un maro închis, ca să se asorteze cu culorile Liceului Hanover. La fel ca și ceilalți din Liga Homosexualilor, își împodobise roba cu șnururi de toate culorile curcubeului.

— Pentru ce să te iert? a răspuns ea și ne-am desprins din îmbrățișare.

— Dacă m-am folosit de tine.

Ea a zâmbit trist.

— Și eu te rog să mă ierți. Treceam printr-o perioadă de rahat.

— Cred că era și ceva adevăr în ce-ai spus.

— De-acum... A arătat spre viermuiala de oameni bucuroși din sala de sport foarte luminată. Nu mai contează. De-acum

am absolvit. Liceul nu mai înseamnă mare scofală. Mai ales pentru tine.

— Ce dreptate ai! am zis și am scos un *ha* sonor, pentru că în mine parcă se desfăcuse un nod.

Era un nod care legase multe lucruri laolaltă, așa că o vreme fusese necesar, dar avea dreptate. Liceul nu mai reprezenta mare scofală pentru mine.

— Dar știi după ce îmi pare totuși rău? am zis, înghițindu-mi lacrimile.

— După ce? a zis Maddie, făcând o mutră nostim de încruntată.

— Îmi pare rău că n-am fost prietene bune mai dinainte.

— Ei! a zis ea, aruncând toca și apoi prinzând-o la loc. Avem timp din belșug de-acum!

— Maddie!

Stacia a strigat-o pe Maddie de lângă părinții ei. Era și Pat acolo. Nu știam dacă Maddie și Stacia erau din nou împreună, dar nu părea să conteze, la fel ca tot restul. Maddie părea fericită.

— Tre' să plec, a zis ea.

Am prins-o de mânecă.

— Ne vedem diseară la Ross Nervig?

Pe drum spre Stacia, Maddie a rămas cu gura căscată, apoi a închis-o la loc.

— Sammie McCoy vrea să petreacă! S-a prefăcut că-și trage un fermoar peste buze. N-am de gând să stric asta. N-am de gând să scot o vorbă. Dar, da. Ne vedem diseară.

După ce mulțimea s-a mai rărit, m-au găsit mama, tata, bunica și bunicul, urmați de Harrison, Bette și Davy, toți pieptănați, încătărămați și aranjați în hainele de mers la biserică.

— Suntem foarte mândri de tine, a zis mama și m-a îmbrățișat, una dintre îmbrățișările ei strânse de mai-mai să te sufocă, dar care nu ajung niciodată până acolo.

— Foarte mândri, a repetat tata și ne-a luat și el în brațe.

Bette și cu Davy m-au apucat de talie de-o parte și de alta cu brațele lor subțirele, mirosind a pop-cornul pe care îl primiseră în hol, în timp ce Harrison a atins-o pe Bette pe cap.

— Eu așa te îmbrățișez, a zis el și a fost suficient.

Au urmat la rând bunica și bunicul, cu capetele albe și exact aceeași înălțime. Bunica mi-a dat un plic gros băgat între paginile unui exemplar din *Caddie Woodlawn*²⁴, cartea mea preferată pe care o rugam să mi-o citească atunci când eram mică, ceea ce iar m-a făcut să plâng.

Peste capetele lor l-am văzut pe Stuart stând la câțiva pași mai încolo, arătând de parcă ar fi coborât de pe coperta revistei *GQ* (după părerea mea), cu cămașa albă care-mi plăcea mie strălucind sub o cravată neagră subțire.

Privirile ni s-au întâlnit și am zâmbit atât de tare și de emoționați, încât jur că inima mi-a sărit în piept ca atunci când îl revăzusem prima oară, numai că de data asta nu mă simțeam paralizată, ci abia mă abțineam să nu dau fuga și să-i sar în brațe. El s-a uitat o clipă în altă parte, iar eu am încercat să-mi șterg cu dosul palmei dărele de rimel care mi se scurgeau probabil pe obraji.

Când l-am privit din nou, mi-a făcut semn să aștept un minut – Dale și părinții lui voiau să vorbească cu el în cealaltă parte a sălii. Am ridicat degetul mare în semn că da și mi-am îndreptat din nou atenția asupra familiei mele cu cel mai dulce zâmbet de care am fost în stare.

— Hei, mamă, tată, pot să mă duc diseară la o petrecere?

— Foarte abil din partea ta, Sammie, să ne întrebăm când suntem bine dispuși, a zis tata, aplicându-i în glumă lui Harrison o „cravată”, ca la lupte.

— Serios! Vă rog, se poate?

— Hmm, a zis mama. Poți să-ți inviți prietenii la noi, dacă vrei.

— Dar...

²⁴ Carte pentru copii de Carol Ryrie Brink publicată în 1936, a cărei acțiune se petrece în America anilor 1860.

— Nu cred, scumpo, a zis tata.

— Ei, Mark, las-o să se ducă, a zis bunica, lipindu-și palma de brațul tatei și zâmbindu-mi ușor. Merită să sărbătorească.

— Ha! a zis tata. De parcă tu m-ai fi lăsat pe mine la petrecerea de absolvire.

— Eu, nu, dar te-a lăsat taică-tău, a zis bunica, aruncându-i o privire soțului ei.

— Așa-i, te-am lăsat eu, a zis bunicul și mi-a făcut cu ochiul.

Mama a oftat.

— Îmi scoateți peri albi, a zis ea, uitându-se la mine. Nu te supăra, i-a spus apoi bunicului.

— Merge și prietena ta cu creastă? a întrebat tata. Cea care poate acorda primul ajutor?

— Maddie? Da!

Asta însemna că era gata să mă lase. Abia m-am abținut să nu bat din palme de încântare. O vedeam încă pe Maddie în celălalt capăt al sălii.

— Maddie! am strigat-o eu.

— Ce-i? mi-a răspuns ea.

— Mergem împreună diseară, da?

I-am aruncat o privire plină de înțeles.

— Da! a strigat ea. Categorie!

Le-am spus alor mei că urma să mă întâlnesc cu Stuart sau cu Maddie în parcare și să mergem împreună. După tone de fotografii și pupături de rămas-bun, plus un *ai grijă* din partea mamei și a tatei, a plecat toată lumea.

Așa că acum stau în parcare, în mașină, pe care mama și cu tata m-au lăsat s-o iau cu condiția să ajung acasă până la miezul nopții.

Ce s-a întâmplat la Concursul Național a fost doar o greșală. Un moment nefericit. Și chiar dacă se va întâmpla din nou când o să fiu la NYU, pot să le explic cum e cu boala mea. *Se întâmplă doar rareori*, le pot spune. N-o să se ajungă niciodată la cel mai rău caz.

Îți scriu chiar în această clipă, deși acum puteam sărbători, pentru că mi-am dat seama care a fost factorul comun al tuturor momentelor mele de succes – ți-am scris ție, Viitoare Sam. Probabil că are efect. Ceva are totuși efect. Ca să compensez toate serile petrecute acasă, în bibliotecă, spunându-le unora sau altora ce să facă, serile petrecute memorând – diseară vreau să sărbătoresc și vreau ca seara să dureze cât mai mult.

Singura problemă: Stuart m-a lăsat să stau cu familia mea și a plecat deja de douăzeci de minute. Maddie a plecat și ea. I-am spus lui Stuart că nu-i nicio problemă, să meargă el cu Dale și ne vedem acolo. Deci. Sunt sigură că părinții mei nu s-ar supăra dacă m-aș duce singură. Coop mi-a trimis mesaj cu adresa. Nu-i decât un drum cu mașina, la urma urmei, iar mintea mea este mai puternică decât oricând.

* * *

Mi-e tare rușine. M-am cam pierdut. Nu-mi amintesc cum anume. Așa că recitesc ce-am scris și îmi amintesc că mă duceam la o petrecere la Ross Nervig și Coop îmi trimisese un mesaj cu adresa, dar mă uit la adresă și nu-mi pot aminti cum să ajung acolo. Așa că am dat să bag adresa în GPS, la naiba, dar pe urmă am uitat pe ce stradă eram! Deci, da! Am tras pe dreapta până-mi trece.

* * *

E absolvirea. Clar. M-am uitat l-a ce-am scris mai devreme. Dar ACUM iar am ajuns la faza EU UNDE MĂ DUC.

Ăsta nu-i semn bun.

Probabil ar trebui s-o sun pe mama, dar ea m-ar omorî, așa că mai bine aștept să-mi treacă.

Bun, am citit mai devreme că mă duc la absolvire, știi asta pentru că am citit deja DE DOUĂ ORI și e teribil de jenant.

Adică, nu la absolvire, la petrecerea de DUPĂ absolvire.

* * *

bună e în regulă e foarte noapte dar măcar aici e lumină și
am încuiat mașina nu-ți face griji

sunt în regulă cred doar că încă nu mi-a trecut și mâinile
îmi cam tremură

viitoare sam da mă simt puțin mai bine dar nu-mi pot
aminti unde mergeam! m-am plimbat puțin afară din
mașină, erau alte mașini care se duceau undeva și aproape
că i-am făcut semn uneia dar nu m-au văzut, au farurile
prea strălucitoare și par foarte rele și au ochi răi

mă duceam cu mașina la școală sau mă întorceam de la
școală.

Bun. Gata. Ce prostie.

Frate ce m-am rătăcit. Strada asta pare cunoscută, arată
ca strada mea.

am citit odată o poveste despre un uriaș prietenos din
londra care sufla vise în dormitoarele oamenilor sub formă de
bule mici și o fată l-a văzut dar el a prins-o și a pus-o pe
umăr și a dus-o în țara lui de uriaș

uriașul prietenos este unul bun a fost un capitol întreg de
carte

de ce vorbeam despre uriași aha da

coop și cu mine construiam case din ace de pin și ne
jucam de-a uriașii care tropăie peste case și-am spus
vreodată că întunericul parcă-i un uriaș care vine pe drum
spre mine și sare pe mașinile rele

* * *

L-am sunat pe Coop? Nu fac prea bine. Fac prea bine. Îl
sun iar pe Coop înainte să fac tare rău

ah oh iar mă simt ciudat SIMT CIUDAT CIUDAT CIUDAT
CIUDAT mă duc să stau jos puțin până mă imt ai ine

- LARA AVERY -

scrie despre lucruri pe care le știi
când te sperii poți să scrii despre lucruri pe care le știi

ALERGÂND

Sunt monstrul lui Frankenstein și m-am trezit în cea mai curată cameră pe care-am văzut-o vreodată.

Tocmai m-am trezit cu o felicitare de la Bette pe masa de lângă patul meu de spital, pe care a desenat doar un cerc mare și gol deasupra urării „fă-te bine”

Flori de la Townsend

Flori de la Maddie

Flori de la Stuart

Dar felicitarea m-a făcut să plâng pentru că îmi aduce aminte încontinuu de ceea ce am uitat

Îmi aduce aminte de hărțile pe care obișnuiam să le desenăm

De vremea când Bette, Harry, Coop și cu mine (Davy era prea mică) ne petreceam ziua dând ture prin Strafford, mai întâi alergând pe coasta muntelui, apoi alergând la pârâu, apoi alergând chiar în Strafford, salutându-l pe Eddy cel lute în fața magazinului universal, unde obișnuia să stea – Eddy cel lute, autodesemnatura polițist care face și pe poștașul – pe urmă în magazinul universal, după Dr. Pepper cu aromă de cireșe și vanilie, apoi alergând înapoi la pârâu pentru masa de prânz și pe urmă din nou pe munte, în curte, ca să ne jucăm de-a uriașii și pe urmă să mâncăm de seară

Am desenat odată harta lumii noastre pe care ne-am schițat traseul și era, desigur, foarte simplu

ERA DOAR UN CERC ȘI ERA DE AJUNS

VĂ ROG

Coop m-a găsit pe marginea drumului și m-a dus acasă. Am tot intrat și am tot ieșit din spital vreme de o săptămână. Îmi dau vești noi de fiecare dată când mă duc acolo, toate rele, toate în stare să-i transforme pe mama și pe tata în niște grămezi de cârpe cu ochi încercănați lipite de patul meu. Am:

simptome de icter
ficat mărit
splină mărită

Toate astea se adaugă la premiul cel mare: mă aflu, de asemeni, în plin proces de instalare a unui „retard moderat”! De aceea am văzut uriași pe marginea drumului și am scris ca un sugaci.

Nu ți-am mai scris mare lucru până acum pentru că nu prea vreau să-mi amintesc de toate astea, Viitoare Sam, iar *tu*, așa cum te-am conceput inițial, nu mai ești. Fă rezerve de cămăși cu palmieri. Resemnează-te să ai buzele umflate, pielea îngălbenită și ochii cu pleoapele căzute. Vei deține o diplomă de liceu inutilă și vei târi un picior după tine. Și o să-ți curgă balele la greu.

Nu-mi pot imagina cum arăt acum. Toate funcțiile mele fiziologice adunate într-un pat deja mă umplu de scârbă, dar, din fericire, nu m-am văzut cu nimeni altcineva.

I-am spus lui Stuart că părinții mei s-au răzgândit în seara absolvirii și că m-au pus să stau acasă, iar telefonul mi s-a descărcat. Pe urmă, când am aflat că voi locui practic la spital, i-am spus că sunt bolnavă, o infecție urâtă cu un streptococ, și că nu trebuia să vină să mă vadă pentru că eram contagioasă. Aș vrea ca Stuart să apară totuși să mă caute, să mă găsească dormind și să mă trezească sărutându-mă, ca într-un film Disney, și pe urmă să nu mai plece de lângă mine niciodată. Pe urmă mă gândesc că gura mea ar avea gust de jeleu de spital și ar fi împuțită de la dormit cu gura deschisă și de la faptul că abia dacă apuc să

mă spăl pe dinți, așa că poate-i o idee proastă. Și oricum nu se va întâmpla asta niciodată.

Așteptăm să aflăm dacă voi putea sau nu să mă duc la facultate, măcar primul semestru, înainte să se prăbușească totul.

Răspunsul inițial a fost nu, dar eu am insistat: vă rog, vă rog, treaba asta n-o să dureze o veșnicie, doar lăsați-mă să mă duc, puneți-mă în clasa pentru proști, dar lăsați-mă să mă duc. Doar asta mi-a mai rămas, vă rog. Vă rog vă rog vă rog vă rog vă rog.

* * *

Mi-au dat ceva medicament să dorm, pentru că stau trează în miez de noapte și sunt destul de sigură că n-ar trebui să fiu trează

Sunt destul de sigură că este ceva în colțul salonului de spital. Nu sunt sigură dacă o fi sau nu o asistentă, e prea întuneric, dar aparatul care face bip continuă să meargă, ceea ce înseamnă că încă trăiesc, și pot tasta la laptop, ceea ce înseamnă că am încă mâinile conectate la creier, dar simt pumnale în gât de câte ori înghit și simt o vânătaie mare care pulsează în locul unde mă alimentează prin perfuzie, sau îmi pompează sânge, nu-mi dau seama acum

Îmi amintesc că cineva mi-a înfipt un ac lung și rece în fesă

Pătura asta este aspră rău și mă mănâncă, dar când o dau deoparte simt aerul înghețat, mult prea rece

Nu pot înghiți de tot, nu știu ce-i acolo

Mă dor ochii

Am încercat să citesc ceva pe Internet dar n-am conexiune și sincer am stat trează ore în șir încercând să-mi dau seama ce-i chestia aceea albă din colț

Nu dispăre deci nu-i ceva care-ți plutește în ochi

Nu se mișcă deci nu-i om

Este prea mare ca să fie perdea sau cuier

Tot ce pot face este să aștept soarele și habar n-am cât de aproape sau de departe sunt de apus sau de răsărit pentru că mi-a zăpăcit cineva bateria calculatorului și ceasul clipește doar 12, 12, 12

Mă întreb dacă ar trebui să-mi amintesc când m-am culcat
Poate că nu mi-au dat absolut nimic
Poate că doar nu știu

* * *

Omoară-mă chiar acum!

Fii atentă ce șoc: După cum spun doctorii mei, o persoană cu retard moderat nu poate merge la facultate, nu poate locui într-un oraș la distanță de părinți și în cele din urmă abia dacă va mai fi în stare să gândească singură.

Nu contează că în clipa asta încă sunt în stare să comunic, să merg și să gândesc, pentru că se pare că, pe lângă faptul că sunt doctori, sunt și PROFEȚI și știu aceste lucruri. Așa că au hotărât să-mi spulbere visurile și să-mi lase viața complet lipsită de sens.

Eu le-am zis:

— De unde știți? Crizele ar putea rămâne totuși foarte rare!

CEEA CE ESTE CÂT SE POATE DE ADEVĂRAT CONFORM LOGICII ȘI PROBABILITĂȚII. TREI CĂDERI ÎN CINCI LUNI NU ÎNSEAMNĂ PERICOL IMINENT. REPREZINTĂ FIX O RATĂ DE DOI LA SUTĂ.

Dr. Clarkington mi-a răspuns cu o privire de-a dreptul dezgustătoare, de parcă ar fi bocit și în același timp ar fi tras un pârț:

— Îmi pare rău, Sammie. Nu putem face nimic.

Aproape că i-am tras un pumn între ochi.

Dacă nu puteți face nimic, atunci de ce vă bateți joc de mine? Sunt o mulțime de lucruri pe care EU ÎNCĂ LE POT FACE. SĂ MERG LA FACULTATE, DE EXEMPLU. Grozav, acum m-a apucat bocitul.

moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea
moartea moartea moartea moartea moartea moartea moartea

N-AM MURIT

Bette și cu Davy construiesc o cazemată de perne în jurul meu în timp ce scriu, ceea ce are foarte mare sens. Abia dacă mă mai ridic de jos, așa că sunt o temelie ideală pentru construcție.

Iată ce văd: picioarele mele întinse sub o pătură albastră pufoasă, masa din bucătărie/ sufragerie plină cu ce-a mai rămas din două sendvișuri cu unt de arahide, firimiturile sendvișului meu cu unt de arahide pe o farfurie murdară de lângă mine. Pe pervazul ferestrei din spatele chiuvetei, un șir de flacoane portocalii pentru medicamente, cu capace albe.

Pastiluțe albe și rotunde pentru durere.

Pastile ovale albastre pentru paralizia privirii verticale.

Pastile roșii în formă de pastile pentru amorțeli.

Prozac pentru depresie.

Et caetera.

Ultimul medicament de pe listă încă nu l-am luat. Dar sunt pe punctul.

— Joacă-te cu noi, joacă-te cu noi, joacă-te cu noi, scandează Davy, abandonând cazemata ca să alerge cu Bette în jurul canapelei.

Mă uit prin preajmă după Harrison, sperând că le-ar putea distra atenția, dar îmi amintesc că el a plecat în tabără.

— Nu pot, le spun fetelor.

Sunt prea ocupată să urmăresc o emisiune absolut oribilă despre oameni care se întrec în a găsi obiecte valoroase în depozite abandonate.

— De ce? întreabă Bette.

— Nu mă pot mișca, zic eu.

— Nu-i adevărat, răspunde Bette. Te scoli ca să te duci la baie și să-ți iei de mâncare! Tocmai te-am văzut!

Are dreptate. Mă pot mișca. Numai că nu vreau. Să mă mișc ca să mă duc unde? Afară? Până la marginea proprietății noastre?

Singurele mele alinări sunt două ficțiuni: ficțiunea prezentată de orice ar fi la televizor și ficțiunea mesajelor schimbate cu Stuart, care crede acum că streptococul meu s-a transformat în mononucleoză. (Se dovedește că este mai ușor să minți când scrii, pentru că din cauza efectelor secundare ale medicamentelor, oricum ai limba uscată.)

Și niciuna dintre aceste alinări nu pretinde mișcare. Așadar...

Că tot veni vorba de Stuart, unde-i telefonul meu?

Ahhhhh!

Îl țin alături, ca să n-am problema lui. Serios, n-am un lapsus. Nu l-am clintit din loc.

Pe urmă le aud pe Bette și pe Davy chicotind sub masa din bucătărie.

Fir-ar să fie!

— Vezi? Te poți mișca! strigă Bette cu un zâmbet triumfător, atunci când mă năpustesc și îi smulg telefonul.

Pe urmă fug amândouă afară.

Hei, nu i-au scris și nici nu l-au sunat pe Stuart.

Dar i-au trimis mesaj lui Coop. Probabil că li s-a părut singurul nume cunoscut. Coop le face uneori „elicoptere” la biserică.

Am tras în lături ușile glisante și am strigat la ele:

— SĂ NU MAI FACEȚI ASTA!

Bette mi-a răspuns tot strigând de undeva de lângă copaci, încă râzând:

— EL ȚI-A SCRIS PRIMUL! EU DOAR AM RĂSPUNS „OK”!

Aha, deci el a scris.

Coop: Salut fato voiam doar să văd ce mai faci. Pot să trec pe la tine? Mama a făcut o tonă de mâncare și vreau să-ți aduc.

Eu: Ok

Deci cred că vine Coop încoace. Trebuie să-mi pun parolă la telefon.

CE S-A ÎNTÂMPLAT

Am ieșit afară pentru prima oară după o săptămână și jumătate într-unul dintre scaunele noastre de plastic de pe pajiște și mi-am dat seama că în timp ce eu zăceam în casă, în Vermont venise vara. Cerul era plin de nori din care stătea să plouă, dar narcisele făcuseră loc lăcrămioarelor și trifoiului. Roșiile din grădina mamei se pătau cu roșu, iar la căsuța cu mâncare pentru păsările erau doi colibri.

Bette și Davy îi urmăreau ghemuite în tufișurile de lângă casă, încercând să nu scoată niciun sunet.

Coop se apropia coborând de pe munte, cu câte două pungi în fiecare mână, iar eu am dus un deget la buze și am arătat spre zvâpăiala colorată.

Poate că nu-i decât un rahat cu perje, dar tuturor celor din familia McCoy ne place să urmărim păsările. Mai ales păsările colibri. Pe vremuri știam nespuse de multe informații despre colibri.

Coop a lăsat încet pungile jos și a început să meargă caraghios gen „sunt spion”.

Bette și Davy au chicotit, s-au dat de gol și păsările au șters-o cât ai clipi.

— Bravo, te pricepi, am zis eu, în timp ce Coop ridica pungile din nou.

— M-am străduit cât am putut, a zis el ridicând din umeri.

Când s-a apropiat, mi s-a deșteptat instinctul și m-am uitat dacă nu avea un joint după ureche. Coop era în stare să uite de așa ceva, mai ales vara. Nu avea nimic.

— Pun astea în bucătărie? a întrebat el.

Am făcut semn din mână că da.

L-am auzit prin crăpătura dintre uși cum deschide și închide frigiderul.

— Ați mutat cânilor de la locul lor?

— Da, am strigat. Acum sunt în celălalt dulap.

Era ciudat să-l las la noi în casă pe Cooper Lind cel de-acum – un băiat popular, un răsfățat cu o poleială de farmec,

mereu, absolut mereu înconjurat de gașca lui de indivizi mai scunzi care pierdeau vremea cu el, mereu cu un zâmbet larg și afumat pe față.

Dar, din nou, nu urma să ne mai vedem niciodată în felul acesta pe holuri, printre toți ceilalți.

În plus, mă bazam întotdeauna pe niște procente: Coop avea și el procentajul lui. Paisprezece ani contra patru ani. Patru ani petrecuți într-un vârtej de petreceri și de iarbă, paisprezece ani petrecuți în casa asta. Continua să fie în proporție de șaptezeci la sută puștiul care știa unde țineam cânila.

Cred că nu mai era la fel de ciudat, dacă gândești în felul ăsta.

Coop s-a întors afară, a ridicat celălalt scaun de plastic răsturnat undeva lângă burlan și s-a așezat. M-am pregătit pentru întrebările care deja nu mai erau relevante pentru mine.

Chiar ești atât de bolnavă?

Vei putea merge la facultate?

Ce-o să faci acum?

Cum el n-a spus nimic, am întrerupt zgomotul vânticelului, al păsărilor și al gângăniilor ca să putem trece la subiect.

— Îți mulțumesc că ai venit să mă iei în seara aia.

— N-ai de ce.

I-am aruncat o privire.

— Mi-ai mulțumit deja de un milion de ori, a zis Coop.

— Ți-am mulțumit?

— Da.

Mijea ochii ca să se ferească de soarele care tocmai își făcuse apariția.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

Pot aduna câte ceva din ce am scris atunci, dar în mare parte sunt lucruri fără sens. Am clătinat din cap.

A început să-mi povestească, iar pe măsură ce vorbea am simțit cum mi se strecurau în măruntaie rușinea și frica și

mi-am luat capul în mâini, care pulsa ca la începutul unei migrene.

L-am rugat să se oprească.

M-am dus în casă, mi-am luat laptopul și i l-am întins. I-am spus că prefer să citesc mai târziu ce avea de zis. Nu i-am spus de ce.

Preferam să citesc mai târziu pentru că orice cuvânt scris mi se părea mai flexibil și mai îndepărtat decât vorbele care îi ieșeau din gură. Era singurul om care asistase cu adevărat la acel moment și singurul de până atunci care mă văzuse ajungând atât de rău. Din cauza lui urma să rămân prizonieră aici, continuând să mă degradez pentru tot restul vieții mele.

Și totuși, dacă nu mi-ar fi văzut Coop apelurile, dacă n-ar fi plecat de la petrecere, poate că nici nu mi-ar mai fi rămas un rest de viață în care să mă degradez. În acest moment nu sunt sigură care-i varianta mai rea, dar nu mă voi gândi acum la asta.

Mai exista și-un alt motiv: în acest fel, dacă nu-mi plăcea cum suna scris ce se întâmplase, puteam șterge cuvintele din cartea memoriei mele. Mi se părea mai satisfăcător decât să uit lucruri pe care le spusese cu voce tare.

S-a plimbat în sus și în jos prin acest document înainte să apuc să-i spun:

— Stai așa! Nu citi nimic. Începe pur și simplu o pagină nouă și scrie. Te rog, am adăugat, atunci când m-a privit cu sprâncenele încruntate.

— Scrii un jurnal sau ceva?

— Ceva de genu'.

* * *

ei bine, am ajuns la nervig pe la 7, dar el era deja prea beat ca să se ducă cu mașina după butoaiile de bere așa că m-am întors la norwich să le iau eu. când m-am întors era cam 8 și lumea începuse să vină. a trebuit să car și să

pregătesc două butoaie de unul singur, așa că iarăși, nu eram beat, și pe la 9 am văzut că ratasem primul tău apel. te-am sunat dar tu n-ai răspuns, pe urmă m-ai sunat iar peste 15 minute și am răspuns, nu vorbeai direct în microfon așa că nu reușeam să înțeleg dar tu tot spuneai tu ești coop, tu ești coop și eu tot spuneam da, da și până la urmă ai vorbit în telefon și s-a înțeles, ai spus că te-ai rătăcit și eu am zis, păi, nu ți-am trimis mesaj cu adresa? iar tu ai zis că da, dar nu-ți puteai aminti unde erai. îți tremura vocea foarte tare și nu păreai veselă deloc, așa că te-am întrebat dacă vrei să vin să te iau și tu ai zis da, te rog și pe urmă ai început să vorbești din nou cum vorbești tu de obicei, ai zis coop, sunt bine. doar m-am rătăcit, mă descurc eu. și ai închis.

dar mie nu mi s-a părut în regulă și te-am sunat din nou și tu n-ai răspuns, am sunat pe urmă încă o dată și încă o dată și în momentul ăla deja mă gândeam dacă să nu mă las păgubaș, iartă-mă dacă îți vine greu să auzi dar e cumva terapeutic și pentru mine să scriu asta. înțeleg de ce-o faci tu. mi-a venit foarte greu să te văd așa și-mi vine greu să retrăiesc asta acum, dar e bine.

așadar, mă gândeam s-o las baltă pentru că katie tot tragea de mine să mă întorc la petrecere, deși știe că ea și cu mine nu suntem tehnic împreună, doar ne-o tragem. toți prietenii tăi erau și ei acolo, am întrebat-o pe maddie dacă știa ceva de tine și a zis că nu și m-am gândit să-l întreb pe tipul ăla stuart cu care te-am văzut, dar nu mi-a venit și oricum părea să-și verifice telefonul tot timpul, iar dacă l-ai fi sunat pe el, ar fi plecat.

dar n-a plecat și când m-ai sunat din nou n-am auzit decât zgomot de mașini care treceau și am șters-o imediat.

erai la niciun kilometru de petrecere, te-am găsit plângând pe scaunul șoferului, am crezut că erai doar beată și am râs de tine iar acum îmi pare rău din cauza asta.

iartă-mă.

te-am mutat pe scaunul din dreapta și m-am gândit că ar fi bine să te duc acasă.

pe urmă mi-am dat seama că altceva era aiurea rău de tot, pentru că uneori îmi spuneai cooper, uneori îmi spuneai domnule, uneori îți aminteai că trebuia să te duci la o petrecere și uneori mă întrebai ce mai fac și spuneai că nu m-ai mai văzut de-o grămadă de vreme.

te-am dus acasă și în timp ce mergeam pe jos spre intrare, parcă ți-ai revenit și m-ai întrebat ce căutam acolo. iar eu ți-am spus și tu mi-ai mulțumit iar și iar și m-ai luat în brațe, ceea ce a fost drăguț din partea ta. :)

i-am trezit pe părinții tăi și ei te-au dus la spital și cam asta-i tot.

acum stai lângă mine și îi scrii un mesaj pe telefon cuiva, probabil lui stuart, mă gândesc, sper că tipul ăla știe în ce s-a băgat.

^^^Ce vrea să însemne asta??

de ce continuăm să scriem

Pentru că-mi vine să te înjur, nemernicule, și Davy stă chiar lângă noi.

vrea să însemne că tu nu ești o fată ca oricare alta sammie. voia să fie un compliment

A, pentru că sunt bolnavă și restul. Ca și cum cineva n-ar putea avea sentimente normale pentru mine din cauză că am ficatul mărit și alte prostii.

mi se pare o evaluare corectă.

Nu, Coop, ai dreptate, dar ai putea și tu să-mi cânti în strună cât de cât când am și eu prima relație adevărată din viața mea și probabil ultima. De ce nu poți să fii de treabă?

ei ca și cum între voi ar fi ceva serios ha.

Păi, da, cred că s-ar putea să fiu îndrăgostită de el.

bun așa

Asta-i tot ce ai de spus?

da, n-am de gând să mă bag în chestia asta

De ce?

tocmai am zis că n-am de gând să mă bag în chestia asta

Nu-ți place de el?

e cam căcănar da

Cum??? Ba nu este.

unul care are trei case dar se dă drept un scriitor pârlit.
mă obosește, fii cine ești, fraiere

Prinzi avioane.

loi ce expresie de pe vremuri

Pur și simplu nu-l cunoști.

nici n-am de gând

Bine.

bine. probabil că se uită și el la tine romanțat ca la o
bolnavă, zic și eu

Nu i-am spus.

nu? ha

de ce ai zâmbetul ăla tâmp pe față?

nuș' ce să zic. de ce te temi să-i spui cuiva de care crezi că ai putea fi îndrăgostită ceva atât de important despre tine?

COOPER CAM AVEA DREPTATE

Vorbise ca un ticălos despre Stuart, dar avea dreptate. Dacă voiam într-adevăr ca Stuart „să mă placă așa cum eram”, trebuia să știe cu adevărat „cum eram”. Trebuia să fie informat despre NPC. Iată de ce, peste două zile, când am aflat că Davy și cu Bette începeau o tabără de lucru manual și că urma să mă verifice în ziua aceea mama lui Coop, i-am trimis un mesaj lui Coop ca să-i cer să-mi facă un serviciu.

Eu: Îi poți spune mamei tale că nu-i nevoie să vină azi și pe urmă să mă duci cu mașina în Hanover pentru câteva ore?

Coop: da de ce

Eu: Ca să mă întâlnesc foarte repede cu cineva

Coop: marfă, mă duc de fapt în oraș la 1, trec pe la tine, ce vrei să faci?

Eu: Ei, am de gând să rezolv cu Stuart.

Coop: Bun așa.

Eu: Poți să mă și aduci acasă la 4? Sau pleci până atunci?

Coop: ce de pretenții ai.

Eu: Sunt bolnavă :(

Eu: O să-ți fac bunătați!

Coop: bine ai noroc că tot atunci voiam oricum și eu să mă întorc la strafford

N-am vorbit mult pe drum încolo, doar despre ce fel de prăjituri-negrese ar prefera (nu, i-am spus, nici vorbă să pun iarbă în compoziție) și unde să ne întâlnim mai târziu.

Coop m-a lăsat la capătul aleii lui Stuart care a apărut, imediat, umplându-mă de valuri de căldură: prietenul meu. M-a ridicat la nivelul feței lui și ne-am sărutat de parcă trecuseră doi ani de când nu ne mai văzuserăm, nu două săptămâni. Uitasem că avea mirosul lui special, un amestec de sudoare din aceea de stat afară și detergent curat.

— Te simți mai bine, a murmurat el lângă gâtul meu. Mă bucur nespus că te simți mai bine.

— Nu de tot, am zis și m-am încordat puțin, dar mi-a trecut când m-a luat de mână și am pornit împreună spre casa lui.

În timp ce mergeam, Stuart a întors capul spre stradă și a întrebat:

— Cine te-a adus?

— A, doar Cooper Lind, am zis.

Stuart a deschis ușa vopsită alb.

— Aha. L-am tot văzut prin preajma ta. Care-i treaba cu el?

Nervozitatea din vocea lui m-a nedumerit la început, dar pe urmă, când s-a întors spre mine în holul larg, cu brațele încrucișate la piept, mi-am dat seama: era gelos.

— O! O, nu, Stuart – Coop nu-i decât vecinul meu cel cretin.

Asta a părut să-l destindă puțin, a reînceput să zâmbească. M-am întins și l-am mângâiat pe umăr, atingându-i alunița de pe claviculă. M-a luat de talie, atingându-mi nasul cu nasul lui.

— Da, doar vecinul meu cel afumat cu iarbă. A jucat baseball la Hanover până când l-au dat afară pentru că era tot timpul cu mintea dusă. Le-a spus tuturor că a plecat el din echipă, am zis și am râs ca să maschez vinovăția care mi-a înșfăcat imediat stomacul.

Sunt aproape sigură că nu trebuia să spun asta nimănui. De fapt, sunt absolut sigură că nu trebuia să spun nimănui. Dar vremurile disperate cer măsuri disperate.

Stuart a râs și el cu mine. A aplecat bărbia ca să mă sărute și când am terminat să-l sărut la rândul meu, uitaserăm amândoi despre ce vorbeam înainte.

Ne-am plimbat agale prin casa lui, Stuart spunându-mi poveștile tuturor obiectelor: covorul țesut manual pe care părinții lui așteptaseră un an să-l primească, pentru că atâta lucraseră la el artizanii din India, camera plină de

instrumente muzicale în care n-am putut rămâne decât o clipă ca să nu se modifice temperatura optimă, raftul plin cu ierburi și mirodenii pe care le folosea mama lui ca să-și facă propriul ceai. Am chicotit în fața fotografiilor școlare care îl înfățișau pe Stuart de-a lungul anilor, în una cu aparat dentar, în alta fără, în una cu plete, în restul fără. Și cărțile, o cameră întreagă plină doar de cărți.

O secțiune pentru ficțiune.

O secțiune pentru poezie.

O secțiune pentru biografii, filosofie și eseuri.

După ce am mâncat niște sendvișuri, am plecat să ne plimbăm spre campusul de la Dartmouth. Aveam emoții la fiecare curbă că voi uita ceva, că voi uita despre ce vorbeam, că voi uita unde eram. Am încercat să nu mă las distrasă, dar, după fiecare vorbă pe care-o spuneam, mă întrebam în mintea mea „dacă dau greș”.

— Ce vrei să facem? a întrebat Stuart.

Am ridicat din umeri.

— Cum merge cu scrisul? l-am întrebat.

— Știu că sună teribil de prețios, dar aș prefera să nu vorbesc despre asta. Dacă vorbesc prea mult... își pierde strălucirea. Capătă altă formă. Cam așa ceva.

— Nu mă deranjează, i-am spus.

Cel puțin unul dintre noi avea de făcut ceva care îl interesa.

— Te înțeleg complet, am adăugat, încercând să afișez un zâmbet.

Ne-am strecurat în holul sălii de spectacole a universității Dartmouth. Ultima dată când ne apropiaserăm de locul acela, ne sărutaserăm pe pajiștea din spate. Pașii noștri răsunau cu ecou pe dalele pătrate și lucioase, dispuse ca o tablă de șah. Eu nu mai fusesem niciodată înăuntru.

— Cât e ceasul? a întrebat Stuart.

— Două și jumătate, i-am răspuns.

Îmi verificam telefonul cât de des puteam, în caz că mama venea acasă și mă găsea plecată sau în caz că voia Coop să se întoarcă mai devreme.

Prin șirul de uși de lemn închise, cu arcadă, răzbătea înfundat sunetul unei orchestre.

Stuart a bătut la ușa casei de bilete.

Un bărbat chel a deschis pe neașteptate. Când l-a văzut pe Stuart, a zâmbit puțin.

— Glen, putem intra o clipă?

— Păi... Glen a aruncat o privire către șirul de uși. Bine. Dar prin lateral.

În timp ce Glen ne conducea pe hol, am mormăit:

— Poftim? Îl cunoști?

— Părinții mei fac parte din conducere, a șoptit Stuart.

Am ridicat din sprâncene și am rezistat ispitei de a-i șopti: *fantastic!*

Am intrat în sala de spectacol fără să se uite nimeni la noi. Membrii orchestrei purtau haine obișnuite, repetau. Era nepământean de frumos. Ne-am găsit loc în spate, în întuneric.

— Deci părinții tăi... am început.

— Donează cât de mult pot ca să se păstreze aceste lucruri – sunt vremuri grele pentru orchestre.

— Îmi imaginez, am zis, urmărind cum despicau violoniștii aerul sincron cu arcușurile lor.

— Părinții mei au fost și ei muzicieni. Îmi spun mereu că n-au fost niciodată prea grozavi și că s-au cunoscut pentru că erau amândoi interpreți de rândul trei, a râs Stuart încet. Și-au dat seama în același timp că nu vor face performanță. Asta-i cumva amărăciunea lor, dar au iubit muzica toată viața... Iartă-mă, vorbesc prea mult.

— Nu, nu, am zis, luându-l de mână. Nu știam că părinții tăi au fost muzicieni. Am închis ochii. Sună ca un basm.

— Sună a copilărie, a șoptit Stuart, aplecându-se mai aproape.

M-am gândit la casa lui plină de cărți și de muzică, la cum era să trăiești așa în fiecare zi. Am oftat.

— Nu mă pot abține să-mi doresc să fi avut și eu o copilărie ca a ta.

— Ce vrei să spui?

Am dat să spun *bogată*, dar nu era vorba despre bani.

— Una în care cărțile, muzica și filosofia să mă apropie de părinții mei, nu să mă îndepărteze.

M-am gândit la singurul raft de cărți pe care îl aveam acasă, în living, lângă televizor, un amestec de romane polițiste de-ale tatei cu reviste de doi bani de-ale mamei și mai ales cu cărți pentru copii din care mama și tata ne citiseră de-a lungul anilor. Cărțile mele le țineam pe toate în teacuri pe podea, la mine în cameră.

Și nici nu mai auzisem vreodată o orchestră profesionistă. Nu că părinților mei nu le-ar fi plăcut orchestra, sunt sigură că le-ar fi plăcut, dar era atât de departe de zona lor de interes, încât putea la fel de bine nici să nu existe. Pentru ei, lucrul cel mai apropiat de un ritual muzical era să asculte Johnny Cash în timp ce aranjau facturile. Am zâmbit în sinea mea având în minte această imagine.

— Crede-mă că nu-i totul așa de frumos cum pare, a șoptit Stuart. Și eu aș vrea să fi fost mai apropiat de părinții mei. Mă sprijină în tot ce fac, dar mi se pare că știu prea multe lucruri despre cărți, muzică și scriitori. Știu mult mai bine decât mine ce înseamnă să scrii bine. Cum poți să mai impresionezi astfel de oameni? a râs el oarecum învins.

Am rămas surprinsă.

— Eu îmi imaginam că la cină stați toți fericiți în jurul mesei, beți vin și vorbiți despre Kirkegaard.

— Ha! mai degrabă stăm la o masă goală, într-o casă goală, pentru că fiecare se află în alt oraș.

Într-adevăr, mi-am amintit eu. Familia lui Stuart avea case aici, la New York și în India. Orchestra a început din nou să cânte.

Stuart m-a înconjurat cu brațul.

— Momentele mele preferate sunt exact astea, când orchestra greșește, când nu cântă tot, când reiau iar și iar aceeași notă.

M-am întors spre el.

— De ce?

— Nu-mi place prea multă perfecțiune. Mă sperie.

— Pe mine nu mă sperie, am zis imediat.

— De ce? a întrebat Stuart.

M-am gândit la toate planurile mele de care acum se alesese praful și am înghițit nodul de tristețe care îmi urca în gât. Urma să-i spun curând.

— Pentru că știu că nu există.

Orchestra a mărit intensitatea. Stuart s-a uitat la mine.

— Asta-i destul de aproape de perfecțiune, a zis el și gurile ni s-au întâlnit încet și îndelung.

N-am știut cum să-i răspund, pentru că în curând urma să devin foarte departe de a fi perfectă, urma să devin de nerecunoscut.

Stuart are propria lui lume de descifrat și o carte de scris, nu are nevoie de încă o persoană pe care s-o adauge tuturor întrebărilor pe care și le pune despre viața lui, ca să nu mai vorbim de o persoană care s-ar putea să se piardă încet pe ea însăși înainte să aibă el ocazia s-o cunoască mai bine. Eram prea obosită ca să-i povestesc chiar atunci ce mă măcina.

După ce m-a lăsat Coop acasă, i-am scris lui Stuart un e-mail și i-am spus despre NPC. Și că nu voi merge la anul la New York. Și că ar fi probabil mai bine să nu ne mai vedem. Îmi doresc să fi ajuns măcar să fim împreună la New York. Îmi vine greu până și să scriu asta. Îmi doresc să rămână cu mine până la sfârșitul verii, dar voi încerca să fiu curajoasă și să nu mi-l imaginez mergând cu metrourl pe liniile de înălțime pe care le adoră, ținând în brațe altă fată și străbătând orașul în viteză.

Și vreau să mai spun ceva: nu știu mare lucru despre iubiri și întâlniri, iar de-acum nu voi ști mare lucru nici

- LARA AVERY -

despre dragoste. Dar dintre ultimele mele întâlniri, Viitoare Sam, aş zice că cea de azi a fost absolut grozavă.

TREI MESAJE NOI

Dumnezeule, Sammie, de ce nu mi-ai spus? Adică, asta-i prima mea reacție, dar înțeleg că ai avut probabil motivele tale. În ce ne privește pe noi doi: glumești? Sigur că lucrurile nu se schimbă cu nimic. Vreau să te ajut să treci prin asta. Vreau să fiu alături de tine. Nu vreau să dau bir cu fugiții. Când ne putem întâlni?

Cred că ți-ai închis telefonul, îmi intră mereu căsuța vocală. Serios, aș vrea să vin la tine și să stăm de vorbă.

Am petrecut toată noaptea documentându-mă ce înseamnă Niemann-Pick. Este o boală atroce și nu mi te pot imagina trecând singură prin asta. Mi-aș dori să te ajut în orice fel îmi stă în putință. Sigur, da, viața mea e în aer acum, dar nici nu mă pot gândi să te părăsesc. Sună-mă când ești pregătită.

Pe de o parte dansez în jurul camerei mele în chiloți, strigând ALELUIA cât mă țin plămâni. Vreau pur și simplu să mă BUCUR de ce mi-a spus, pentru că nu absolut totul trebuie să aibă sens. Pe de altă parte, Stuart mă cunoaște de două luni și își ia angajamente față de mine, când și-ar fi putut petrece vara fără să se lege la cap cu o iubită bolnavă, iar asta nu are prea mare sens.

În orice caz, vine înapoi.

RECUNOȘTIȚĂ

Am deschis ușa și Stuart m-a luat în brațe și m-a strâns tare, de parcă mi-aș fi putut lua zborul.

— Bună, a zis el în părul meu.

— Bună, am repetat eu, și când ne-am desprins, i-am văzut ochii umezi, încă somnoroși.

Arăta de parcă n-ar fi dormit prea mult.

— Îți mulțumesc că ești atât de minunat, i-am spus și după aceea am auzit un bubuit pe hol. Se agita familia mea.

Cu Stuart și cu părinții mei în aceeași încăpere – o încăpere, dă-ți seama, doldora de farfurii murdare cu unt de arahide uscat, perne aduse de prin paturile tuturor și pături pline de firimituri – mă simțeam din nou ca o fetiță care se uită de la o persoană la alta încercând să urmărească o conversație pe care n-o prea înțelege.

Stuart s-a uitat la camera noastră largă cu tavanul jos, la culorile de McDonald's din bucătărie, la masa de crom, la raftul de cărți din fața lui plin de prostii și de cărți pentru copii. M-am gândit la rafturile lui curate și înmiresmate, la camerele cu temperatură controlată și m-am întrebat exact ce se întrebaseră Coop alaltăieri: dacă Stuart știa în ce se băga.

— De câtă vreme vă cunoașteți, tu și Sammie? l-a întrebat mama după ce s-a instalat pe canapea în costumul ei de spital, lângă tata.

Harrison rămăsese în camera lui, iar tata le trimisese pe Bette și pe Davy să se joace afară cu Puppy. Aveam cu toții în mâini căni cu ceai verde.

— De vreo câțiva ani, a zis Stuart, uitându-se la mine. Dar ne întâlnim doar de câteva luni.

— Înțelegi că Sammie are sănătatea compromisă, a zis tata, privindu-l pe Stuart fix și fără să clipească.

Stuart a dat din cap că da.

Simțeam o apăsare în piept. Mi-am lipit strâns degetele de cană și am luat o înghițitură opărită.

Stuart nu fusese de acord să ne strecurăm afară și să stăm de vorbă, cum voiam eu. El era cel care dorise să discute cu părinții mei. O părticică din mine se întreba de ce nu putea vorbi numai cu mine? De ce trebuia să-i aducem imediat și pe părinți în povestea noastră? Ca de obicei, familia McCoy trebuia să trateze lucrurile foarte serios. Am încercat să-i ofer lui Stuart o scăpare.

— Păi, am zis eu, din moment ce am făcut cunoștință unii cu alții, mamă, tată, știu că trebuie să vă duceți la serviciu.

M-am uitat la Stuart, căutând pe chipul lui semne de panică. Dar ținea mâinile liniștit în jurul cunii și continua să aibă privirea fermă. Se părea că mă speriam eu pentru amândoi.

— Înainte să plecați, doamnă și domnule McCoy să știți că nici nu-mi pot imagina prin ce treceți, a zis Stuart, lăsând cana pe covor ca să-mi poată pune palma pe spate. Când mi-a spus Sammie, eu...

A respirat adânc, pe gânduri, lăsându-se oarecum descoperit.

Mama a zâmbit încurajator. Stuart chiar era îngrijorat. Nu m-am putut abține să nu mă topesc și eu puțin.

— M-am documentat care sunt pericolele și nu vreau ca ea...

Pe urmă s-a întors spre mine, conștient probabil din felul în care mă încordasem sub mâna lui că vorbea despre mine ca și cum n-aș fi fost în încăpere.

— Cum ți-am spus și ție, nu vreau să fii nevoită să treci singură prin toate astea.

— Nici noi nu vrem, a zis mama, cu vocea gătuită. Și intenționăm să lucrăm mai puțin, atunci când lucrurile se vor înrăutăți.

— Dar deocamdată este greu, a murmurat tata. Cu ceilalți copii și restul.

Am rămas pe cât de împietrită mă simțeam. Eram foarte derutată, dar nu știam sigur de ce.

— Eu s-ar putea să trebuiască să mă întorc la New York la un moment dat, spunea Stuart, dar o să stau pe-aici cât pot de mult și pot da o mână de ajutor cu cei mici, când sunt părinții tăi la lucru.

— Nu, nu-i nevoie să mergem atât de departe, am zis, dar s-a auzit cum părinții mei au răsuflat ușurați.

Nu că n-aș fi știut deja toate lucrurile astea, dar aveam senzația că discutam mai degrabă despre un concept decât despre o persoană. Un concept care preocupa profund pe toată lumea, dar în același timp o non-persoană. Un generator de consecințe.

La sfârșitul discuției, tata l-a condus pe Stuart afară, cu mâna pe spatele lui, ca să-i arate unde țineam mâncarea pentru găini. Au apărut apoi din magazie, tata cu un sac nou-nouț de douăzeci și cinci de kilograme ridicat pe umăr, arătând cu mâna liberă spre țărcul găinilor.

* * *

Hei, e seară de film și e rândul meu să aleg dar Bette spune într-una că-i rândul ei ceea ce nu-i adevărat DELOC dar gata ne uităm la *Povestea jucărilor 3*²⁵

bunica ne-a dus pe mine, pe Harry și pe Bette la film când a apărut cred că era ziua mea

era ziua mea și am avut prăjituri de la lou's și țin minte că ne-am dus la film și deși lu Harry și Bette le-a plăcut mie nu mama tot spune ce scrii acolo

nu-i treba ta

Ne uităm la *Povestea jucărilor 3*? E rândul meu să aleg.

Ei tot spun că-i rândul lui beete dar nu este ori al meu ori al lui Harry nu merge așa

au dat drumul la film.

bunica ne-a dus pe mine și pe Bette și pe Harry la povestea jucărilor 3 anul trecut de ziua mea și am cumpărat prăjituri și le-am băgat în sală ascunse în geanta bunei

²⁵ *Toy Story 3*, film american de animație din 2010.

UAU ce fetiță-i aici
E tare drăguță.
ei spun să las calculatorul și să mă uit la film dar eu nu
vreau nu-mi place povestea jucăriilor 3
cine-i fetita aia
am întrebat-o cine era și a început să plângă îmi pare rău
ei spun să pun ăsta deoparte
oho o cunosc
cred că-i o prietenă de-a lui Bette de la grădiniță.
plânge
nu mulțumesc prefer să scriu
nu mulțumesc prefer să scriu
n-o cunosc pe fetița aia

CUM AR FI TREBUIT SĂ SE ÎNTÂMPLE

Seara trecută am căzut pradă unuia dintre simptomele standard de demență: m-am întors la vârstă pe care o aveam când a început tradiția noastră cu seara filmelor, sau poate chiar mai înainte. Cu memoria pe termen scurt pierdută, plonjând adânc în subconștient, am devenit din nou copil. Un copil care n-o cunoscuse încă pe surioara cea mai mică, pe Davienne.

Sărăcuța, scumpa de Davy! Când mi-am revenit și mi-au povestit mama și tata ce s-a întâmplat, am luat-o în brațe și am legănat-o și i-am spus că sigur că-mi aminteam de ea, sigur, sigur! Doar că eram bolnavă și mintea mea nu funcționa cum trebuie.

După o vreme a înțeles. Ca să mă împac cu ea, am lăsat-o să-mi lipească abțibilduri peste tot.

Seara de film a început când eu aveam unsprezece ani, Harrison avea șase, Bette avea doi iar mama era însărcinată cu Davy. Era primul an în care aveam televizor. Nu că înainte nu ne-am fi permis, dar mama și cu tata au considerat mereu că holbatul la ecrane este nociv pentru copii. De aceea îi limitează lui Harrison timpul petrecut la calculator, de aceea am fost eu nevoită să adun toți banii primiți de ziua mea și de Crăciun ca să cumpăr acest laptop și de aceea părinții mei continuă să aibă telefoane cu clapetă. (Bunica și bunicul mi-au cumpărat primăvara trecută un smartphone pentru că știau c-o să-l folosesc să mă documentez pentru dezbateri.) În orice caz, dacă privim în urmă, este de înțeles cum de s-au dat bătăuți mama și tata. Trei copii și unul gata să se nască, două slujbe cu program lung și nicio posibilitate să găsești vreo bonă într-o localitate cu cinci sute de locuitori.

Iată filmele de care îmi aduc aminte:

WALL-E²⁶: alegerea lui Harrison. Prima seară de film din viața noastră. Tata a ars din greșeală pizza, dar mama a mâncat-o și-așa. De fapt, mama era enorm de gravidă și a mâncat-o singură pe toată. Până la sfârșitul filmului, mama și cu tata dormeau deja, așa că Harrison și cu mine ne-am prins cum să umblăm la playerul DVD și l-am mai pus o dată de la început. Când s-au trezit părinții pe la miezul nopții, au rămas uimiți cât de lung era filmul. Din ziua aceea sunt convinși că *Wall-E* durează patru ore și că nu are dialog, numai roboți care bipăie unii la alții, așa că n-au de gând să ne lase să-l mai vedem vreodată.

RĂZBOIUL STELELOR EP. 1²⁷: A fost câțiva ani mai târziu, sunt aproape sigură că Davy avea doi sau trei. Era rândul tatei să aleagă și păruse foarte încântat de „întâlnirea efectelor contemporane cu o franciză clasică SF”. Dar când a început să vorbească Jar Jar Binks, el a mormăit: „Ce-i cu rahatul ăsta rasist?” și noi toți ne-am prefăcut la început că nu l-am auzit, însă pe urmă mama a început să râdă și Davy a strigat: „Rahat!” Harry a râs cu lacrimi. Până la sfârșitul filmului, mama și tata dormeau deja.

VECINUL MEU TOTORO²⁸: Alegerea lui Bette. Avea vreo șase ani. A venit și Coop la noi să-l vadă, pentru că îl adora pe Hayao Miyazaki²⁹, autorul filmului. Coop ne-a învățat pe toți cum să pronunțăm numele regizorului. A fost cel mai ciudat și cel mai minunat film de animație pe care l-am văzut eu vreodată, plin de culori și de fapte inventate, plus că nu era mereu optimist ca filmele Disney. Era despre moarte și prietenie și magie neagră. Sunt aproape sigură că atunci a descoperit Bette că s-ar putea să fie de pe altă planetă. Timp de o lună după aceea a purtat urechi de Totoro în fiecare zi, făcute din hârtie, își întindea bluzele îndesându-și perne sub

²⁶ Film american de animație din 2008.

²⁷ *Star Wars Episode 1* – film american de aventuri SF din 1999.

²⁸ *Tonari no Totoro* – film japonez de animație din 1988.

²⁹ Regizor japonez celebru pentru filmele lui de animație.

ele și striga: „Totoro! Totoro!” Odată m-am întors acasă de la școală și l-am găsit pe Coop la noi în curte jucându-se cu ea, având și el sub tricou multe perne. Cred că aceea a fost una dintre ultimele seri de film la care a venit și Coop, înainte să găsească alte lucruri de făcut sâmbătă seara. La sfârșitul filmului, mama și cu tata dormeau. Observi un tipar aici?

PRINȚESA ȘI BROSCOIUL³⁰: Alegerea mea. (Mă rog, alegerea lui Davy. Descoperisem până atunci că nu voia nimeni să se uite la documentarele politice care îmi plăceau mie, așa că de obicei îl lăsam să aleagă în locul meu pe unul dintre copii.) Pe Davy o fascina prințesa Tiana. De fapt, nici n-am reușit să vedem filmul până la sfârșit, pentru că Davy a insistat să revedem iar și iar cântecul „Aproape am ajuns”, ceea ce i-a scos din sărite atât de tare pe Bette și pe Harrison, încât într-o seară, după ce Davy a adormit, au ascuns de tot discul cu filmul. Chiar și acum, când colorează sau când completează o planșă pentru școală, Davy cântă același cântec iar și iar, numai pentru ea. „Oamenii vin de peste tot pentru că aproape am ajuns, oamenii vin de peste tot pentru că aproape am ajuns, oamenii vin de peste tot pentru că aproape am ajuns...” Am întrebat-o la un moment dat dacă nu voia să învețe și restul cântecului, sau măcar versurile corecte. „Nu!” a zis ea. Și da, la sfârșitul filmului, mama și cu tata dormeau. Sau mai degrabă adormiseră la a treisprezecea reluare a lui „Aproape am ajuns”. Ca să fiu sinceră, e un cântec cu lipici.

MÂNDRIE ȘI PREJUDECATĂ³¹: Alegerea mamei. Eram numai eu și cu ea, tata dusese copiii la bunica și la bunicul, în New Hampshire. Mama și tata voiau să fie siguri că avea cineva grijă de ei cât plecam noi două departe pentru câteva zile, pentru ca tata să poată merge în continuare la lucru.

³⁰ *The Princess and the Frog* – film american de animație din 2010.

³¹ *Pride and Prejudice*, una dintre multele ecranizări ale cărții cu același nume a scriitoarei britanice Jane Austen. În cazul de față probabil că este vorba despre filmul din 2005, în regia lui Joe Wright.

Tocmai aflaserăm că sufeream de Niemann-Pick și nu știam cu adevărat ce înseamnă boala asta, sau cât de mult va trebui să rămân să mă consulte geneticianul.

Ne-am cuibărit pe canapea și am mâncat pop-corn, înghețată și migdale trase în ciocolată amăruie – ronțaielile mele preferate, dar care la noi acasă nu există aproape niciodată. Am râs la maximum de doamna Bennet, de cât era ea de obsedată să-și mărite fetele, de parcă ar fi fost vite, de cât era personajul de enervant, de cicălitor și de neghiob.

Când filmul s-a terminat, iar Elizabeth și domnul Darcy se sărutaseră în sfârșit și se căsătoriseră, i-am spus mamei, arătând spre televizor:

— Mă bucur că tu ești mama mea și nu una ca asta.

Mama m-a luat în brațe și mi-a ținut capul la pieptul ei.

— Și eu mă bucur că tu ești fiica mea, a zis ea.

— Chiar dacă sunt bolnavă? am întrebat.

— Mai ales pentru că ești bolnavă, a zis ea și i-am simțit vibrațiile vocii în obrajii mei. Nu cred că cineva mai puțin puternic ar reuși să facă față bolii.

— Mulțumesc, mamă, am zis și mi-am îngropat mai tare fața în pieptul ei.

— Primul meu copil, a zis ea și m-a sărutat pe creștet.

Îmi amintesc totul atât de bine.

Dacă urmează să se întâmple din nou seri ca seara trecută, mă bucur că pot consemna toate astea. Seara de film nu înseamnă doar uitatul la ecran, înseamnă și râs, și plâns, și certuri, și cuibărit la piept.

Mă bucur că scriu și despre bine, și despre rău. Mă bucur că n-am șters nimic. Altfel, cum ar rămâne cu momentele care înconjoară lucrurile bune? Dacă îți amintești doar aspirațiile, nu vei ști niciodată cum ai ajuns din punctul A în punctul B.

Cred că acesta este motivul pentru care îți scriu în loc să fac un morman de fotografii. O fotografie nu poate pătrunde decât până la o anumită adâncime. Cum rămâne cu ce-a fost înainte și după ea? Dar cu tot ce n-a încăput în cadru?

- LARA AVERY -

Cum rămâne cu toate celelalte?

Viața nu-i doar un șir de victorii.

Mă întreb câte seri de film am pierdut învățând, sau pregătindu-mă pentru dezbateri, sau pur și simplu plângându-mă. Nu vreau să mai pierd niciuna.

SĂ VISEZI LUCID

Zilele arată astfel: mama întredeschide ușa de la camera mea, eu deschid ochii și durează un moment până să pot distinge totul, văd ca printr-un fel de pânză udă și groasă, pentru că dacă nu iau o pastilă înainte să adorm, mă trezesc cu junghiuri peste tot, așa că dorm bine, aproape prea bine. Pe urmă mama se întinde pe deasupra mea să tragă draperiile, miroase a ulei din arbore de ceai ca întotdeauna și a busuioc, vara mereu miroase a busuioc, pentru că adună mănunchiuri groase din curte ca să-l pună în omlete sau în sendvișurile pe care și le ia la serviciu.

Eu stau la măsuța de toaletă cu o cană de iaurt (nu trebuie să iau medicamentele pe stomacul gol) și înghit unsprezece pastile.

Intră tata – el miroase a deodorant Mitchum, un miros mentolat de modă veche – și mă sărută pe obraz.

Mirosurile îmi lămuresc lucrurile mai bine ca orice. După ce mă izbește un miros, totul începe să capete sens.

Pe Harry îl ia un prieten sau altul ca să meargă în tabără sau ca să joace jocuri video.

Bette și Davy se duc uneori la familia Lind, uneori rămân acasă și vine doamna Lind cu prânzul, uneori vine Coop cu prânzul (dar nu rămâne niciodată și nu spune nimic, poate din cauză că-i Stuart de față și ultima dată când am vorbit a spus toate răutățile acelea), uneori vine o asistentă medicală oarecare chemată telefonic, atunci când nu poate veni nimeni altcineva, care mai mult stă în living și se joacă pe telefon. Uneori mama mă ia cu ea în oraș și rămân în sala de așteptare până când iese ea din tură, citind sau uitându-mă pe laptop la *Stăpânul Inelelor*.

Uneori mă duc cu Stuart la sala de lectură a uneia dintre cele mai mari biblioteci din campusul de la Dartmouth, unde mama și tata mă lasă pentru că este aproape de serviciul mamei și de Centrul Medical Dartmouth. Mie și lui Stuart ne

place să împărțim un fotoliu mare de piele de pe balcon în timp ce el citește ce citește el iar eu citesc ce citesc eu.

I-am povestit odată cum încercam în timpul liceului să citesc toate cărțile pe care le citea el pentru că făcusem așa o pasiune enormă pentru el.

El mi-a spus că îi plăcea ideea, ideea că el și cu mine încercam să mergem în aceleași locuri imaginare în același timp, și m-a întrebat cum ar fi să încercăm să visăm amândoi același loc ca să ne putem întâlni în timp ce dormim?

În seara aceea Stuart m-a sunat și am încercat să facem întocmai.

— Bun, unde mergem? a întrebat el.

Simțeam deja cum mă trăgea medicamentul spre somn.

— Ce zici de munți?

— Care anume?

— În vârful muntelui meu, am zis eu.

— Cum arată?

Nu-mi amintesc ce a urmat, dar Stuart mi-a spus că i-am descris totul în amănunt, poteca stâncoasă care abia dacă-i o potecă, iarba roșie crescută în crăpături și pătura de nori așternută pe vârfuri. S-a dus acolo în noaptea aceea în vis, a spus, și eram și eu. Aș vrea să fi fost.

În zilele în care stăm unul lângă altul și mie nu-mi vine să citesc, mă uit la cărți de fotografie, răsfoiesc benzi desenate vechi și fascinante sau pur și simplu privesc oamenii de pe peluză prin fereastra uriașă, cu arcadă.

Uneori plâng iar asta e OK.

La început mă jenam să plâng de față cu Stuart, dar mi-a spus că plânge și el, uneori fără vreun motiv întemeiat.

În timp ce citește, Stuart își plimbă degetul mare peste mâna mea. Astea sunt zilele bune.

CĂPITANUL STICKMAN³²

Alaltăieri a venit Maddie să mă ia în Toyota ei cu două uși, stărnind praful pe munte și claxonându-l pe Puppy să se dea din drum ca să nu-l calce. Era un sfârșit de iunie în stilul cel mai clasic, fierbinte și luminos, plin de albine peste tot și cu zahăr lipicios curgând din căsuța cu mâncare pentru colibri. Era sâmbătă, iar Maddie a bătut palma cu Harry cu Bette și cu Davy la rând, i-a făcut cu mâna mamei care plivea în grădină și apoi m-a luat de pe munte.

Ne-am dus la ea acasă, unde rudele lui Maddie, sau mai degrabă diverse variante ale lui Maddie de diferite vârste și cu diverse coafuri, beau limonada sub un banner pe care scria: FELICITĂRI, MADELEINE. Faptul că mă aflu printre alți oameni decât cei din familia mea, ba chiar printre străini, mă făcea să-mi vină să cânt ca Davy „Oamenii vin de peste tot pentru că aproape am ajuns”.

Aerul liber. Nimeni nu mă întreba nimic. M-am așezat pur și simplu pe verandă și am mâncat fursecuri cu fulgi de ciocolată, iar Maddie a trecut din când în când, am făcut poante sau mi-a povestit cum o pândea pe noua ei colegă de cameră de la Emory mare pasionată de șopârle.

Când a început să-mi spună la ce cursuri mergea, a trebuit să-mi mușc limba. Povești de la facultate. Nu puteam suporta poveștile de la facultate.

Am încuviințat din cap în permanență de dragul lui Maddie, dar la orice menționare a educației superioare mă simțeam de parcă mă ciupea cineva și-mi răsuca pielea. Mă urmărea duhul cuvintelor Marianeii Oliva: *Învață tot ce se poate*. Nu că aș mai fi nutrit visuri că puteam face asta. N-o puteam face, știam că nu puteam.

³² Numele unui supererou din benzile desenate, devenit personaj de film animat și de jocuri video.

Dar, la naiba! Sperasem atât de mult, mă umflasem în pene ca un păun când promisem scrisoarea că m-au admis la NYU, făcusem caz de fiecare logo, de fiecare mențiune.

După ce o mătușă oarecare a strigat-o pe Maddie și ea a plecat, i-am observat pe Coop și pe băiatul pe care îl pocnise Maddie cu ani în urmă, își umpleau din nou paharele cu limonadă.

Coop m-a văzut și el și i-am făcut cu mâna, iar după aceea a venit și s-a așezat pe balansoar. O vreme n-am spus niciunul nimic. Mi-am amintit că uitasem să-i dau negrese pentru că mă dusesse cu mașina.

— *Qué pasa*³³, Sammie?

Și-a ciocnit paharul de al meu. Unul dintre ultimele cursuri pe care le făcuserăm împreună fusese cel de spaniolă, în primul an de liceu. Obișnuia să mă salute așa în fiecare recreație?

— *Nada, zanahoria.*

Coop s-a întors nedumerit spre mine.

— Tocmai mi-ai răspuns „nimic, morcovule”?

Am râs.

— Nu mi-am amintit cum se spune *ticălos*.

— Tot mai ești supărată pe mine că m-am luat de tipul ăla, Stuart?

— Poți să-i spui pur și simplu Stuart.

Coop și-a dat ochii peste cap.

— Tot mai ești supărată pe mine că m-am luat de Stuart?

— Nu știu, am zis. Am crezut că tu ești supărat pe mine. N-ai mai trecut pe la noi din ziua aia.

— Pentru că am crezut că erai supărată pe mine.

— Poate că am fost, dar aveai dreptate.

Am respirat adânc.

— I-am spus.

— Și?

Coop a ridicat din sprâncene, cu vocea pregătită pentru altă răbufnire.

³³ „Ce se întâmplă”, în sp. în orig.

— Stuart rămâne aici, am zis eu și am înghițit un nod. Pentru moment, adică. Chiar vine și ne ajută pe lângă casă. De asta n-au mai rugat-o părinții mei pe mama ta să treacă să verifice cum mă simt.

— Uau!

— Nu stă tot timpul, am zis. Trebuie să scrie mult. Și lucrează la Canoe Club.

Coop a dat din cap, a ridicat din umeri și n-a spus nimic.

— Bine, a zis el în cele din urmă.

Am zâmbit amândoi, dar zâmbetul lui era puțin trist, nu știu sigur de ce.

În orice caz, cearta trecuse ca un foc de paie, știam amândoi că trecuse. Mă simțeam de parcă îl lăsam din nou în bucătărie după atâția ani. Ne-am fi putut certa pe cine linge lingura cu compoziție de chec.

Undeva în curte, Maddie a țipat încântată. Coop și cu mine ne-am uitat spre ea.

Pat și mătușa lui Maddie tocmai îi dăduseră unul dintre cadourile ei de absolvire: un hanorac bleumarin cu inscripția EMORY UNIVERSITY.

Am încercat să nu fiu invidioasă. Am încercat să mă bucur pentru Maddie, dar probabil că am tresărit. Nu mă puteam împiedica să mă gândesc că aș fi putut fi eu în locul ei.

— *Qué pasa?* a întrebat Coop din nou, cercetându-mi chipul.

Am dat din cap spre Maddie, sperând să înțeleagă.

A înțeles.

— Eu o să mă duc acasă, a zis Coop. Vrei să te duc și pe tine?

— Cred că o să mă lase Maddie mai târziu.

Coop s-a uitat la Maddie.

— Chiar vrei să stai până la sfârșit?

Maddie rupea mânecile hanoracului, pentru că detesta mânecile. Când a terminat, mătușa ei le-a luat și le-a învărtit deasupra capului. Maddie și-a pus hanoracul și s-a prefăcut

că-i trage câteva directe mătușii ei. Mătușa a lovit-o cu o mână și au început să se fugărească în jurul curții.

— Da, pare să se anunțe o seară lungă.

M-am uitat la Coop și am râs amândoi.

Am pus cadoul pe care i-l adusesem lui Maddie pe masa din sufragerie – un aparat de tuns Remington Virtually Indestructible pe care îl găsisem online – și ne-am strecurat pe ușa din spate.

Am sărit amândoi în mașina lui Coop.

— Când trebuie să fii acasă? m-a întrebat el pornind motorul.

— Abia peste vreo două ore, am răspuns.

Mai rămăsese cam o oră până la apus, era momentul acela cu umbre lungi când la soare încă-i cald, dar la umbră e răcoare. Încă două ore de libertate și atât. Mi-am pus centura de siguranță.

Coop s-a uitat la mine și am intrat pe autostradă.

— Vrei să mergem la avene?

Am stat pe gânduri. Să mă duc la locul de scăldat cu Coop era ca și cum m-aș fi dus cu oricine. În plus, el dorea probabil să se „relaxeze”, iar eu nu voiam să-mi asum riscul suplimentar al unui șofer cu mințile rătăcite.

— Nu, am zis. Nu mă simt în stare să mai petrec. Am mâncat prea multe fursecuri.

Coop a râs.

— Sunt turtă, am adăugat eu cu voce de bețiv, ceea ce l-a făcut să râdă și mai tare.

— Mă gândeam doar să dăm o raită. Să ne tragem sufletul. De dragul vremurilor de odinioară.

Aerul mirosea atât de bine, atât de curat și aproape ud. Nu mințisem când îi spusese lui Stuart că asta îmi plăcea cel mai mult din traiul aici.

— Bine, am zis, iar Coop a încetinit și a întors. Pot să-l invit și pe Stuart?

Coop n-a răspuns imediat.

— Ți-ar plăcea, dacă ai ajunge să-l cunoști, am zis eu înghiontindu-l în umăr.

— Sigur, a zis Coop și mi-a zâmbit cu buzele lipite.

Până când am ieșit de pe autostrada 89 și am parcat pe mal, Stuart a trimis un mesaj că nu putea veni, că lucra, dar că o să mă sune mai târziu.

— S-ar părea că rămânem numai noi doi, Coop, am zis.

M-am sprijinit de el cât timp am urcat din piatră în piatră până în mijlocul micilor cascade, uitându-ne cum se despărțeau și apoi cum se întâlneau din nou șuvoaiele de apă de-a lungul stâncilor. Am vorbit despre copilăria noastră dinainte de existența telefoanelor și a rețelelor sociale, când știam ce însemna să te plictisești. Asta era înainte ca părinții noștri să-și permită tabere de vară, așa că ne foloseau din plin pe post de bone pentru cei mici. Ne plictiseam atât de rău, încât făceam tot felul de ciudățenii. Lucruri copilărești, dar și trăsnăi.

Muream de răs amintindu-ne cum îi spuseseam lui Bette că era, de fapt, fantomă, iar Coop m-a întrebat dintr-odată:

— Când am încetat să mai fim prieteni?

— Hm. Am tras adânc aer în piept. Pe lângă ziua în care te-au dat afară din echipa de baseball?

Îi văzusem ochii și cum se rupsese ceva în el în ziua aceea.

— A, da, a zis repede Coop. Da, a repetat. Îți mulțumesc pentru că... S-a oprit și și-a dres glasul. Mulțumesc că n-ai spus nimănu.

Am înghițit un nod. Ceva mi-a spus: *Nu acum.*

— Niciodată n-aș fi... N-am spus nimănu de la școală, am mințit eu pe jumătate.

— Dar înainte de asta, vreau să zic.

Avea dreptate. Ziua aceea fusese doar ultima picătură.

— Cred că s-a petrecut treptat, dar îmi amintesc un moment... am zis.

Cooper s-a întors cu fața spre mine, strângându-și genunchii la piept și ascultând.

— Într-a noua. Încă înainte să te fi... să fi plecat din echipă. Țin minte că trebuia să vii să mă ajuți să am grijă de copii și n-ai mai venit. Iar pe urmă nu ți-ai cerut scuze. Nu mi-ai răspuns la telefon vreo lună. Iar mie mi s-a urât să mai sun.

— Aha.

Coop s-a uitat în jos la mâini și a cules o scamă invizibilă.

— Și la ora de spaniolă te-ai mutat lângă Sara Gilmore. Așa că era ciudat să încerc să stau de vorbă cu tine la școală.

Coop a ridicat din umeri și a mișcat puțin din buze, căutând parcă ce să spună. Am așteptat explicațiile pe care le bănuiam că mi le va servi, că fusese ocupat sau cum eram eu atotștiutoare. (Eram.) Cel puțin ar fi spus ceva.

— Am fost cam ticălos, a zis Cooper.

— Ai fost, am încuviințat eu și am chicotit triumfător. Iartă-mă, e plăcut să te aud recunoscând.

A deschis gura ca și cum voia să spună ceva, dar a închis-o la loc. S-a ridicat și a sărit pe altă piatră. Și-a dus palmele la buze și pe urmă a ridicat un pumn spre cer.

— Mai ții minte? a strigat el.

Țineam minte. Când făcea acest gest în copilărie, Coop se transforma automat în CĂPITANUL STICKMAN. Căpitanul Stickman era prietenul tuturor oamenilor și animalelor. Puterea lui specială era, ei bine, aceea că avea un băț. Dar! Bățul putea fi folosit pe post de sabie, de baston, de steag pentru a pretinde un teritoriu sau de baghetă magică în stare să transforme orice în orice.

— CĂPITANUL STICKMAN! am strigat râzând. Dar îți lipsește bățul!

M-am aplecat să caut vreun vreasc adus de apă. N-am găsit decât o cutie de bere. I-am aruncat-o lui Coop; a zburat incredibil de puțin.

Coop s-a lăsat pe burtă și a pescuit-o.

— CĂPITANUL STICKMAN! a strigat el și vocea i-a răsunat cu ecou printre cascade.

Am intrat și eu în joc cu o voce prefăcută de prezentatoare, ca atunci când eram copii.

— PRIETEN AL TUTUROR OAMENILOR ȘI ANIMALELOR!

— PRIETEN AL TUTUROR OAMENILOR ȘI ANIMALELOR, INCLUSIV AL LUI SAMMIE MCCOY! a strigat el.

I-am zâmbit. El a strivit cutia în palme.

— AȘA ESTE? a întrebat el, arătând spre mine cu cutia strivită. ÎMI PARE RĂU CĂ AM FOST UN TICĂLOS. SUNTEM DIN NOU PRIETENI?

— Da, am răspuns. Sigur.

Nu înțelegeam cu adevărat ce însemna asta, mai ales acum. În afară de faptul că strigam prostii la avene, nu știam ce urma să facem împreună, Coop și cu mine. Și totuși, părea prietenul meu mai mult ca niciodată așa, cu respirația tăiată, cu părul în ochi, agitat fără motiv.

— TREBUIE SĂ STRIGI CA SĂ FIE ADEVĂRAT, a zis el.

Mi-am pus palmele pâlnie la gură.

— CĂPITANUL STICKMAN ESTE PRIETENUL TUTUROR OAMENILOR ȘI AL ANIMALELOR, INCLUSIV AL LUI SAMMIE MCCOY.

Căpitanul Stickman a mai ridicat o dată pumnul spre cer, apoi a sărit înapoi pe stânca mea, transformându-se la loc în Coop.

Ne-am întors și ne-am urcat în mașină. Am vorbit despre ziua când Căpitanul Stickman își supraevaluase puterea de a ateriza în picioare sărind dintr-un copac și își rupsesse un picior. Pe urmă, deoarece cârjele semănau leit cu bețele, Căpitanul Stickman își forțase din nou puterile, rupându-și și celălalt picior. Am intrat la mine pe alee prăpădindu-ne de râs.

— Stai puțin, a zis Coop când îmi scoteam centura. A existat și pentru mine un moment, a continuat el, cu ochii ațintiți spre casa mea.

— Ce fel de moment? am întrebat.

— În care m-am gândit că nu mai eram prieteni. Fusese cumva vina mea, dar... Știi la ce mă refer?

S-a uitat la mine, strângând volanul.

M-am gândit.

— Atunci când te-am corectat la spaniolă în fața tuturor?

— Nu, înainte.

M-am gândit la școala generală.

— Când nu te-am crezut că erai alergic la albine?

Coop a râs puțin.

— Nu.

— Spune-mi tu.

— Atunci când... a început el, apoi și-a dres vocea. În vara de după clasa a opta, când te-am sunat și te-am rugat să vii cu mine la cină la Molly's. Într-o vineri seara. Și ți-am spus că plătesc eu din banii mei de buzunar. Iar tu ai spus... îți aduci aminte?

— Aha! mi-am amintit eu oarecum.

Îmi aminteam că se purtase ciudat la telefon și că vreo două săptămâni după aceea mă evitase, dar pe urmă trecuserăm peste toată povestea.

— Am crezut că puneai la cale ceva, vreo păcăleală. Și m-am gândit că te-ai supărat pentru că n-am vrut să vin.

— Nu mă supărasem, Sammie, a zis Coop și s-a uitat din nou la casa noastră. Dar mă simțeam jignit.

Și-a dres iar vocea.

— Jignit în sentimentele mele de puștan de-a opta, a adăugat el. Ha-ha.

— Aha, am zis din nou, rezemându-mă de portiera deschisă. Mi se părea că înțelegeam ce spunea Coop, dar nu eram sigură, așa că am zis: La naiba, Coop, îmi pare rău.

El a clătinat din cap râzând.

— Nu-i nimic. Doar mi-am adus aminte. Depanam amintiri.

Mama deschisese ușa de la intrare și aștepta.

— Ne vedem curând? am întrebat, pentru că eram amândoi stânjeniți.

— Ne vedem curând, a răspuns el.

VAAAAAAAI

Vai! Coop îmi dăduse o întâlnire! Doamne sfinte, asta-i adorabil! Dacă l-ai fi putut vedea pe Coop atunci! Băiatul purta în fiecare zi a săptămânii un trening de altă culoare. Adică, genul ăsta de tip era. Genul care poartă trening. Așa eram toți. Dar Coop s-a maturizat, ha ha ha, iar eu nu. Ei bine, habar n-aveam. O să-l tachinez în legătură cu treaba asta mai târziu.

Sau poate că n-o să-l tachinez. Nu-mi place ideea de a-l face să se simtă jenat. Nu-mi place să-l văd suferind.

Dar între noi fie vorba, mi se pare foarte amuzant. N-am știut că avusese vreodată astfel de sentimente pentru mine. Probabil din cauză că eram singura persoană posesoare de vagin care vorbea cu el în mod regulat. După cum ne spune *Național Geographic*, atunci când pui în aceeași încăpere două persoane heterosexuale care nu sunt înrudite, se dezvoltă astfel de sentimente, iar Coop și cu mine stăteam o grămadă în aceeași încăpere.

Pe urmă a ajuns în aceeași încăpere cu o grămadă de alte vagine și a trecut peste.

Este ciudat să scriu Cooper Lind și vagin în aceeași propoziție?

Să nu crezi că n-aș fi observat că Cooper Lind are penis.

Adică penis de adult.

Nu că l-aș fi văzut.

Sau că aș vrea să-l văd.

Doar presupun că e acolo.

Dar chiar și dacă mi-aș fi dat seama atunci, nu cred că aș fi ieșit la o întâlnire cu Cooper Lind. Eram prea ocupată să-mi turtesc fața de perne și să citesc despre războaiele druizilor.

Doamne, acum îmi amintesc întreaga poveste! Mi s-a părut teribil de ciudat să mă sune și să mă invite la Molly's în loc să vină pur și simplu la noi, să deschidă frigiderul și să pună doi hotdogi la microunde, cum făcea de obicei.

DOAMNA TOWNSEND: CONTINUAREA

Doamna Townsend a apărut azi ca din senin în spatele acvariului de la cabinetul doctorului Clarkington, de data asta într-o rochie albastră de vară, și în primul moment am crezut că era în închipuirea mea. Dar nu, era adevărata doamnă Townsend, cu mirosul ei plăcut și curat dintotdeauna și cu părul împletit de data asta în două cozi lungi. Când ne-am îmbrățișat, i-am simțit burtica.

— Doamna T va avea un copilaș? aproape că am strigat eu, pentru că am tot atâta tact cât un clovn concediat de la circ.

— Doamna T va avea un copilaș, a zis ea râzând. O să-l cheme Solomon.

— După *Cântarea lui Solomon*³⁴!

— După *Cântecul lui Solomon*³⁵ de Toni Morrison, nu după Biblie.

— Bun.

— Îți promit că n-o să se transforme într-un puști newyorkez snob. Voi avea mare grijă să mănânce gluten la fel ca restul lumii.

— De ce-ar deveni un puști newyorkez snob?

— Greg și cu mine ne mutăm în Manhattan. El urmează să-și facă doctoratul la Hunter³⁶.

Toți cei la care țin pleacă la New York. Am hotărât să mă împac cu treaba asta.

Doamna T s-a uitat în jur cu o spaimă prefăcută.

— Vai de mine, nu voi avea acolo o Sammie căreia să-i fiu mentor! Ce-o să mă fac?

— Da, cine – cine – cine-o să vă trimită e-mailuri la trei noaptea ca să vă ceară o scrisoare de recomandare?

³⁴ Nume sub care mai este cunoscută *Cântarea Cântărilor*, una dintre cărțile din Biblie.

³⁵ Carte a autoarei americane Toni Morrison, laureată a premiului Nobel.

³⁶ Hunter College, universitate din New York.

Am reușit să duc fraza până la capăt. Începusem să nu mă mai jenez atât de tare de dificultățile mele de vorbire. Trebuie să treci cumva peste asta.

Doamna Townsend s-a sprijinit cu cotul de acvariul cu pești Betta și a bătut cu vârful degetelor după siluetele care înotau.

— Să-ți spun ce am de gând să fac: o să nasc copilul și apoi voi lucra la departamentul de admiteri. Pe urmă o să cresc copilul și la sfârșit o să mă pensioneze. Asta dacă în următorii douăzeci de ani nu se schimbă clima așa de drastic cum se spune. În cazul ăsta, Greg și cu mine ne vom muta înapoi în vârful Munților Verzi și vom cultiva portocali.

— Portocali în New England?

— Vei dori să trăiești mai sus de nivelul mării, crede-mă.

— Pot să vin și eu?

Doamna Townsend m-a luat de umeri.

— Dacă te pricepi să faci ceva util, da.

— Pot să beau un bidon de patru litri de lapte cu ciocolată dintr-o sorbitură.

— Te-ai calificat, a zis ea și am răs amândouă.

MESAJE DE LA STUART SHAH, EDIȚIA NPC

Trebuie să recunoști că ce-i al lui e al lui, omul este scriitor înăscut. Deși mă întreabă în fiecare dimineață același lucru, n-am primit de la Stuart de două ori același mesaj.

Stuart: cum te simți azi?

Stuart: ești mai bine dispusă în dimineața asta?

Stuart: ai o zi bună?

Stuart: ce face puiul meu?

Stuart: zi bună azi?

Stuart: cum stai cu sănătatea?

Stuart: te simți în formă?

Stuart: soarele e generos cu tine azi?

Stuart: ai nevoie de ceva de la mine în dimineața asta?

Stuart: cum merge?

Stuart: ce face fetița?

Stuart: ce mai e bun în dimineața asta, domniță?

Stuart: cum o duci în ziua asta ploioasă?

Stuart: ce face sammie?

Stuart: ce face fata mea?

Stuart: ok?

Stuart: șa va?

Stuart: totul bine?

MONSTRUL ACELA DE FEMEIE PE CARE O ȚIN ÎN POD ÎN CARTEA AIA

Azi creierul meu n-are o zi bună. Nu nimeresc bine tastele. Mi se strâmbă gura. Nu-i amuzant deloc să fiu o persoană astăzi. Dar mi-a venit o idee.

Trebuie să fac asta ca să mă împac cu gândul că alaltăieri am uitat cuvântul *aragaz* și m-am trezit în toiul nopții crezând că trebuia să merg la școală. Că tot alaltăieri puteam să jur că i-am văzut în curte pe bunica și pe bunicul. Nu ți-am spus pentru că nu-i mare lucru de spus în plus și nu-i prea grozav pentru mine să mă gândesc la astfel de momente. Sunt pur și simplu stranii. De exemplu, i-am răspuns lui Stuart la întrebarea zilnică spunându-i că mă simt mai bine ca niciodată, pentru că atunci când îi spun adevărul se întristează foarte tare, vine încoace și îmi ciufulește părul.

Iar în majoritatea timpului sunt bine. Adică să nu-ți faci probleme, că o să-ți spun întotdeauna când e bine. Sau când lucrurile merg destul de prost ca să trebuiască să afli. Mai trebuie să știi și că n-am șters nimic din ce-am scris aici. Sunt destul de sigură că ți-am mai spus. Pentru că îmi place să citesc din urmă și asta face totul mai interesant. Dar cum am zis deja, azi nu mă simt grozav.

Ți-am spus mereu ce credeam că se va alege de mine, așa că acum o să-ți spun ce cred că se va alege de fratele și de surorile mele. Ei au mai mult... nu știu... timp. Au mai mult timp înaintea lor.

De asemeni să știi că nu voi mai folosi internetul ca să caut vreun cuvânt pe care îl uit, pentru că asta este cartea mea, iar Google nu este creierul meu și cartea asta trebuie să fie o parte din creierul meu. Înțelege ce vreau să spun? Vreau să scriu cartea asta cu CUVINTELE MELE, chiar dacă sunt greșite.

Uite că-i dau drumul. Începem cu Harry.

FRAȚII MCCOY: O BIOGRAFIE NEOFICIALĂ

CAPITOLUL 1: HARRISON

Harrison George McCoy s-a născut într-o zi mohorâtă de decembrie, dar mulți ar spune că plânsul lui a răsunat ca niște clopoței de Crăciun. De fapt, n-a spus nimeni asta, dar s-a născut în preajma Crăciunului. În copilărie, Harrison a fost obsedat de monedele vechi. De fiecare dată când mama o vizita pe mama ei în Canada, se întorcea cu monede canadiene, cu monede din Franța, iar uneori cu monede din Anglia și monede din Spania. Stuart i-a adus și el alaltăieri monede din India și nu-mi aduc aminte cum se numesc, dar a fost drăguț din partea lui Stuart.

Bun, unde am rămas? Într-o zi importantă, Harrison s-a dus acasă la prietenul lui Blake și a descoperit minunata lume fără sfârșit a jocurilor video. La început nu m-am bucurat, pentru că eram copilul unor părinți cărora nu le plac ecranele. Dar văzând cum se luminează la față când se joacă și cum, dacă îl întrebi ceva despre Minecraft, vorbește cu tine mai mult decât a vorbit vreodată în viața lui, m-am răzgândit.

În consecință Harrison McCoy și-a găsit chemarea mutând cuburi digitale peste alte cuburi. Având această pricepere, Harrison va excela la geometrie și la fizică. În liceu va avea o mulțime de prieteni cu aceleași preocupări. Ah, un fel de cerc de jocuri video! Harrison McCoy se va înscrie într-un cerc de jocuri video în clasa a noua, să zicem.

Acest cerc de jocuri video va deveni curând mai puțin cerc și mai mult colecție. Nu, colectiv! Vor pune laolaltă ideile lor despre jocurile video și vor crea propriul lor joc. Numit Geoblock – nu-i rău, nu? Ar trebui să-i spun și lui ideea asta.

Pe măsură ce vor crește, personalitățile lor diferite se vor completa perfect și vor înființa o companie ca să vândă jocul. Harrison va fi creatorul principal de jocuri. Bossul. Și

datorită caracterului lui liniștit și a pasiunii pentru Geoblock va fi un șef grozav. Afacerea va avea mai mult succes decât în cele mai mărețe vise ale sale.

Din colectiv va face parte și o femeie și/sau un bărbat cu care Harrison se va contrazice mereu, dar pe care îl va respecta mult, pentru că din discuțiile lor se va naște mereu o soluție bună. După ce se vor îngriji de toate aspectele afacerii și fiind ființe omenești complete, își vor da seama că pot fi parteneri perfecți și în viață. Vor adopta un cățeluș și-i vor spune Puppy după originalul Puppy. Și vor trăi până la adânci bătrâneți ca o familie fericită.

(NU CHIAR) SFÂRȘIT

ZIUA TORIDĂ ȘI TIHNITĂ A INDEPENDENȚEI AMERICII

La fel ca în fiecare an, s-a blocat circulația pe toate străzile din Hanover și oamenii se plimbă de colo-colo fără prea multe haine pe ei, prăjindu-se la soare și golind sticle de apă sau de bere. Eu aveam o zi bună – din punct de vedere al creierului, din punct de vedere al corpului și din toate celelalte puncte de vedere –, așa că în timp ce mama, tata și copiii s-au dus în parcul de distracții, m-am întâlnit cu Stuart.

— Mica mea americană, a zis el mângâindu-mă pe umeri atunci când ne-am văzut pe strada principală.

L-am sărutat. Avea gust dulce-amăru.

— Ai ras niște beri?

— Da, eu... Și-a frecat fața cu palma. Uneori am nevoie de o pauză.

— Bravo! Da! Trebuie să te destinzi și tu.

În ultima săptămână trecuse pe la mine aproape în fiecare zi, ajutase la spălatul vaselor, îl plimbase îndelung pe Puppy și le dusese cu mașina pe Bette și pe Davy în tabără.

— Cum merge scrisul? l-am întrebat.

— Bleah! a zis el. America! a strigat apoi și m-a luat pe după umeri.

Am râs.

— De acord cu tine!

I-am povestit despre biografii. El mi-a povestit despre un client care venea regulat la Canoe Club și îi aducea aminte de o proză scurtă. Când am ajuns la el acasă, am auzit voci, dar n-am văzut pe nimeni. Am încercat să mă uit în sus, dar ochilor mei nu prea le iese mișcarea zilele astea, așa că doar am ascultat.

— S-a întors Stu-ey! l-am auzit strigând pe Ross Nervig.

— Sunt pe acoperiș? l-am întrebat pe Stuart.

— Da!

În garaj am strâns pumnii și i-am desfăcut și mi-am lăsat capul pe spate ca să mă pot uita în sus fără să mișc ochii.

— Ei, nu trebuie să urcăm acolo, a zis Stuart. Le spun lor să coboare.

— Nu-i nevoie să faci asta, am zis eu.

— Nu, puiule, a zis el, strângându-mi obrazii în palme. Trebuie să coboare ei. Ce prost sunt! Nu-ți dau voie să te forțezi.

— Mă simt bine, am zis și am adăugat *Nu-mi place să mi se spună „nu-ți dau voie...”* la o listă lungă de lucruri pe care nu i le spuseseam lui Stuart.

Te rog să nu-mi spui „puiule”.

Te rog să nu-mi amintești să-mi iau medicamentele.

Dacă am uitat, deja mi-a adus aminte familia.

Te rog să nu mă ciufulești și să nu te întristezi, pentru că asta mă întristează și pe mine.

Nu-mi plăcea acest aspect al meu, acest aspect care mă împingea să-l cenzurez. Stuart făcea totul din dragoste și făcea atât de multe. El nu-mi reproșa nimic, însă îmi reproșam eu. De fiecare dată când mă repetam, de fiecare dată când uitam unde mi-am pus telefonul, de fiecare dată când nu-l puteam scoate pe Puppy la plimbare, lucrurile astea îmi stăteau pe creier.

Și totuși, încă puteam face multe. Puteam face aproape orice. Numai că nu tot timpul. Înțelegeți, Stu?

Am înghițit un nod. M-am gândit cum eram cu numai două luni în urmă, cum nu-mi băteam capul și credeam că mă voi duce să trăiesc pe cont propriu la New York.

Dar important nu este să nu cazi, important este să te ridici, corect? Corect. Stuart m-a așteptat să mă adun, cu un zâmbet încurajator pe chip.

— Ești sigură? m-a întrebat.

— Vreau să urc.

M-am agățat de fiecare bară a scării de parcă atârnam pe marginea prăpastiei. Stuart m-a întrebat dacă voiam să mă ajute, cu mâinile zburătăcind în jurul gambelor mele. L-am

refuzat și chiar dacă trebuia să stau o clipă după fiecare pas făcut, am împins tare în picioare. Am reușit să urc ambele scări și când am ajuns să mă așez pe smoala netedă și caldă a acoperișului, găfâiam și eram bucuroasă de parcă tocmai câștigasem un maraton. Mi-am dat seama că eram gata s-o fac din nou doar pentru sentimentul acela că mă întorsesem în lume și că lumea era bună. Chiar dacă mă obosea.

Stuart s-a dus la o ladă frigorifică din mijlocul acoperișului și a deschis o bere.

— Prietena mea Sammie!

Coop stătea întins lângă o fată în costum de baie cu modelul steagului american. El purta maioul preferat, cel cu inscripția CEVA BUN BUN. M-am uitat în jur la un cerc de oameni pe care pesemne că trebuia să-i cunosc, cu bandane roșu-alb-albastre pe cap și înconjuțați de fuioare de fum de țigară. La naiba, ce mă bucuram să-l văd pe Coop! Mi-e greu să-ți descriu, Viitoare Sam, ce sentiment de ușurare am avut că recunoșteam și eu cu adevărat pe cineva de pe terasa aceea. Coop exista pur și simplu, era, nu știu cum să spun, „neblurat”. Pe urmă mi-am dat seama că ultima dată când avusesem senzația aceea de „din nou pe lume” fusese când mă dusesem la avene cu Coop. Așa că avea sens.

— Salut, Coop, am zis, încă respirând adânc. Am reușit să urc amândouă scările, am arătat eu spre chepengul din acoperiș.

— Bravo ție! a zis, lăsând capul pe-o parte și ridicând sticla de bere.

A sorbit hulpav din ea și a pus-o jos goală.

— Da, bravo ție! a strigat Stuart de lângă lada frigorifică și s-a întors spre Ross Nervig, care îl atrăsese într-o discuție despre poezie.

— Vrea cineva apă? a întrebat Coop ridicându-se. Eu trec pe apă.

— Și eu vreau apă, am zis.

Coop mi-a adus o sticlă aburită și s-a așezat înapoi lângă Hot Katie. Hot Katie cu care se presupunea că nu era împreună.

După vreun minut am observat ceva închis la culoare aterizând pe piciorul ei. A țipat și a sărit în picioare. Coop s-a întors dinspre cealaltă față lângă care stătea și cu care tocmai vorbea.

— Pleacă de lângă el! i-am strigat lui Katie.

— Poftim? a strigat ea înmărmurită, încă bătând aerul cu palmele.

— Du-te, te rog!

I-am făcut semn să se îndepărteze de Coop.

Coop și-a dat seama ce se petrecea și s-a târât în patru labe în celălalt colț a acoperișului.

— E alergic la albine, am zis eu mai încet.

— A zburat? m-a întrebat Coop.

— A zburat, i-am răspuns.

Mulțumesc, a murmurat el din buze.

În următoarea oră mi-am exersat pe câțiva dintre cei de-acolo noua deprindere de a face conversație banală, încercând să-mi amintesc câte ceva despre ei.

În fiecare moment de liniște îmi verificam memoria: Becca este la Washington DC, Lynn a hotărât să refuze până la urmă stagiatura despre care vorbea, Jeff lucrează la firma de construcții deținută de tatăl lui Ross Nervig. Becca: DC; Lynn: nu stagiatura; Jeff: tatăl lui Nervig.

Curând am început să mă simt confuză. După ce urcasem scara îmi luasem calmantele și îmi dădea târcoale toropeala.

Stuart s-a aplecat să mă sărute și i-am șoptit:

— Hei!

— Hei, mi-a răspuns.

Și ochii lui erau somnoroși, dar din alt motiv.

— Cred că trebuie să plec, am zis.

— Nu, a zis el și s-a încruntat.

— Țsta al meu, cum se cheamă, cu benzină... rezervorul. Mi s-a golit, am zis.

— Bine, atunci, mai stai o clipă și mergem acasă.

— Tu ești acasă!

— Poți să rămâi aici, mi-a spus el încet și cald la ureche. Îți aduc niște apă.

L-am apucat de tricou și l-am tras mai aproape.

— Nu. Tu rămâi cu prietenii tăi. Relaxează-te. Vorbesc serios.

— Ce-ar fi să te sărut? a zis și și-a lipit buzele de ale mele, lipicios și sărat, până când am izbucnit în râs.

— Stu-ey, acum! a strigat Ross Nervig arătând spre cer cu o carte în mână, ca un viking cuceritor cu barda.

Începuseră focurile de artificii.

— O secundă, puiule, i-am promis lui Ross că citesc un poem de Ginsberg³⁷, a zis el balmăjind puțin cuvintele și a pornit în patru labe spre prietenul lui.

Coop se uita la mine. Am ridicat din umeri și am zâmbit.

— Atenție toată lumea! Vreau să vă citesc ceva, a strigat Stuart în timp ce în spatele lui explodau lumini aurii.

S-a uitat în carte. S-a uitat în carte și a început să tune din toate puterile versuri din poemul *America*. Versuri despre lipsa de speranță, despre cum poți să dai totul și să nu te alegi cu nimic.

Culorile artificiilor scoteau în evidență silueta lui Stuart și toți ochii erau îndreptați asupra lui. Gesticula frenetic în timp ce citea, iar Ross stătea lângă el și dădea din cap, aplaudând la părțile care îi plăceau. M-am întrebat ce scria el, dacă urma să ne citească vreodată din opera lui în felul ăsta, ca și cum ar fi trăit fiecare cuvânt. Stuart era măreț. Stuart era beat.

M-am gândit cum mă îmbătasem eu prima și singura dată în urmă cu cinci veri. La petrecerea aceea din aprilie, Coop spusese că își dorise „toată viața să se îmbete împreună cu mine”, dar de fapt ne îmbătaserăm o dată.

În vara dinaintea primului an de liceu, înainte de incidentul cu „întâlnirea”, el și niște amici din echipa de

³⁷ Allen Ginsberg (1926–1997), poet american aparținând generației *beat*.

baseball furaseră whisky de la părinții unuia dintre ei, iar Coop mă convinsese să gust și eu, dacă îl combina cu Dr. Pepper cu aromă de cireșe și vanilie. Asta se întâmpla, evident, înainte să-mi fi dat seama că voiam să plec departe de Upper Valley, înainte să fi descoperit dezbaterele, înainte să vreau la NYU, înainte să-l vreau pe Stuart.

La început fusese nostim și dădusem paharul pe gât de parcă era suc.

Coop și cu mine continuaserăm să ne îmbrâncim și să chicotim. El îmi luase ochelarii și fugise cu ei, iar eu îl urmărisem și îi sărisem în spate. Pe urmă el alergase cu mine în spinare până în pădure, unde m-a lăsat jos, iar eu m-am clătinat o clipă pe picioare și am început să vomit.

Coop îmi ținuse părul în timp ce vomitam, spunând încontinuu: „Oh nu, oh, nu!”

Eu începusem să râd și în timp ce-mi ștergeam voma de la gură, îi spusese „Nu mai fac asta niciodată!”

„N-o să mai vomități niciodată?” mă întrebuse Coop și deja râdeam amândoi. Era un răs tare prostesc și fericit.

Mi l-am amintit aplecat lângă mine, fără să se teamă să-mi stea alături când se petrecea un lucru atât de scârbos. Mi-am amintit senzația mâinii lui sprijinită de spatele meu ca să-mi țină buclele laolaltă.

Am văzut-o pe fata în costum de baie cu steagul Americii întinzându-i lui Coop un joint, pe care el l-a refuzat fluturând din mână.

M-a privit și el de parcă își amintea exact același lucru, dar n-avea cum să fie adevărat. În orice caz, ne-am uitat unul la celălalt. Nu știu la ce se gândea fiecare dintre noi, dar ne-am privit îndelung.

Stuart semănase mult astăzi cu cel din ziua în care citise la bibliotecă și eu îmi dădusem seama că îl iubeam. De ceva vreme nu-l mai văzusem astfel. E cel mai fericit când face ce vrea, nu doar ce simte că trebuie să facă. Cred că toți ne simțim mai bine când facem ce ne place.

L-am rugat pe Coop să mă ducă acasă. De când mă adusese de la petrecerea lui Maddie de absolvire, mama și tata începuseră să-l lase pe Coop să stea cu mine și să mă ducă cu mașina, ceea ce-i bine. Cred că le mai ia din grijă să-l știe aproape, pe cealaltă parte a muntelui, iar el e de găsit acasă mai des decât maică-sa. În plus, asistenta e costisitoare.

Mama l-a invitat la o plăcintă și am sfârșit prin a mânca în camera mea pentru că Bette tocmai făcea o scenă de la plăcintă. Coop a văzut la mine pe perete fotografiile Trupei Speciale anti-NPC și m-a întrebat despre ele.

— Ei, a fost o prostie, i-am spus eu după ce mai întâi am murit de rușine și pe urmă am înviat la loc. Pe-atunci mă gândeam că pot face boala să dispară. Încă mă mai credeam în stare de toate lucrurile pe care mi le propusesem.

— Și de ce să renunți la ele? a întrebat Coop. Nu există moment mai bun decât prezentul. Nu vor conta mai puțin doar pentru că nu fac parte dintr-un plan mai mare. Trebuie doar să... adaptezi planul.

— Să adaptez planul ca să ce?

— Ca să faci lucrurile pe care ți le dorești doar de dragul de-a le face.

ȘI AȘA AM FĂCUT

Astăzi, ca tribut adus lui Beyoncé și femeilor independente de pretutindeni, am sunat-o pe Maddie și am felicitat-o din nou, apoi mi-am cerut scuze că am șters-o de la petrecerea ei.

S-a arătat foarte înțelegătoare.

— Mi-am imaginat că nu ți-a fost ușor, la cât ești de competitivă.

— Pot să spun ceva siropos? am întrebat-o.

— N-am avut niciodată nimic împotriva siropului, a zis solemn Maddie și am râs amândouă.

— Vorbesc serios.

— Serios, a zis ea. Bagă niște sirop.

Mi-am dres vocea.

— Toate femeile puternice sunt aliate, iar dacă eu nu pot conduce lumea, condu-o tu, să știi că te susțin.

Maddie a tăcut o vreme.

— Sammie, ce-ai spus înseamnă mult pentru mine. Serios.

— Să știi că tu însemni mult pentru mine.

— Și tu la fel. Părerea ta a contat întotdeauna enorm. Chiar dacă tu mă credeai, citez, „un elefant într-un magazin de porțelanuri”.

Am râs din nou și mi-am imaginat-o chicotind la telefon.

— Te mai văd înainte să pleci?

— Sunt deja la mare cu mătușile mele. Dar mă întorc înainte să înceapă școala. Ne vedem curând.

— Sper, am zis.

Când am închis, mi-am amintit cum comparasem tactica noastră în dezbateri cu umflarea unui balon. Poate că acum vorbește boala, dar simțeam că se umflase și în mine ceva care din fericire nu explodase.

FRAȚII MCCOY: O BIOGRAFIE NEOFICIALA

CAPITOLUL 2: BETTE

Așa cum am mai sugerat de-a lungul acestei cărți, Bette Elise McCoy s-ar putea să nu se fi născut pe acest pământ. Să spunem că mama și cu tata „au adus-o acasă de la maternitate” la sfârșitul lui februarie. Ca bebeluș, a fost destul de liniștită, cu excepția momentelor când avea cheștiile alea pe care le au bebelușii când îi doare tot timpul stomacul. Nici în ziua de azi nu mănâncă: banane, lămâie și orice are în compoziție lămâie, ananas, biscuiți Ritz, portocale, mango, papaia, morcovi, paste, porumb, dovleac, știuleți tineri de porumb și chifle pentru hotdogi.

Bette a avut pe vremuri un papagal invizibil căruia îi spunea „Babagal”. Susține că poate vorbi cu orice fel de păsări. Voi sublinia că această afirmație se bazează mai ales pe faptul că fuge spre orice grup de păsări strigând „Zbori, zbori!” și evident că păsările o ascultă.

Bette a început clasa a patra din poziția de expert la matematică. Se poate observa clar că are o imaginație bogată și nu-i este frică de ce crede lumea despre ea. Pot spune că aceste ultime două aptitudini nu fac casă bună și Bette s-ar putea să nu se aleagă cu prea mulți prieteni. Fac această afirmație pentru că mă regăsesc din belșug în Bette și probabil că tocmai de asta sunt atât de severă cu ea. Sper să nu-și umple tot timpul vorbind cu ea însăși, așa ca mine.

Dar aceasta este cartea mea. Afirm, așadar, că în loc să-și petreacă adolescența închisă în casă și învățând, Bette se va împrieteni imediat cu cineva ca Maddie, că nu va fi singură și nici solitară.

Să zicem că prietena ei se va pricepe foarte bine să cânte la chitară, iar Bette se va pricepe foarte bine la cuvinte și la matematica scrierii de cântece (căci compoziția presupune matematică, mai ales când e vorba despre melodii cu multe

tonalități, așa mi-a spus Stuart) și vor forma împreună o trupă numită BABAGAL. Da, ha ha, exact așa!

Iar trupa BABAGAL va ajunge faimoasă cântând în Upper Valley și fetele se vor muta curând la New York. Îi vor spulbera pe toți cu o operă pop ieșită din comun. Vor avea costume și decoruri nebunești gen *Alice în Țara Minunilor*. Vor cânta în Canada, vor cânta în Europa, vor cânta în Africa, în India, în Asia. Vor compune ca ăia doi de la Beatles la naiba la naiba cum îi cheamă, numai că nu se vor despărți niciodată.

Vor locui în același bloc, la două etaje distanță. Cele două prietene, Bette și Cumocheamă, vor crește pe acoperiș păsări de toate soiurile, vor scrie împreună cântece și vor compune albume pentru tot restul vieții lor.

GUNOI

Ca tribut față de angajamentul de tip Elizabeth Warren de a vorbi deschis despre boala mea, m-am dus din nou la dr. Clarkington împreună cu părinții și am rugat-o să facă legătura și cu specialistul. Le-am relatat toate simptomele mele și le-am spus că scriam această carte.

— Grozav, au zis ei. Cartea este o idee nemaipomenită.

— Rezolvă și cuvinte încrucișate, mi-a transmis specialistul prin telefon.

Cuvinte încrucișate. Fantastic.

— Și despre simptome ce părere aveți? a întrebat mama.

— Situația pare stabilă, au zis ei, dar nu grozavă.

Stabilă, dar nu grozavă.

Grozav.

Copiii au rămas apoi în grija familiei Lind, iar mama, tata și cu mine ne-am dus la Molly's. Mi-au spus că puteam comanda orice doream, așa că am cerut fettuccine³⁸ și milkshake la desert. Ei au comandat o sticlă de vin.

Tata i-a povestit mamei ce încântat era că urma să se facă un film după ultima carte a lui Stan Grumman.

„Cum poți citi un asemenea gunoi”, m-am gândit eu, numai că în loc să mă gândesc, am spus-o cu voce tare.

Tata a râs zeflemitor.

— Nu-i gunoi.

Am dat ochii peste cap.

— Am citit din ea stând pe toaletă, e gunoi curat.

— Lasă-l pe tatăl tău să aibă propriile ritualuri de relaxare, a zis mama.

— Parcă ai citi ce scrie pe dosul unei sticle de colonie.

Replica asta mi-a ieșit bine de tot. Rar mai eram cu mintea brici în ultima vreme. Rar mai reușeam să am păreri critice despre orice, nu numai despre cărți.

Tata a făcut ochii mari.

³⁸ Mâncare făcută din paste făinoase în formă de fâșii subțiri și înguste.

— Sunt cărți polițiste foarte bine structurate, Sammie. Pe vremuri, când îți citeam cu voce tare, îți plăceau și ție.

— Da, pentru că aveam zece ani. Tu ai patruzeci și doi.

— Nu fi rea, Samantha, a zis mama.

Mi-am dat seama că deveneam îmbătătită de putere și probabil că m-aș fi oprit, dar tata a continuat. Avea vocea plină de sarcasm.

— Ia spune-mi, fiică de optsprezece ani, ce înseamnă exact literatură „valoroasă”? Ei?

— Mark, las-o în pace. Haide, a fost o zi lungă.

— Nu ce scrie Stan Grumman, am mormăit eu și mi-am făcut de lucru cu furculița prin fettuccine.

— Atunci ce scrie cine? Filosofii și teoreticienii pe care îi citești tu? Cei care au murit toți de boli venerice?

Am trântit furculița jos.

— Despre ce vorbești?

— Toți ce-i pe care îi venerezi tu au fost niște ratați. Toți au avut sifilis.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— Între timp – tata a făcut mișcarea aceea în care se adresa cu prima jumătate a frazei spre o parte a mesei, iar cu restul spre cealaltă parte – Stan Grumman vinde milioane de exemplare pe an din cărțile lui și locuiește într-un conac.

A fost rândul meu să devin sarcastică.

— Asta-i un argument de neclintit în materie de literatură, tată, am zis și am ridicat apreciativ degetul mare în sus. Cu asta chiar m-ai dovedit. Educația ta își arată roadele.

— Nu mă trata de sus.

— Nu te înjosi tu.

— Hei, pentru Dumnezeu! ne-a admonestat mama.

— M-am săturat, Gia. Muncesc de dimineață până seara. S-a întors spre mine, roșu în obrajii lui de irlandez. Mi-ar plăcea să nu fiu insultat, după ce că... S-a oprit. Măcar ai putea fi recunoscătoare pentru ce ai în farfurie.

— După ce că ce?

M-am îndreptat și m-am rezemat de spătar, cu ochii ațintiți asupra tatei.

Părinții mei s-au așezat și ei mai bine în scaunele lor. Tata și-a împreunat mâinile în poală și a expirat pe nări. Mama a luat o gură de vin.

— Avem grijă de tine, a zis mama.

— Nu, vreau să răspundă tata, am zis eu, dar știam ce urma să spună.

Că voia să mă arăt mai recunoscătoare pentru cât se speteau ei în fiecare zi ca să-mi plătească consultațiile la doctor, rețetele și zilele de spitalizare, că mă voia un ingeraș blond și plin de recunoștință. Să mă ia naiba dacă nu m-aș fi vrut și eu la fel.

Tata a rămas cu capul în jos, dar mie nu-mi ajunsese. Voiam să-și asume resentimentele. Chiar voiam. În felul ăsta măcar nu mai eram singura persoană plină de resentimente de la masă.

— Eu... a început el și mi-am dat seama că își măsoara cuvintele. Nu poți numai să...

— Crezi că eu vreau să fii nevoit să plătești toate lucrurile astea?

— Știu, dar...

— Crezi că eu voiam măcar să fiu aici? am ridicat eu vocea.

— Voi ai să fii la New York. Știu.

Tata își acoperea deja ochii cu palmele.

— Dacă aș avea de ales, n-aș trăi din banii tăi, crede-mă.

— Atunci, du-te! a zis tata și a fluturat din mână.

— Încetează, Mark, a murmurat mama.

— Cu mare bucurie, am zis eu. Mă gândesc să plec în Canada.

— Of, Doamne... a zis mama și l-a lovit ușor pe tata peste umăr.

— Chiar o să mă duc naibii în Canada, am zis eu și am înfipt furculița într-un ghem de paste. Stau cu Nana și învăț să pescuiesc.

Am rămas cât se poate de liniștită și am lăsat sângele încins să-mi inunde corpul defect. Tata a răs sec.

— Măcar du-te la Chicago, unde sunt locuri de muncă.

— Nu glumi cu asta, a zis mama încet.

— De parcă chiar ar pleca.

— Când sunt într-o situație disperată, oamenii fac lucruri disperate, am zis eu.

Mama a început să plângă. M-a apucat de braț. Lacrimile ei au răscolit un nod uriaș pe care îl simțeam în stomac și am încercat să nu plâng, dar lacrimile îmi izvorau atât de rapid, încât nu pridideam să le șterg, iar tata a dat drumul și el dintr-odată unui hohot și curând încercam să ne potolim cu toții. Ne străduiam să nu ne uităm la ceilalți clienți de la Molly's, care se holbau la noi.

— Te rog să nu faci una ca asta, te rog să rămâi cu noi, a scâncit mama.

— Nu plec nicăieri.

După o vreme, greutatea care ne apăsa a dispărut. A rămas aerul limpede și curat. Nu mai voiam să rănesc pe nimeni cu vorbele mele. Și brusc am început să râd imaginându-mă ieșind de la Molly's cu buzunarele pline de carne uscată, cu o pălărie ponosită și un felinar³⁹.

Mama și tata și-au șters lacrimile cu șervetele restaurantului. Pe urmă am reînceput să mâncăm. Până când eu am zis încet:

— Stuart spune că lui Stan Grumman îi scriu cărțile niște oameni plătiți.

Tata m-a imitat pițigându-și vocea:

— Stuart spune bla-bla-bla oameni plătiți, Stuart spune bla-bla-bla.

Și așa a continuat cea mai prostească ceartă din istoria Americii.

³⁹ Trimitere la ursulețul Paddington, faimosul personaj din cărțile lui Michael Bond, în românește apărute la Editura Arthur.

FRĂȚII MCCOY: O BIOGRAFIE NEOFICIALĂ

CAPITOLUL 3: DAVY

Surpriză! Ha ha ha ha ha ha. Serios vorbind, Davienne Marie McCoy n-a fost un copil planificat, dar nici eu n-am fost un copil planificat. Tot ce-i galben și portocaliu și nu mănâncă Bette, mănâncă Davy. Asta nu înseamnă doar că are stomac rezistent, dar și absoarbe tot galbenul, dacă înțelegi ce vreau să zic. Este veselă, solară și dulce.

Dintre noi toți, cred că Davy poate deveni orice. Parcă tot ce n-a reușit mama să ne transmită nouă la naștere s-a dus la Davy. N-am... care-i cuvântul? N-am mințit când am spus că este populară în clasa ei. Aduce acasă o mulțime de prieteni. Se înțelege de minune și cu adulții. E prietenă la cataramă cu părintele Frank. E prietenă la cataramă cu dr. Clarkington.

Să spunem, așadar, că va tot fi populară până ajunge la liceu. Acolo va fi așa de drăguță cu toată lumea și toată lumea o s-o considere cea mai bună prietenă, încât o să înceapă să se întrebe cine îi este prieten cu adevărat. Ca și cum ar ajunge la o criză în care se va gândi că poate nimeni nu știe cu adevărat ce-i în sufletul ei. Chiar mi-o pot imagina în situația asta pentru că nu știu unde altundeva ar putea ajunge cineva cu un suflet atât de bun de care trage toată lumea.

Să spunem că va avea o viziune dumnezeiască. Da, știu că-i o nebunie, dar urmărește-mă mai departe. Să zicem că i se arată Dumnezeu, dar nu sub formă de bărbat alb cu barbă, ci ca o forță înconjurată de o lumină galbenă care îi spune că rostul ei pe lume este să-și folosească bunătatea ca să-i ajute pe oameni.

Iar ea se gândește la o modalitate prin care oamenii care n-au bani să poată face cursuri gratis. Își adună toți prietenii din oraș pricepuți la diverse lucruri și înființează un fel de

școală unde nimeni nu trebuie să plătească. Oricine se poate duce acolo să capete cunoștințe pe baza cărora să găsească mai ușor de lucru, dar fără să se îndatoreze cu bani față de guvern sau față de bănci.

Chiar și atunci când lucrurile devin din ce în ce mai dificile pentru oamenii aceia sau pentru ea, pentru că nu va fi ușor, ea reușește să aducă lumină în viața tuturor și să-i ajute să meargă mai departe.

Și astfel îi va ajuta pe toți cei din locul acesta cu care eu sunt atât de rea de obicei, pe toți cei care rămân să trăiască toată viața lor aici, iar oamenii aceștia se vor ajuta și ei unii pe alții și atunci nu va mai dori nimeni să plece vreodată, pentru că oamenii vor învăța, vor evolua și vor deveni buni unii cu alții, totul datorită lui Davy.

azi nu-i o zi bună pentru că am uitat cum le cheamă pe toate găinile noastre și mă simt cam proastă stuart tocmai a plecat și sper că nu i s-a luat de la felul în care înghit des și tremur când mă întind după ceva eu am încercat să zâmbesc mult și am zis e bine e bine iar el a fost foarte de treabă dar sigur că m-am înfuriat pentru că nu știam cum le cheamă pe găini și nici el nu știa dar nu-i vina lui

harry și bette și davy au venit din pădure și davy a arătat spre cea porumbacă, cea neagră, cea maro, cea maro cu alb și cea albă și am repetat numele lor iar și iar dar poate că stuart s-a plictisit

l-am strâns în brațe mult înainte să plece sper că nu s-a speriat și nu i-am dat filme proaste mi-a spus că nu vrea să plece dar eu l-am rugat să plece pentru că nu mă simțeam grozav

pentru viitor...

PE GĂINA PORUMBACĂ O CHEAMĂ CLARKY

PE GĂINA NEAGRĂ O CHEAMĂ MARGIE

PE GĂINA MARO O CHEAMĂ CELESTE

PE GĂINA MARO CU ALB O CHEAMĂ POOPSIE

PE GĂINA ALBĂ O CHEAMĂ MOONY

FRAȚII MCCOY: O BIOGRAFIE NEOFICIALĂ
(COMENTARIILE PROTAGONIȘTILOR)

CAPITOLUL 1: HARRISON

Da, probabil că o să mă fac dezvoltator de jocuri.

Sammie, ai uitat de partea în care sunt într-un elicopter, cobor pe frânghie și sar pe clădiri și de partea în care devin vedetă pe YouTube și câștig un milion de dolari numai pentru că pot să scot zgomote ca de pâțuri la comandă. Lol.

CAPITOLUL 2: BETTE

Hmmmmmm.

Da, posibil să fiu extraterestră. Vă tot spun asta și vouă. Hehe.

Unchiul meu este de pe Marte.

Îmi plac mult câinii și alte animale.

Glumesc de fiecare dată când spun că pot vorbi cu păsările.

Cred că sună bine ce zici tu numai că nu mă pricep prea bine la cântat!!!!!!

Îți mulțumesc că ai scris asta dragă soră.

Mă înveți azi mai târziu cum să mă împletesc?????

CAPITOLUL 3: DAVY

mi place sa scriu pe acest caletor mama mia arătat cum să fac o față :) nu știu sa pun litere mari dar invatam la scoală sammie este cea mai buna sora

VARA ASTA VREMEA A FOST SUPERBĂ, CHIAR ȘI PE FURTUNĂ

Aș vrea ca Stuart să nu fi trebuit să plece într-o zi atât de minunată. Cerul era practic violet, iar ploaia cădea în stropi mari ca niște diamante.

— Mi te-am tot imaginat plecând cu un teanc gros de hârtii sub braț, i-am spus în timp ce stăteam sub umbrela mea în stația autobuzului spre New York din oraș.

El își trăsesese pe cap gluga canadienei și genele îi străluceau de umezeală.

— Ai o imagine foarte romantică despre scriitori, a zis el.

— Nu mă pot abține, am zis și am ridicat bărbia să-l sărut. Abia dacă mi-a atins buzele ușor.

— Ești trist? l-am întrebat.

— Sunt trist, a zis el și a înghițit un nod. Nu-mi place să plec de lângă tine atât de mult.

Urma să se întoarcă peste câteva zile. Se întâlnea cu agentul și cu editorul lui și avea să stea în apartamentul părinților lui.

— O să mă descurc, i-am spus.

— Știu. În plus... a început el și a oftat. Am emoții să mă întâlnesc cu oamenii ăștia.

— Dar ei te iubesc!

— Nu, nu mă iubesc, a zis și s-a uitat în altă parte.

— Hei, am zis și l-am luat de mână, strângându-l tare. Ești bine?

— Nu, a zis el.

— Nu?

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

S-a silit să zâmbească.

— Bine, am zis și m-am silit să mă uit în ochii lui. Știu că luna asta n-a fost ușoară. Nu poate fi ușor să mă vezi cu ochii tăi cum pierd teren. Trebuie să ți se pară ciudat.

— Nu-i vorba despre tine, a zis Stuart.

— Atunci despre ce-i vorba? am răbufnit eu și pe urmă am sperat să nu fi sunat la fel de tăios ca adevărul din spatele cuvintelor.

— Ce vrei să spui?

— Îți petreci tot timpul cu mine, am zis eu încet. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că dacă ești agitat, s-ar putea să fie măcar parțial din cauza stresului pe care ți l-a provocat... situația mea.

— Nu, nu... a început el.

Mereu nu, nu.

— Bine, dar dacă ai nevoie să iei, nu știi, puțină distanță, eu înțeleg.

— Sammie, a zis el sever, apoi a repetat: Nu-i din cauza ta. Asprimea din vocea lui m-a luat prin surprindere.

— Ei, încercam să...

— Iartă-mă, a zis el repede.

— Nu-mi place să fiu întreruptă, am zis și am respirat adânc. Încercam să mă lămuresc. Mă bucur că putem elimina situația noastră dintre cauzele posibile.

— Da, a zis el cu voce mai blândă. Mă așteaptă un mare contact cu realitatea. Părinții, agentul și toți ceilalți într-o singură săptămână.

A ridicat o mână și mi-a pus-o pe obraz. I-am luat-o și am sărutat-o.

— Bea un milkshake și pentru mine, am zis.

— Așa voi face, a zis el și ne-am sărutat.

— Și spune-le celor de la New York University că nu voi reuși să ajung.

— Of, Sammie.

— Sunt sigură că vor rămâne neconsolați. Mă refer la toți oamenii aceia pe care i-am inventat vreme de patru ani cât mi-am închipuit că mă voi muta acolo.

Glasul mi s-a frânt. Parcă mi se frângea și mintea. Era o nebunie să mă gândesc că dacă mă urcam cu el în autobuz, în opt ore puteam ajunge acolo împreună și aș fi avut tot ce-

mi dorisem. Cum ar fi fost să-mi iau o slujbă de chelneriță?
Cum ar fi fost să plec pur și simplu?

— Hei, a zis el blând. O să mergem împreună cândva.

— Dar nu acum, am zis eu, trăgând cu ochiul la ultimul pasager îmbarcat în autobuz, un student care se ducea acasă după ce școala de vară se încheiase.

— Trebuie să mă ocup de o grămadă de prostii.

Am încercat să-mi stăpânesc tremuratul buzei de jos.

— Mă bucur că te întorci. Cu treabă adevărată de făcut.

— Trebuie să plec, a zis el din nou și m-a sărutat.

— Dă-i gata, tigrule!

CUM ÎNCEARCĂ COOP SĂ MĂ CONVINGĂ PE CHAT CĂ NU-I AȘA DE RĂU CĂ-MI PIERD MEMORIA

Cooper: salut!

Eu: Salut

Cooper: tocmai mă gândeam la tine

Cooper: la trupa ta de intervenție anti-npc

Cooper: și că voiai să cunoști pe cineva cu npc

Eu: Da?

Cooper: o ții minte pe bunica mea?

Eu: Țin minte că era foarte de treabă.

Cooper: da, e foarte de treabă, dar suferă de demență din păcate și mă gândeam că dacă vrei putem merge să vorbim cu ea. Nu are npe dar seamănă și poate ți-ar prinde bine să vezi că nu-i dusă de tot

Cooper: adică încă-i fericită

Eu: Da, cred că ar fi bine!

Cooper: super

Cooper: să-mi spui când vrei să mergi

Cooper: știu că-ți place să planifici totul :)

Eu: Da, așa fac, ha ha

Eu: Dar

Eu: Știi ceva?

Eu: Ce-ar fi să mergem acum?

Cooper: s-a făcut!

FRIEDA LIND, 87 DE ANI,
TRANSCRIERE A ÎNREGISTRĂRII
PE CARE AM FĂCUT-O CU TELEFONUL

Frieda: Familia McCoy? Da, sigur că-i știu pe cei din familia McCoy. Sunt aici de tot atâta vreme ca familia Lind. Au venit în același timp, s-au mutat din Boston ca să-și facă fermă. Familiile noastre au trăit pe același munte, fiecare pe câte o coastă, timp de aproape o sută de ani. Cea mai grozavă poveste este că au avut împreună în grijă un țap albinos pe care-l chema Francis.

Sammie (*pufnind în râs, spre Cooper*): De acolo ți se trage al doilea nume?

Cooper: Mama zice că nu, dar coincidența e neliniștitoare.

Frieda: Cred că era pe la începutul secolului. Se spune că... stați să mă gândesc. Francis era un țap albinos și asta era așa o ciudățenie, că venea lumea din tot orașul să se uite la el și cred că cineva din familia McCoy a avut ideea să le ia bani oamenilor ca să-l vadă.

Cooper: Evident că a fost cineva din familia McCoy.

Sammie: Hei!

Frieda: Un bănuț văzutul sau cam așa. Partea grea era... Scuzați-mă (*tuse*). Partea grea era că țapul umbla liber prin amândouă proprietățile. Cineva din familia Lind, cred că Geoffrey Lind era, a susținut că familia McCoy nu avea niciun drept să facă bani de pe urma lui Francis pentru că Francis provenea din caprele lor. Dar Patrick McCoy a zis că nici vorbă, Francis era iedul lui Freddie, țapul lui. Caraghios este că Francis nici vorbă să mai fie ied. Era țap în toată firea! Și toată viața lui de până atunci nu-i pasase nimănui al cui era, dar acum, când aflaseră că puteau scoate bani de pe urma lui, îl revendicau amândoi. Încă se certau și după ce se adunase lume afară și stătea la rând să-l vadă pe Francis, și până la urmă Colleen McCoy, care era femeie credincioasă...

Sammie: Nici nu mă mir.

Cooper: Ha!

Frieda: Lui Colleen McCoy i-a dat prin cap ideea măreață că era fix ca în povestea din Biblie cu înțeleptul rege Solomon. Ți-o aduci aminte, Jerry?

Cooper: Eu sunt Cooper, bunico.

Frieda: Aha, da' să știi că arăți leit ca Jerry.

Cooper: Jerry este tata.

Frieda: Sigur că da!

Sammie: Spuneți de înțeleptul rege Solomon.

Frieda: Ce spuneam, dragă?

Cooper: Despre țăpul Francis și Colleen McCoy.

Frieda: Deci lui Colleen i-a dat prin minte că dacă amenința să-l taie pe Francis în două, o să se arate adevăratul lui stăpân. Era o femeie destul de pătimașă.

Cooper: Nici nu mă mir.

Frieda: Colleen a ridicat cuțitul deasupra capului... (*se preface că ridică un cuțit*)... și l-a coborât încet, pe urmă și mai jos, tot mai aproape de gâtul sărmanului Francis, și niciunul dintre bărbați n-a zis o vorbă.

Sammie: Cum?

Cooper: Așteaptă, ce-i mai frumos urmează.

Frieda: Nici Geoffrey Lind, nici Patrick McCoy nu erau adevărații stăpâni ai lui Freddie. Din câte se știa, Francis putea să fi ajuns pur și simplu pe pășunea lor venind pe munte de la altcineva. Sau poate că uitaseră ei.

Sammie: Și Francis a murit?

Frieda: Da, a murit.

Sammie: Au! Cum așa?

Cooper: Și l-au pus la fript, pentru că oricum se adunase tot orașul.

Sammie: L-au făcut pe Francis friptură???

Frieda: Da, iar legenda spune că a fost delicios.

N-O ASCULTA PE BUNICA, COOP, MIE ÎMI PLACE PĂRUL TĂU

Frieda ne-a mai spus încă de două ori povestea cu țăpul Francis și de patru sau cinci ori ne-a povestit cum a scos-o soțul ei în oraș cu mașina la prima lor întâlnire.

Poveștile se schimbau de fiecare dată – nu detaliile lor, doar ce detalii anume alegea ea să pomenească. În una dintre versiuni am aflat că îi legaseră țăpului Francis o panglică albastră în jurul gâtului. În cealaltă ne-a relatat că după ce orașul l-a mâncat pe Francis, Patrick McCoy a spus că, serios acum, Francis era țăpul lui, iar cearta a reînceput.

Bunica lui Coop avea părul vopsit castaniu, o piele moale ca de bebeluș și o mulțime de vene vizibile, ca o hartă cu râuri și afluenți. Ea și Coop aveau amândoi aceiași ochi albaștri închis, mari ca niște farfurii, doar că ai ei erau ceva mai înțețoșați.

— Jerry nu te supăra, dar îți recomand să te tunzi, îi tot spunea ea lui Coop, și era nostim să vezi cum se înroșea Coop când venea vorba despre părul lui, pentru că mereu își trece mâinile prin el când e în preajma fetelor. Cred că bunica era singura fată căreia nu-i plăcea părul lui.

— Nu sunt Jerry sunt Cooper, insista Coop. Iar ea e Sammie.

— Bună, spuneam eu pentru a șaptea oară.

— Ea-i prietena ta? întreba ea și îmi zâmbea.

— Nu sunt prietena lui, repetam eu. Sunt doar o prietenă.

De fiecare dată când spuneam asta, Coop murmură *iartă-mă*, dar cam de la a cincea oară a început să ascundă un zâmbet.

După ce m-a dus acasă, i-am mulțumit lui Coop că îmi dăduse ocazia să o cunosc pe bunica lui.

— A fost bine? a întrebat el, întorcându-se spre mine de la volan.

— Da, am zis eu în timp ce coboram din mașină. E o doamnă minunată.

Coop s-a uitat peste curte.

— Chiar că e. Gândește-te cât de bine spune povestea aceea! Asta din cauză că o tot repetă iar și iar. Nu-i așa de rău, nu?

În timp ce vorbea, am observat abia atunci cât de îngrijit se îmbrăcase Coop. Își strânsese la spate părul decolorat de soare, purta un tricou polo, blugi cu curea și mocasini. M-am hotărât să nu-l tachinez că se gătise pentru bunica lui. Am zăbovit lângă portieră, rezemându-mă cu coatele de scaun.

— Nu, cred că nu, am zis.

M-am gândit cum mă văzuse Coop atunci când uitasem unde sunt, sau alaltăieri, când uitasem numele găinilor.

— Dar cum de reușește să rămână atât de suavă? Eu când am o criză... intru complet în panică.

Coop și-a trecut după urechi o șuviță rebelă de păr.

— Să știi că și tu ai fost drăguță când ți-am amintit cine sunt, a zis el și s-a uitat la mine cu sprâncenele încruntate.

— Bine, am zis.

— Poate că mintea ta se liniștește când vede pe cineva cunoscut.

— Dar pot să fiu și rea, să știi, am zis culegând scame de pe scaun. M-am purtat ca o afurisită cu familia mea.

— Uneori și bunica poate fi afurisită, a răspuns el. Dacă e obosită sau dacă nu se simte în largul ei.

Am râs scurt.

— Ar trebui să încep să port caftan, ca să mă simt mereu în largul meu.

Coop a încuviințat din cap, prefăcându-se foarte serios.

— Ți-ar sta bine.

Am tăcut o vreme.

— A stat ploaia, am remarcat eu.

— A, da, a zis el privind prin parbriz.

— Trebuie să te întorci acasă imediat? am întrebat.

Coop a ridicat din umeri, uitându-se la mine, apoi la ceasul de pe bord.

— Nu.

M-am uitat spre casă. Mama și cu tata aveau să se întorcă în curând, cu toți copiii. Dar din cine știe ce motiv nu voiam să plece Coop. Probabil din același motiv pentru care mă bucurasem când îl văzusem pe acoperiș de 4 Iulie.

— Vrei să rămâi la cină?

Coop și-a desfăcut imediat centura de siguranță.

— Aveți hotdogi?

— S-ar putea.

— Atunci îmi încerc norocul.

Am închis portierele și Coop a ocolit mașina.

— Mă întreb ce povești o să spun eu iar și iar.

— Cine știe, a zis Coop și a zâmbit larg în timp ce ne îndreptam spre casă. Întâi de toate, cred că ar trebui să ne luăm un țap.

* * *

Eu: Cum merg întâlnirile?

* * *

Stuart: bine

* * *

În seara asta m-am spălat pe dinți de trei ori pentru că nu-mi aduceam aminte dacă mă spălasem deja sau nu, așa că am creat un sistem – dacă m-am spălat, las periuța pe chiuvetă, iar mama și tata pot s-o pună la loc seara, după ce s-au dus copiii la culcare, și pe urmă am lăsat în baie un bilet pe care scrie: „Dacă periuța de dinți este pe chiuvetă, te-ai spălat pe dinți. Dacă este pusă în dulăpior, înseamnă că trebuie să te speli.”

PFIU!

Zi nouă. Încă una înnorată, dar pe la zece a apărut soarele și Coop a venit încoace cu rachetele de tenis pentru că ce altceva să facem, mergem să încercăm să jucăm naibii tenis. Nu știu de ce am ales taman tenisul în Trupa de Intervenție anti-NPC, dar din nefericire Coop a văzut și a ținut minte, așa că, dragă Serena Williams, ți-am masacrat sportul.

Știi că cercetările spun că persoanele cu probleme de memorie trebuie să învețe lucruri noi, că-i bine pentru ele, dar nu știu de ce am ales tenisul. Iartă-mă că nu scriu prea bine m-au lovit calmantele dar sincer e o plăcere să scriu sub efectul medicamentelor pentru că nu-mi mai bat capul să fac frumos înțelegi?

O să-ți spun tot ce-mi amintesc ca de obicei.

Numai că-s cam înceată.

Deci Coop a venit la noi pe munte și jur că m-am cam pierdut pentru că purta un șort roșu scurt-scurt și ciorapi trei sferturi și desigur maioul cu CEVA BUN BUN și avea părul strâns în coadă cu o bentiță și ochelari de soare gen aviator. Când a intrat în casă l-a văzut pe Harrison că juca Minecraft cu căști pe urechi și s-a strecurat în spatele lui și a stat chiar lângă el la calculator până când Harrison l-a văzut a sărit în sus și-a scos căștile și a zis:

— Ce naiba!

Iar atunci Coop a zis cu vocea lui foarte gravă:

— Sunt Pete Sampras.

Am găsit în curte un loc destul de drept și Coop a legat între doi copaci o sfoară din magazie și a atârnat de ea niște tricouri vechi de-ale tatei și de-ale mele.

— Tenis! a zis el.

— N-o să rezist nici cinci minute, am zis eu.

— Nu contează cât de mult reziziți, contează cum folosești timpul ăla, a zis el, sau altă glumă asemănătoare cu trimitere sexuală. Ești gata?

A aruncat mingea în sus și a lovit-o spre mine. Eu am ratat-o cu un lat de palmă.

— Mă distrag coapsele tale palide, am zis.

— Concentrează-te la mingea de tenis, a zis Coop și eu am râs.

Deja găfâiam. I-am trimis mingea înapoi cu o smucitură caraghioasă.

El a încercat din nou. Eu iar n-am nimerit. Coop a fugit spre fileul din tricouri.

— Vino-ncoa', a zis.

Îmi zâmbea dintre un tricou vechi de-al tatei pe care scria Primăria din Lebanon și tricoul meu cu DAN WHIT'S. Mi-a întins mingea ca să lovesc eu prima. Am trimis-o peste capul lui și pentru prima oară în ziua aceea mi-a plăcut tenisul.

— Bine! Uite-o că poate, a zis Coop și a alergat după minge.

Când s-a întors, eu stăteam pe jos. Inima îmi bătea repede de tot.

— Am altă idee, i-am spus lui Coop.

— Care anume? a zis Coop, așezându-se pe iarbă în fața mea.

— Se numește femi-tenis. Rostogolim mingea de la unul la altul în timp ce ne punem întrebări despre femei realizate din istorie.

Nu mă așteptam de la Coop să intre în joc, dar curând făcuserăm din picioarele noastre un romb și împingeam mingea în interiorul rombului, iar regula era dacă mingea atinge gamba, întrebam despre femei de după 1970, dacă atinge coapsa, despre femei dinainte de 1950, iar genunchii erau la liber. L-am bătut destul de tare, dar s-a ținut bine, mai ales când a venit vorba despre Harriet Tubman⁴⁰ și, în mod surprinzător, m-a spulberat complet cu o artistă japoneză de avangardă pe nume Yayoi Kusama. L-am pus să-mi scrie cum o cheamă și s-a dovedit că avea și ea

⁴⁰ Harriet Tubman (1820–1913) – membră marcantă a unei organizații care venea în ajutorul sclavilor negri fugiți de la stăpânii lor din statele americane din sud, voluntară în Războiul Civil American.

probleme cu mintea iar în partea a doua a vieții începuse să aibă halucinații cu buline. I-am mărturisit lui Coop că eu nu văzusem buline, dar văzusem uriași, iar el și-a amintit la rândul lui cum ne jucam construind case din pietre și din bețe și pe urmă săream cu picioarele pe ele prefăcându-ne că eram uriași.

Când au venit copiii din tabără le-am învățat și pe Bette și Davy jocul acela, iar ele au construit căsuțe elaborate din bețe de înghețată și înainte să sară pe ele, Davy a zis:

— Stai așa!

Ne-a întrebat cum se numea jocul, iar Coop și cu mine ne-am uitat unul la altul și am încercat să ne amintim, dar am fost siguri amândoi că nu-i spuneam altfel decât „jocul de-a uriașul”. Lui Bette și lui Davy le-a plăcut mult. Adică lui Bette i-a plăcut mult, mult de tot. Lui Davy cred că-i plăcea doar să lipească abțibilduri cu nestemate prin toată casa.

Pe urmă a fost rândul lui Cooper să aleagă jocul, dar eram amândoi cam obosiți, așa că ne-am întins în curte departe de copaci și ne-am uitat la nori.

— A fost o zi strașnică de tenis, am zis eu.

— Da, tenisul e un joc grozav, a zis el.

Și pe urmă nu știu cum au ajuns umerii noștri la câțiva centimetri distanță și eu am simțit nevoia pur și simplu să-i mulțumesc cumva lui Coop că venise și sigur că eram doar prieteni, dar era un mulțumesc mai profund decât „mulțumesc că m-ai dus cu mașina” sau „mulțumesc pentru masă”, așa că mi-am mișcat mâna până când a ajuns deasupra mâinii lui și l-am ținut-o așa o clipă, iar Coop și-a mișcat mâna ca să fie sub mâna mea și m-a ținut și el o clipă, iar pe urmă ne-am dat drumul.

— Ar cam trebui să le arăți cum se joacă Căpitanul Stickman, am zis după o vreme, urmărind un nor în formă de pește.

— Chiar acum? a zis el.

— Nu, nu trebuie să se întâmple chiar acum, i-am răspuns.

Și pe urmă Coop a spus:

— Ce zici de mâine?

— Da, am zis eu și am închis ochii ca să simt soarele pe piele. Mâine.

MÂINE

Zilele sunt așa: uneori mă trezesc și mă gândesc ce am de făcut azi, ce trebuie să scriu, ce urmează, cu cine mă intersectez. Trebuie să las liniștea dimineții să mă lovească în valuri lente. Sunt în pat, cred, și respir și unele lucruri mă dor, iar altele nu.

Mai întâi scot din pat un picior, pe urmă pe celălalt și pun tălpile pe podea. Mama vine cu mirosul ei de busuioc și aduce aer, tata cu cel de mentă și cu un sărut, iar azi în timp ce stau în fața oglinzii și mănânc iaurtul cu pastile mă întreb de ce-i așa de plăcut să fi treaz. Mă întreb cum de îmi dorisem să știu atât de multe despre tot ce era afară, în lume și de ce mi se pare acum fascinant tot ce-i aproape de mine. Mă întreb cum de creierul poate funcționa la fel de bine când se mișcă repede și când se mișcă încet. Un milion de lucruri se întâmplă dintr-odată doar ca să formeze o casă și o curte și un munte.

Am pomenit vreodată că am la fereastră un cuib de pitulici?

Am pomenit de faptul că tata cântă uneori la chitară în camera lui, atunci când crede că toată lumea doarme?

Cum poate un corp să conțină atât de multe persoane diferite? Mă întreb cum poate dori cineva lucruri atât de diferite într-un timp atât de scurt. Mă întreb de ce este toată lumea așa de bună cu mine.

Mi-am urmat familia afară ca să-mi iau la revedere, așteptând-o pe doamna Lind, și l-am văzut de departe pe Coop venind cu un castron de căpșuni din grădina mamei lui.

— Bună, Samantha.

— Bună, Cooper.

A aruncat cu o căpșună spre mine. Eu am întins mâinile și n-am reușit s-o prind, evident.

— Of, iartă-mă, a zis Coop și s-a dus imediat să caute căpșuna pe jos.

A șters-o de tricou și a mâncat-o.

— I-am întrebat pe mama și pe tatăl tău dacă ne lasă să mergem într-o aventură.

O ultimă aventură, m-am gândit, deși poate că nu avea să fie adevărat. Dar nu mă simțeam mai bine. Deveneam mai împăcată, dar nu mă făceam mai sănătoasă. Cred că știam asta amândoi.

— Nu e OK?

— E perfect.

I-am făcut semn să se apropie ca să pot lua o căpșună. El s-a apropiat. Am mâncat împreună tot castronul, una câte una, și uneori am întors capul să mă uit la el, alteori nu.

— Hai să mergem la pârâu, am zis în cele din urmă și l-am fluierat pe Puppy.

Câinele a dat fuga spre noi, iar eu am decis că voiam să simt firele de iarbă între degetele de la picioare, așa că m-am așezat și mi-am scos pantofii. Mi-a luat ceva vreme. Coop s-a jucat cu Puppy aruncându-i un băț în jos pe coastă, până când am terminat eu. Am întins mâna după el ca să mă ridic și am fost gata de plecare.

Pârâul este chiar dincolo de șosea, o mică adâncitură în pământ sub copaci îndoțiți, abia dacă îl zărești înainte să te apropii. Ne-am așezat cu picioarele într-un petec înșorit de apă.

— Detest să mă mișc așa de încet, am zis.

— Te cred, dar nu te miști prea încet, a zis Coop. Am fost amândoi copii dolofani, așa că te miști, probabil, cu aceeași viteză cu care ne mișcam amândoi acum câțiva ani.

Am izbucnit în râs, gândindu-mă cum ne năpusteam amândoi împleticindu-ne spre pârâu, cu obrajii și cu părul fluturând, hăulind.

— Să alergi la vale de pe munte te face într-adevăr să te simți mai rapid decât ești, nu-i așa?

— Nu-i decât gravitația! a zis Coop, râzând împreună cu mine. Râdea de-i tremura burta, apoi s-a întors spre mine cu un zâmbet senin pe chip și a adăugat: Da.

— Da, ce?

— Mă gândeam și am spus ultima parte cu voce tare.

— Și eu fac la fel, am zis.

— Hai să mergem la magazinul universal! a zis el. Asta era ideea mea.

— Am putea să mai rămânem puțin aici, totuși, am zis.

Voiam ca fiecare pãrticã din zi sã dureze cât mai mult cu puținã.

— Sammie, cum... a început Coop, apoi a zis: Nu conteazã.

— Ce voiai sã spui? l-am întrebat.

— Ce crezi tu despre mine? a zis el rapid.

Se întorsese din nou cu fața spre apă, așa că nu mi-am putut da seama ce voia sã spunã cu adevãrat.

M-am uitat la propriile picioare.

— Cred cã tu ești Coop, am zis. Tu ești... pur și simplu.

— Crezi cã sunt aici cu tine pentru cã ești bolnavã? Pentru cã nu-s numai pentru cã ești bolnavã.

Își prinsese mâinile în jurul gleznelor și le rãsucea agitat. Era caraghios sã facã asta cu toți mușchii ăia, dând la ivealã copilul din el.

— Nu, am zis, iar Coop s-a întors. Cred pur și simplu cã îmi ești prieten bun.

— Da, bun, a zis el încuviințând din cap.

I-a aterizat un gândac în păr. Nu l-am putut prinde, dar l-am alungat. El și-a atins părul acolo unde fuseserã degetele mele.

— Un gândac, am zis. S-a dus.

Mi-am împins ochelarii în sus pe nas.

— Mi-a fost dor de tine, a zis el dintr-odată și a ridicat din umeri de parcã era cel mai evident lucru cu puținã.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am zis eu la fel de repede.

Prea repede însă pentru cât de mare era sentimentul acela, pentru cât de mult stătuserã departe unul de altul. Speram ca el sã vinã de-acum înainte în fiecare zi, chiar dacã nu-i plăcea de Stuart, și puteam merge în aventuri, sau putea sã

treacă doar să mă salute. M-am întrebat ce însemna gândul ăsta. Am respirat adânc și am zis:

— O vreme am fost persoane diferite, dar acum nu mai suntem. Așa-i?

— Așa-i. În fine, oarecum.

Se uita la mine, dar nu chiar la fața mea. Am roșit.

Ne-am ridicat. Soarele începuse să încălzească apa, pietrele.

Pe urmă am făcut cercul ăla despre care ți-am povestit, cel pe care îl făceam pe vremuri în toate zilele de vară ca asta.

În jos pe munte, la pârâu, apoi în fața magazinului universal ca să vorbim cu Eddy cel iute (ne-a spus că se bucura să ne vadă din nou și că observase de câteva ori mașina lui Cooper gonind prea repede, dar trecuse cu vederea, mulțumim, Eddy). Când am intrat în magazin, aveam tricourile ude de transpirație.

Mai rămăseseră două Dr. Pepper.

— Ce bine, a zis Coop deschizând ușa frigiderului. Nu trebuie să ne certăm.

— Lasă-mă și pe mine înăuntru, simt că iau foc.

Am stat cât mai aproape de rafturile frigiderului, cu umerii înghesuiți, lipindu-ne fețele de sucuri.

Pe urmă ne-am întors la pârâu să le bem. Al meu fusese scuturat zdravăn în buzunar la Coop, iar când mi l-a deschis, ne-a împrăscat pe amândoi. Ne-am spălat stropii lipicioși de pe piele cu apă din pârâu, apoi am pornit din nou în sus pe munte. Coop m-a luat în cârcă. Mi-am lipit obrazul de spatele lui. Transpirase iar, dar nu mi-a păsat.

Când am ajuns acasă, Coop le-a arătat în curte lui Bette și lui Davy toate minunățiile de care era în stare Căpitanul Stickman.

A îngenuncheat apoi în fața lor și le-a întins amândurora câte un băț lung găsit printre copaci.

— Vă predau acum mantia de Căpitan Stickman ție, Davienne McCoy și ție, Bette McCoy. Amin.

— Țineți minte că puteți fi Căpitanul Stickwoman⁴¹, nu e nevoie să fiți Căpitanul Stickman, le-am spus eu.

— Prietenul tuturor oamenilor și animalelor, a zis Coop.

— Amin, am repetat eu.

— Aaa-min! a zis Davy și și-a înșfăcat bățul.

— Aaa-meu, a zis Bette și l-a luat și ea pe al ei.

— Exact, am zis eu.

Pe urmă am intrat în casă și când s-a dus la baie, Coop a văzut biletul cu instrucțiuni pe care mi-l lăsasem la vedere și apoi m-a întrebat:

— Ce-i asta?

I-am povestit schema cu periuța de dinți, iar lui i-a venit o idee pe care cred că o poate explica el cel mai bine

salut stimată carte a memoriei, sunt cooper lind, un donjuan și-un fin cunoscător al ierbii celei mai bune. Mă gândeam după ce-am văzut că sammie și-a scris ceva pe perete, un bilet pentru ea însăși, că poate n-ar fi o idee rea să lipească chestii peste tot prin casă, ca s-o ajute să-și aducă aminte, nu numai etichete, poate un fel de carte a memoriei casei? poate că memoria pe termen lung ar ajuta-o cu memoria pe termen scurt? nu știu, nu sunt doctor, dar să luăm de exemplu baia: poate avea acolo bilete practice care s-o ajute, dar și o poveste despre ceva ce i s-a întâmplat în locul acela, de exemplu, despre cadă: „aici sammie și cooper au turnat odată, când aveau șase ani, praf concentrat de făcut suc pentru că voiau să facă baie în suc și au fost pedepsiți să nu se mai vadă unul pe altul timp de două săptămâni.” Lucruri dintr-astea.

Sunt din nou Sammie. Iată câteva astfel de povești:

Pe ușa frigiderului: Cât e ora? Dacă este 11.30, este vremea prânzului și poți lua dinăuntru orice vrei! Dacă este mai devreme, ai mâncat deja micul dejun. Dacă este mai

⁴¹ În lb. engleză, *woman* = femeie.

târziu, așteaptă. Mama și tata îți vor pregăti cina. Lapte cu ciocolată poți bea oricând!

Odată, Harry a folosit una dintre cutiile vechi de lapte cu ciocolată ale lui Sammie ca să amestece pap cu care să-și lipească „mașina timpului” pe care o construia ca temă la științe. A scris clar pe cutie: PAP, A NU SE BEA, dar Sammie umbla cu nasul în *Redwall*⁴² și nu era atentă atunci când a înșfăcat cutia și a tras un gât zdravăn! L-a scuipat peste tot pe ușa frigiderului. Până s-a dus să ia o cârpă ca să șteargă, lui Davy i s-a părut nemaipomenit și a împrăștiat sclipici peste tot. Poanta: de-asta pare că a vomitat un inorog pe ușa frigiderului nostru.

Deasupra castronului de mâncare al lui Puppy: Puppy nu are nevoie de mâncare! I-a dat deja Harry de dimineață și îi va mai da din nou diseară.

Ții minte când s-a gândit Coop să organizeze o „vânătoare de ouă de Paște cu Puppy”, dar n-a folosit ouă, ci crenvurști cruzi? A pus crenvurști cruzi în jurul casei ca să vadă dacă Puppy era în stare să-i găsească. Iar Puppy i-a găsit, mai puțin unul pe care l-a găsit mama mai târziu în mașina de spălat. Lui Coop îi pare rău de treaba aia.

Pe oglinda mea: Bună dimineața, Sammie! Mama și tata vor veni foarte curând să te salute.

Ții minte cum ai ales această oglindă și măsuța de toaletă când aveai șase ani? Împărțeai camera cu Harry și de ziua ta toată lumea s-a gândit că era bine să primești o cameră numai a ta. Așa că v-ați dus la talcioc în Lebanon, tu, mama și tata, copiii au rămas cu doamna Lind, iar tu ai găsit masa și oglinda imediat ce-ați ajuns acolo. Mama și tata au încercat să-ți spună că erau demodate și greoaie pentru o fetiță, dar tu știai ce voiai, așa că ei ți-au făcut pe plac, le-au urcat în camionetă și te-au lăsat și pe tine să stai în ladă

⁴² Serie de cărți fantastice pentru copii ale autorului britanic Brian Jacques.

până acasă. În afară de cărți, au fost primele două obiecte numai ale tale din toată casa.

Acum lenevim după cină în camera mea. Coop citește instructajul pentru noua lui slujbă de reparator de echipament în extrasezon la stațiunea de schi, pe care o va începe săptămâna viitoare.

S-a dus să-și ia un pahar de apă din bucătărie.

Azi n-am uitat nimic.

De fapt, m-am descurcat foarte bine în ultimele două zile, de când stă Coop prin preajmă.

Îmi simt stomacul ciudat, dar nu într-un fel rău; ca și cum aș avea fluturi la gândul că îl am pe Coop la mine în cameră seara târziu. Nu-i așa că ți se pare siropos? Gata, că se întoarce.

* * *

Deci...

Cum e apa?

delicioasă, vrei

Da

Mulțumesc

Ce-ai pățit?

lol

Acum scrii tu lol când ai putea pur și simplu să râzi.

da dar tocmai au intrat părinții tăi să vadă ce faci și asta înseamnă că nu trebuie să râdem

Nu asta înseamnă.

atunci înseamnă că tu ar trebui să te culci și eu ar trebui să plec acasă

Nu! Nu pleca încă.

o să adormi

Nici vorbă.

pari somnoroasă

Din cauză că mă uit fix la ecranul calculatorului, fraiere.
uită-te la mine

...

Vezi?

nici vorbă pari somnoroasă

Sunt cât se poate de trează.

ce vrei să faci acum

Nu știu, tu ce vrei să faci?

cum te simți

Foarte proaspătă și foarte bine.

ești gata de încă o excursie

Unde?

ghici

La avene?

da

Bine.

sigur? n-o să pățești nimic?

Da, mi-am luat toate medicamentele. Și tu știi ce să faci dacă nu-mi aduc aminte una-alta.

da și am atestat de prim ajutor

Cum? Pe bune? Știi tehnicile și restul?

da

De unde?

am făcut un curs

Când?

în seara când te-am adus acasă cu mașina de pe marginea drumului părinții tăi mi-au spus că nu trebuia să ieși decât dacă era cu tine cineva autorizat să acorde primul ajutor, așa că am făcut un curs. am și legitimație! sunt membru cu legitimație.

M-ai lăsat fără cuvinte. Mulțumesc, Coop.

:)

:)

Hai să mergem.

ești gata?

Da.

ÎNTOARCERE PE AUTOSTRADA 89

Trebuie să spun doar lucrul ăsta în timp ce stau în mașină lângă Coop și mergem la avene, și nu sunt sigură cum să-l spun, dar mă uit cum flutură vântul părul lui Coop – și al meu – și nu avem muzică, doar zgomotul greierilor și al frunzelor de pe drum, iar el îmi spune să las telefonul și o să-l las, numai să scriu că vreau să îți minte momentul ăsta, Viitoare Sam.

* * *

Coop doarme lângă mine pe-o pătură întinsă pe jos.

Am stat lungiți unul lângă altul, spunând glume, și când am rămas fără glume, ne-am simțit amândoi cam stingheri și cam jenați, nu ca de obicei. Greierii tăcuseră. În apa de lângă noi săreau broaște. Coop m-a întrebat dacă putea să-mi spună ceva.

Am zis că da.

Nu trebuia să-i răspund nimic, a zis el, dar el simțea nevoia să-mi spună, mai ales cu tot ce se petrecea.

S-a tras mai aproape de mine și am simțit miros de căpșuni. Broaștele se auzeau mai tare. Am izbucnit în râs pentru că eram foarte emoționată, iar el m-a întrebat de ce râdeam.

Pentru că sunt emoționată.

De ce ești emoționată?

Tu nu ești emoționat? l-am întrebat.

Ba da, dar eu știu de ce sunt emoționat. Tu de ce crezi că sunt?

Nu știu, am zis, dar am o oarecare idee, pentru că s-ar putea să fiu și eu emoționată din același motiv.

Păi, în cazul ăsta, a zis Coop și s-a ridicat într-un cot ca să se uite la mine și uite-așa nu mai spuneam vorbe spre cer. A deschis și a închis gura de două ori și a înghițit în sec.

Am anumite sentimente față de tine, a zis el.

A, da?

Și nu doar de prietenie.

Ce ciudat este să n-ai habar câtuși de puțin ce este dragostea până când nu ți se întâmplă, iar atunci să-ți spui: uau, ia te uită! A fost aici tot timpul. Ca o imagine ascunsă dintr-o carte cu iluzii optice. Când l-am luat de mână. Când s-a așezat în fața mea în atelierul de ceramică și m-a privit. Când eram amândoi uriași.

Nu trebuie să vorbim despre asta, a zis el. Dar am vrut măcar să-ți spun.

Mă bucur că mi-ai spus.

Coop a înghițit din nou în sec și și-a pus toată palma pe obrazul meu, apoi a luat-o. Voiam s-o pună la loc.

Cred că am și eu aceleași sentimente, i-am spus.

Tu când ți-ai dat seama?

Adineauri în dormitor, am răspuns. Tu când ți-ai dat seama?

Când aveam doisprezece ani, a zis el.

Și încă le mai ai? am întrebat eu și m-am tras mai aproape de el.

Le mai am, a răspuns el.

Tu le ai sigur? m-a întrebat.

Le am sigur, i-am răspuns.

Te iubesc, Sammie, a zis el. Te iubesc de multă vreme.

Și eu te iubesc.

Buzele noastre se atingeau de-acum, încă mai vorbeam, dar practic ne sărutam, însă când ne-am sărutat de adevăratelea, parcă îmi curgea miere caldă direct în măruntaie și se împrăștia peste tot.

Și-a pus palma pe burta mea, chiar sub coaste, și a început s-o plimbe în sus, iar eu am simțit fiecare milimetru și m-am întrebat din nou cum putea creierul să funcționeze atât de bine și să se miște atât de încet în același timp.

Ne-am răsucit în așa fel încât corpul meu a ajuns peste al lui și părul meu i-a căzut peste față, iar el l-a dat deoparte și eu l-am sărutat pe gât, pe urmă el m-a rostogolit pe spate și

m-a sărutat pe gât, pe urmă în jos peste tricou spre talie și din nou pe piele între tricou și blugi, iar pe urmă mi-a deschiat blugii și a continuat, a continuat.

Când mă atingea, mușchii mei parcă se porneau să urce niște trepte mari și am început să respir foarte repede, iar Coop m-a întrebat dacă mă simțeam bine, dacă voiam să continue și da, voiam să continue. Și m-am trezit brusc în vârful acelor trepte. Știam că eram în vârf pentru că simțeam între picioare ceva la fel de puternic ca durerea, dar era exact opusul durerii, sau aș putea spune că degetele lui Coop îmi transformau corpul într-un bliț, ceva fierbinte, rapid și strălucitor, ceva ce știi că vine, dar tot te ia prin surprindere.

După aceea, în mintea mea a fost recunoștință că am urcat acolo împreună, că am găsit ce trebuia să găsec, ce am făcut pe pătură era adevărat și corect și doar al nostru.

Doar al meu și al lui Coop.

Aceasta este povestea pe care o voi spune iar și iar.

Sunt obosită, dar numai în trup.

Nu sunt obosită nicăieri în altă parte.

RĂU

Am adormit lângă Coop iar asta a fost prostia maximă, nu ce făcuserăm înainte, înainte fusese cea mai grozavă noapte din toată viața mea, aș vrea să ne fi urcat în mașină imediat după aceea, dar a fost atât de plăcut să adorm cu brațele în jurul pieptului lui ferm și cald

Așa că nu eram acasă când a venit mama dimineață, iar ea a găsit patul gol și aproape a leșinat, mi-a spus

L-a sunat pe Coop, dar el sigur că n-a răspuns pentru că dormeam amândoi

Atunci mama a presupus că mă dusesem undeva cu Stuart pentru că el trebuia să se întoarcă seara trecută

L-a sunat pe Stuart și el a spus că da, venise acasă, dar eu nu eram cu el

Mama a sunat la poliție

Polițiștii i-au spus că nu mă puteau căuta decât după ce lipseam de douăzeci și patru de ore, iar ea nu putea pleca în căutarea mea pentru că tata se dusese deja la serviciu și nu-i putea lăsa singuri pe copii

Așa că l-a sunat din nou pe Stuart și el s-a dus să mă caute peste tot, întâi la Maddie, pe urmă la școală și pe urmă prin oraș

Între timp, Coop și cu mine ne-am trezit

Mă rog, el s-a trezit, eu n-am știut unde mă aflam

Știam că eram la avene și îl recunoșteam pe Coop, dar la început nu mi-am putut aduce aminte ce făcuserăm sau cum ajunseserăm acolo, numai că țin minte că din cine știe ce motiv mă simțeam foarte bine și l-am îmbrățișat, iar el a încercat să mă fac să-mi revin și să-mi spună tot

În timpul ăsta m-a sunat Stuart și eu am răspuns pentru că asta fac oamenii când îi sună cineva

Nu trebuia să fi răspuns

UNDE EȘTI

I-am spus unde eram pentru că asta fac oamenii când îi întreabă cineva

Eram proastă de-a dreptul, nu eram Sammie, care de obicei e foarte deșteaptă.

RĂMÂI ACOLO UNDE EȘTI țin minte că mi-a spus

Când a ajuns Stuart la avene, Coop și cu mine stăteam amândoi pe pătură și mie îmi revenea memoria, mai ales partea în care îl iubeam, iar el își ținea palma pe spatele meu și mă masa încet și totul a fost bine până când

L-am văzut pe Stuart și ne-am ridicat în picioare

El s-a uitat de la noi la pătură, la părul nostru ciufulit și la ciorapii și pantofii de lângă noi și Coop cred că era încă descheiat la pantaloni

Stuart a strâns pumnul

L-a pocnit pe Coop rău de tot

L-a lovit pe Coop atât de tare în față, încât lui Coop a început să-i curgă sânge din gură și din nas și i-au dat lacrimile

CE NAIBA a strigat Stuart

Te rog nu striga, am zis eu

Dai în mine, a zis Coop, haide, mai dă o dată

Nu vă bateți! Nu vă bateți, am zis și m-am băgat între ei

Putem sta de vorbă, am zis când au început să-mi revină rapid în minte toate detaliile

Stuart gâfâia

De ce? a întrebat el

N-am răspuns

Ce-a fost în mintea ta?

De ce?

De ce ai făcut asta?

Pentru că avem anumite sentimente unul pentru celălalt, a răspuns Coop

Am întrebat-o pe Sammie, a zis Stuart

Nu știu, am zis eu

Și dintre toți cei cu care puteai s-o faci l-ai ales pe ăla despre care spuneai că-i cretin? a zis Stuart și a arătat spre Coop

Cum? a zis Coop și s-a uitat la mine în timp ce își ștergea sângele de pe față, întinzându-l într-o dâră lungă și roșie

Da, drogatul despre care mi-ai spus că a fost dat afară din echipa de baseball.

Coop s-a uitat la mine cu ochii mijiți și m-a întrebat dacă i-am spus lui Stuart ce se întâmplase în anul întâi

Da, dar nu intenționat, am răspuns eu

I-ai SPUS ceva ce ți-am spus să nu spui nimănui

N-o să uit niciodată cum stătea Coop așa aplecat și se uita la mine

Parcă îi rupsesem gâtul

Parcă îmi pusese inima în palmă iar eu i-o zdrobisem

Nu era nevoie să zică nimic, ne aminteam amândoi ziua în care fusese dat afară din echipă și cât de tare încercasem să mă prefac că nu-mi păsa, dar el simțise și îmi spusese te rog să nu mă judeci

Dar eu l-am judecat iar el a simțit

Deci nu fusese ziua când mă invitase la o întâlnire și nici ziua când nu apăruse să mă ajute cu copiii

Ziua când încetaserăm să mai fim prieteni era ziua în care el făcuse o greșeală iar eu îl privisem cu dispreț

Iar acum el se uita la mine de parcă urma să-mi plătească cu aceeași monedă

Ce naiba înseamnă asta, a întrebat Stuart fără adresă

Du-te-n mă-ta, a zis Coop

Am încercat să-l iau pe Coop de mână dar el s-a tras, alunecos ca un pește, și s-a îndepărtat

Te credeam mai bună de-atât, mi-a spus Stuart

S-a așezat pe jos și a zis: Ești egoistă, acum îmi dau seama

Poate că nu-i vina ta

Dar ești egoistă

Și egoismul tău îți iese acum pe nas

Ți-ai ascuns boala de mine pentru că așa era mai ușor pentru tine, te-ai despărțit de mine pentru că așa era mai

ușor pentru tine și te-ai culcat cu ticălosul ăsta pentru că
era mai ușor pentru tine

Mi-e greu să te cunosc în felul ăsta, așa cum ești acum

N-am fost niciodată altcineva decât cine sunt, am zis, îmi
pare rău pentru ce am făcut, dar ăsta-i adevărul

Atunci nu te-am cunoscut cu adevărat, a zis el, și nici nu
vreau să te cunosc

Stuart a rămas pe loc până când a venit mama să mă ia

Coop a plecat fără să-și ia rămas-bun

Iar acum Coop nu mi-a răspuns la mesaje de patru zile

A răspuns doar o dată ca să-mi spună „poate că ar trebui
să stai cu familia și cu prietenul tău și să te gândești la
toate”

Stuart are nevoie de o pauză, așa mi-a spus

Eu n-am nevoie de pauză de la nimeni

Am nevoie să-mi spună Coop ceva

Să-mi spună orice

Chiar și rămas-bun

O LUME MARE

Am avut câteva zile de absență. Doar am umblat de colo până colo, mormăind. N-aș ști să spun diferența dintre NPC și tristețea absolută. Lipsa de dorință de a mă da jos din pat este la fel. Golul alb și greu din mintea mea este la fel. La fel este și trezitul în toiul nopții cu întrebarea ce se întâmplă, ce a mers prost.

Mama și tata spun că ar trebui să uit deocamdată de Coop și de Stuart, de amândoi, și să fiu pozitivă. Coop se va întoarce, spun ei. Au mai spus și că niciunul dintre băieți, de fapt nimeni, nu poate „înțelege pe deplin prin ce trec eu”. Dar eu înțeleg. Știam ce făceam și am vrut s-o fac și să simt toate lucrurile acelea. Poate că am știut tot timpul că încercam să accelerez înainte să încetinesc de tot.

Dar n-am știut cât de bine e să încetinești. N-am știut nici cât de mult o să doară. Sau poate că am știut și am făcut-o oricum.

Mama și cu tata nu se mai duc la serviciu.

I-am înregistrat alaltăieri vorbind la cină, după ce restul se duseseră la culcare. Îmi povesteau cum s-au cunoscut.

MARK MCCOY, 45 DE ANI,
ȘI GIA TURLOTTE MCCOY, 42 DE ANI,
TRANSCRIEREA ÎNREGISTRĂRII AUDIO:

Mama: Lucram la stațiunea de schi după ce terminaserăm liceul. Tata a fost la West Lebanon, eu am fost la Hanover.

Tata: Și frumușica asta de cinci stele se ocupa de taraba cu cafea.

Mama: Iar tu nici măcar nu beai cafea!

Tata: Am început în vara aceea numai ca să am motiv să vorbesc (*face un gest larg cu mâinile*) cu Gia.

Mama: A slăbit vreo cinci kilograme în vara aceea.

Tata: Poftim?

Mama: De când te-am cunoscut și până la sfârșitul verii, când am început să ieșim împreună, ai făcut pătrățele pe abdomen.

Tata: Cafea și țigări. Pardon, regim și exerciții, vreau să spun. Să nu fumezi niciodată în viața ta, Sammie.

Sammie: Cred că-i cam târziu să-mi dai sfaturi de viață sănătoasă, tată.

Mama: În orice caz...

Tata: Da. Eram nebuni unul după altul. Ne ne mai săturam. Ne-am mutat la New York. Ghici ce voiam să devin! Sammie n-o să ghicească în veci.

Mama: Chiar sunt curioasă dacă ghicești, Sammie. În niciun caz nu voia să se ocupe de curățenia orașului.

Sammie: Clovn?

Mama: Poftim? Hm!

Sammie: Spuneți-mi voi.

Tata: Voiam să fiu (*dă din mâini ca și cum ar cânta la chitară*) punkist. Chiar am locuit o vreme în Brooklyn, pe vremea când locul era ieftin și murdar.

Mama: M-am mutat cu el acolo în scurt timp, dar orașul e dur și dintr-un motiv sau altul n-am putut niciodată să rămânem prea multă vreme într-un apartament, nici măcar

în același cartier. Nu aveam slujbe adevărate și nici nu eram siguri că voiam așa ceva.

Sammie: Dar trebuie să fi fost interesant să trăiți împreună la New York.

Mama: Hm. Eram mereu foarte triști. Și când eram triști, deveneam prea dependenți unul de altul.

Tata: Și pe urmă ne-a fugit pisica.

Mama: Pisica noastră amortizor.

Sammie: Poftim?

Mama: Am găsit o pisicuță drăguță și i-am dat lapte și de fiecare dată când unul dintre noi se înfură pe celălalt căutam pisica și i-o dădeam în chip de ofrandă a păcii.

Tata: Era o pisică urâtă și sălbatică, hai să fim sinceri.

Mama: Dar reușea de fiecare dată să ne calmeze pe oricare dintre noi. Era drăguță.

Tata: Multă vreme pisica-amortizor a fost singurul nostru prieten. Nu reușeam să găsim o comunitate adevărată. Am ajuns să urâm locul acela pentru că îi uram pe cei în care ne transformaserăm.

Mama (*imitând o voce de punkist*): Fumam, beam, furam discuri.

Tata: Mama ta lucra într-un cinematograf și furam pop-corn de la teigheaua cu gustări ca să avem ce mânca la cină.

Mama: Eu furam pop-cornul.

Tata: Da, da, Gia fura pop-cornul.

Mama: Și pe urmă ne-am certat zdravăn. Adică urât, urât de tot. Încă tot nu-mi vine să cred.

Sammie: De la ce v-ați certat?

Tata: Ei, de la nimic.

Mama: Nici eu nu-mi aduc aminte.

Tata: Și pisica nu era nicăieri.

Mama: Vai, Sammie, taică-tu a căutat-o peste tot! A fost plecat trei zile întregi, venea acasă numai să mănânce și pe urmă iar ieșea pe străzi.

Tata: Partea cea mai rea era că pisica n-avea nume. Așa că nu puteam decât să strig „Pis, pis” și să sper c-o să apară.

Sammie: De ce nu i-ați dat un nume?

Mama: Știi ce cred eu?

Tata: Ce? Chiar aș fi curios să aud.

Mama: Cred că în secret nu i-am dat un nume fiindcă știam că nu era a noastră. Nu voiam să fie a noastră pentru că asta ar fi însemnat că rămâneam acolo permanent.

Tata: Eu nu știu decât că... *(i se umplu ochii de lacrimi)*

Sammie: Ei, tată!

Tata: Proasta aia de pisică m-a făcut să înțeleg că voiam să mă însor cu mama ta. Că voiam să am copii cu ea. După trei zile de umblat pe străzile din Brooklyn am început să mă întreb ce căutam eu acolo. Și mi-am dat seama... *(se smiorcăie)*

Mama: Voia să iubească pe cineva. Să aibă grijă de cineva.

Sammie: Și v-ați întors?

Mama: A compus o mulțime de cântece despre pisica aia.

Sammie: Vreau să ascult cântecele punk-rock ale tatei.

Tata *(adunându-se)*: Până la urmă ne-am întors și ne-am stabilit aici, printre figuri cunoscute.

Sammie: Stați, stați, așa! De asta l-ați botezat pe Puppy doar Puppy?

Tata *(iși îngroapă fața în blana lui Puppy)*: Daaaa.

Mama: Păi, să vedem... Când ne-am întors și ne-am mutat în locul ăsta, mama și tatăl lui Cooper erau deja aici, părintele Frank era doar Frank, încă nu fusese la seminar, iar doamna T lucra la grădiniță...

Sammie: Doamna T?!

Mama: Beverly, da.

Tata: La început a fost ciudat, eram atât de apropiați de oamenii pe care îi cunoșteam și totuși era atât de mult spațiu între noi.

Mama: Tata și-a găsit de lucru imediat pentru că știa pe cineva care lucra la Primăria din Lebanon, iar asta mi-a permis mie să-mi iau diploma postliceală și pe urmă ai apărut tu! Mă întreb, Sammie, după toate discuțiile tale

despre plecatul de-aici... Crezi că noi am rămas în Upper Valley numai pentru că n-am avut bani să plecăm?

Sammie: Nu știu. Așa cred. Plus că tata a crescut în casa asta, nu?

Tata: De ce crezi tu că vin încoace bogătașii din New York? De ce este Liceul Hanover unul dintre cele mai bune licee de stat din țară, deși orașul n-are decât douăsprezece mii de locuitori? Pentru că oamenii țin la locul ăsta și țin unii la alții. Nu te-am fi putut crește pe tine și pe frații tăi fără ajutorul tuturor celor de-aici. Oamenii cumpărau marfă în piață de la mama ta pe vremuri, când ne chinuiam s-o scoatem la capăt. Doamna Lind făcea schimb de fructe și legume cu noi. Mergeam cu aceeași mașină. Te lăsam să hoinărești de capul tău când erai copil pentru că știam că erai în siguranță cât mergeam noi la serviciu. Ai avut profesori buni ca doamna Townsend.

Sammie: Da.

Mama: Suntem norocoși că suntem aici. Poate din cauză că munții sunt mai mari decât oricine, oamenii judecă lucrurile corect. Ascultă, te poți duce unde vrei, poți cuceri lumea, tu ai fi putut merge la New York să te realizezi nemaipomenit, și știu că așa s-ar fi întâmplat (*i se gătuie vocea și își trage nasul*). Dar cu cât devii mai victorios și trebuie să învingi mai mulți oameni sau trebuie să nu-ți pese de ei, cu atât devine lumea ta mai mică.

Tata: Absolut corect.

Mama (*arată spre curte și spre munte*): Avem o lume mare aici, Sammie.

Eu: Știu. Acum știu.

O SCRISOARE PE CARE N-AM EXPEDIAT-O

Dragă Coop,

S-ar putea să uit unele cuvinte, așa că citește mai departe și încearcă să înțelegi. Mai întâi, îmi pare rău că Stuart te-a pocnit. Sper că nasul și gura ta sunt bine. N-am fost în stare să mă gândesc la mare lucru din dimineața aceea. Adică la altceva decât la nasul și la gura ta, dar chiar ai un nas și o gură foarte frumoase și sper că nu sunt distruse.

Mai mult decât orice, sper că nu-i distrusă prietenia noastră. Ții minte ziua când ne-am împrietenit? Cred că aveam patru sau cinci ani. Eu te vedeam des și îmi amintesc că mă uitam lung la părul tău pentru că aveai cea mai țipătoare culoare de păr pe care o văzusem vreodată și alergai mereu prin curte în pielea goală. Poate că nu-i chiar acela momentul, dar o dată ai alergat de lângă casa ta să vezi până unde ajunge furtunul de stropit. Ai fugit trăgând furtunul cel verde după tine și te-ai oprit fix când ai ajuns lângă curtea noastră. Eu cred că prindeam fluturași din aceia galbeni între două câni, cum făceam deseori. În orice caz, m-am uitat și te-am văzut trăgând de furtun și încercând să mergi mai departe, dar el nu se mai clintea. Așa că i-ai dat drumul și ai fugit înapoi spre casă. Ai lăsat furtunul jos, iar eu mă uitam la el și dintr-odată din capătul lui a început să se prelingă un firicel de apă. Am rămas fermecată. Habar n-aveam cum ai făcut sau măcar dacă ai făcut tu ceva. M-am apropiat de furtun și m-am uitat cum curgea apa tot mai tare, și pe urmă te-ai întors tu fugind. Râdeai pentru că era nemaipomenit. Ai ridicat furtunul și l-ai fluturat, și am venit și *eu* și am sărit cu tine în apă și de atunci cred că ne-am jucat împreună.

M-am întrebat unde a fost persoana aceea în ultimii patru ani când am fi putut fi în continuare prieteni. Persoana care observa astfel de lucruri mărunte și le considera deosebite. Am fost mult prea ocupată să mă gândesc cum să fiu mai grozavă decât toată lumea și am încetat să mai văd orice

altceva. Am crezut că știam ce-mi trebuie și poate că de unele dintre acele lucruri chiar aveam nevoie. Mă bucur că am învățat din greu la școală. Mă bucur că am fost în echipa de dezbateri și că am ținut un discurs. Dar ce mai contează toate astea acum? Cum rămâne cu golul dintre lucrurile pe care le-am tăiat de pe listă? Și cum va fi când lista va trebui aruncată?

Vreau să spun că am fi putut avea patru mii șaiszeci de zile în loc de numai paisprezece sau șapte sau de cele șase ore petrecute la avene. O să-mi pară rău toată viața mea dacă nu mai putem avea și alte zile împreună.

Iartă-mă că am destăinuit secretul tău. Nu te judec și nu mă consider mai bună decât tine și oricine se crede așa nu valorează doi bani. Eu încercam să devin mai bună decât mine însămi și nu-mi păsa pe cine călcam în picioare ca să ajung acolo. Încercam să mă prefac că aveam un viitor care n-a existat și nu va exista niciodată. Aș prefera să mă pot întoarce și să te am alături, indiferent ce viitor m-ar aștepta.

Trăiesc alături de tine chiar acum și acel acum este peste tot, în fiecare clipă, în casa mea, în casa ta, pe munte.

Te iubesc. Acasă este acolo unde-i dragostea. Tu însemni acasă pentru mine.

Sammie

P.S. Și nu cred că ești cretin

P.P.S. Cel puțin nu tot timpul

STUART SHAH, PE LISTA CELOR MAI BINE VÂNDUȚI AUTORI DIN *NEW YORK TIMES*

M-am întâlnit cu Stuart dis-de-diminează pentru că avea de prins un autobuz înapoi spre New York. A trecut pe la noi și am stat în scaunele de plastic de pe peluză. Era din nou complet în gri și cu un rucsac plin ochi în spate. Ecolocația dintre noi dispăruse, înlocuită de un fel de pernă care părea să înăbușe tot. Eu am băut ceai, el a băut cafea și ne-am uitat unul la altul cu ochii umflați. M-a prins într-o zi bună.

— Arăți bine, a zis Stuart.

— Nu minți, am zis eu și i-am zâmbit cu o gură căreia nu i se ridica un colț până la capăt.

— Nu mint, a zis el. Cum te descurci?

Nu mă așteptam să fie atât de politicos. Cred că-și descărcase toată furia.

— Bine. Tu ce faci?

— Mă întorc la viața din marele oraș.

— Mă bucur pentru tine, am zis.

— N-ai de ce, a zis Stuart cumva amar.

Iată și furia.

— Iartă-mă, am zis și am respirat adânc. Ți-am mai spus și vorbesc serios: îmi pare rău pentru ce-am făcut.

— Încă sunt perplex, a zis Stuart. Eram în stare să merg până la capătul pământului pentru tine, iar tu ai dat cu piciorul la tot.

— Niciodată n-am...

Țin minte că am căutat cuvântul, stânjenită.

— N-am înțeles niciodată de ce erai atât de dornic să mi te dedici pe deplin fără să mă cunoști destul de bine.

— Îmi placi! Încercam să fac ce trebuia!

— Știu. Și tu îmi placi mie. Asta a fost mereu adevărat.

— Poate că îți plăcea ideea de mine.

A făcut un gest în aer, fără să indice ceva anume.

— Ți-a plăcut gândul că m-ai vrut mereu și acum mă aveai, ți-a plăcut că urma să ajung un scriitor important.

— Hmm... am zis.

— Recunoaște!

— A fost și asta. Dar a mai fost ceva. Partea aceea din tine care citește poezii cu voce tare când se îmbată și mângâie toți câinii. Și altă parte din tine pe care am vrut imediat... să o...

A fluturat din mână.

— Am înțeles.

— Ce pudic ești în ultima vreme!

El a izbucnit în râs, dar n-a durat mult.

— În ultima vreme! A trecut o săptămână.

Trebuia să glumesc în continuare, altfel mă pierdeam cu firea. Îl rănisem pe omul de lângă mine, o simțeam în aer, așa cum înainte simțeam legătura dintre noi. Și mă rănisem pe mine. Aș fi vrut să pot da timpul înapoi ca să îndrept totul, dar dorisem asta de atâtea ori în ultimele luni, încât cuvintele nu mai însemnau nimic pentru mine. Nu-mi mai rămăseseră lacrimi.

— Pare să fie pentru totdeauna.

— Mă vrei înapoi? a zis Stuart.

Nu mi-am dat seama dacă vorbea serios. Continua să se uite în josul muntelui.

— De ce, tu mă vrei înapoi? l-am tachinat eu.

— Nu știu. Nu dacă nu ești... adică...

— Glumeam. N-am fost o persoană comodă. Nici înainte de NPC.

— Vei fi prima și ultima fată care m-a atras vreodată într-un schimb de mesaje ca între iubiți pe blestematul de telefon. Ai o răbdare de peștișor auriu.

— I-auzi colea! am ripostat eu.

— Păi, da!

Mama a ieșit în saboți, a aruncat un prosop peste unul dintre scaunele goale și a intrat înapoi în casă.

Stuart și-a sprijinit bărbia în palmă.

— A fost doar... o înșiruire de momente teribil de nepotrivite.

— Ha! am zis eu. Vinzi castraveți la... la...

Și-a trecut palma peste față.

— La grădinar.

— La grădinar, am repetat eu.

Și-a lăsat iar mâinile în poală și a expirat sonor.

— Cred că o să-ți spun pur și simplu. Agentul meu m-a lăsat baltă. De aceea m-am dus la New York.

Se uita în pământ.

— Aha.

— N-am scris nici măcar o singură pagină cât am stat aici.

— Îmi pare nespus de rău.

Deci de asta nu voia niciodată să vorbim despre ce lucra. Nici viitorul lui nu era așa cum crezuse el.

— Și bucata pe care ai scris-o pentru Mariana Oliva?

— Era veche. Publicată deja într-o fițuică din Portland.

M-am uitat la Stuart cum stătea cu capul plecat. El a continuat. Părea că se dusese la New York doar ca să-și roage editorul să nu rezilieze contractul – de aceea nu răspunsese la telefon și nu sunase. Îi fusese nespus de rușine.

Nu trebuia să mă fi mințit, a mai spus.

— Nu-i nimic, Stu, am zis eu. Acum scrii din nou?

— Încerc.

— Țin minte povestirea pe care ai citit-o cu Mariana și cele selectate înainte. Chiar am recitat unele de curând, după ce ne-am certat, și m-au emoționat din nou. Ești talentat.

— Nu sunt așa sigur, a murmurat Stuart.

Aproape că am râs.

— Ai uitat cât ești de tânăr? Există un motiv pentru care faci ce faci. Tine-o tot așa!

În sfârșit, un zâmbet. Unul adevărat. Primul pe care îl vedeam luminându-i ochii după multă vreme.

— Te poți contrazice cu mine cât vrei, poți să-mi oferi ce justificări vrei, dar știi că până la urmă eu voi câștiga, i-am spus, răspunzându-i tot cu un zâmbet.

— Știu, a zis el.

Cuvintele mi-au ieșit cu greu din gură, mai mult din piept, explodând.

— Am vrut să vă dau mai mult, ție și tuturor, dar n-am știut cum, am zis.

Ochii lui Stuart s-au umplut de lacrimi, ai mei la fel.

— Învăț acum cum să fiu mai puțin egoistă. Vreau să știi asta, chiar dacă-i prea târziu.

— Nu trebuie să fii decât tu însăși.

— Uneori eu însămi este mai mult decât pot duce.

Îmi tremura buza de jos.

— Am vrut totul și dintr-odată.

Stuart s-a întins după mâna mea, cum făcea de obicei. Mi-am simțit suspinele potolindu-se puțin.

— Suferi de o boală îngrozitoare. Unii oameni s-au transformat în niște monștri de egoism din lucruri mai mărunte decât atât.

Am tras un hohot de râs.

— Simplul fapt că s-au născut îi transformă pe oameni în monștri de egoism, a adăugat el.

Am râs împreună printre smiorcăieli.

Stuart s-a ridicat în picioare, m-a ajutat și pe mine să mă ridic și ne-am uitat unul la altul. Ne-am îmbrățișat îndelung, coastele ni s-au scuturat lipite, ale mele de ale lui, în timp ce ne udam reciproc umerii și-mi plimbam degetele pe spinarea lui.

S-a uitat la ceas.

— E vremea să pleci?

— E vremea să plec.

— Ai însemnat foarte mult pentru mine, i-am spus.

— Nu vorbi la trecut, a zis el și i s-a tăiat glasul.

— Însemni foarte mult pentru mine, m-am corectat eu, pentru că asta era adevărul.

— Cred că ne-am fi descurcat bine, dacă lucrurile erau altfel, mi-a spus el la ureche.

— Sigur ne-am fi descurcat.

Dar lucrurile erau cum erau. Pentru mine nu mai există „va fi” sau „ar putea fi”. Lucrurile sunt cum sunt.

— Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

— Îți spun deja primul lucru.

— Ce anume?

— Să nu te dai bătut.

Ne-am desprins din îmbrățișare.

— Bine, a zis el încuviințând din cap. Bine.

SLUJBA

M-am dus împreună cu părinții la slujbă, la biserica Maica Domnului Cea Veșnic Ajutătoare, pentru prima oară după șase ani

N-am vorbit cu Dumnezeu, dar m-a liniștit să aud toate vocile acelea psalmodiind împreună rugăciuni atât de bine învățate pe de rost încât nici nu mai era nevoie să se gândească cineva la ele

Acum mă agăț cu putere de fiecare amintire

Mă bucur că Harry, Bette și Davy au ceva care poate să lase urme adânci în memoria lor și că este ceva frumos, ceva mai presus de ei

Mama și tata m-au luat fiecare de câte o mână

Când am ajuns acasă i-am rugat să mă ajute să fac ceva

Mai aveam niște bani puși deoparte de la bunici și câte ceva de la mama și tata de când voiau să mă ajute să plec la New York, cei mai mulți s-au dus pe boală

Le-am spus că dacă nu se terminaseră toți, restul să rămână pentru facultatea fraților mei, desigur

Dar dacă mai prisoseau o sută și ceva de dolari...

Să sune mama și tata la clubul NPC, știi, copiii aceia cu cămăși tropicale, și să-i cumpere fiecareia câte o carte, ce carte doresc ei

Poveștile prind bine în astfel de momente, să le spui, să le asculți

M-am gândit la Coop și la biletele pe care le lăsasem împreună prin toată casa

Poveștile prind bine întotdeauna

AȘ VREA SĂ FI FĂCUT ASTA ACUM PATRU ANI

Trecuse aproape o săptămână și mă săturasem

Tot găseam motive să-l plimb pe Puppy pe șosea ca să văd casa lui Cooper chiar și când îmi era aproape prea greu să merg

Mama și tata mi-au luat scaun cu roțile, dar mie nu-mi place

Mașina lui Coop era pe alee, dar el nu apărea niciodată

Nu știu când venea și pleca

Poate că nu venea și pleca

Poate că stătea acasă la Hot Katie

Sau poate că plecase în alt oraș

Oricare dintre posibilități mă făcea să-mi simt oasele din rumeguș

Ziua următoare cred că a fost ziua când ne-am înghesuit în mașina tatei să mergem la stațiunea de schi pentru... ei, fără motiv, doar să dăm o raită... Ba eu i-am implorat vă rog, vă rog și până la urmă i-am arătat mamei scrisoarea pentru Coop, pe care tot n-am trimis-o de teamă că s-ar putea să nu schimbe nimic. Le-am spus că îmi lipsea de parcă mi-aș fi pierdut un simț, un al șaselea sau al șaptelea simț pe care n-am știut că îl am până când n-am rămas fără el

Nici măcar nu știam dacă lucra, așa că ne târâm încet din parcare spre intrare

tata a întrebat-o pe mama te năpădesc amintirile?

Au reconstruit totul a zis mama și dintr-un motiv oarecare s-au uitat amândoi la un fel de magazie de la marginea parcerii

Ei

Am intrat în cabană și am văzut un bărbat care curăța mesele cu un șpaclu

Scuzați-mă domnule Cooper Lind lucrează azi aici

E la teleschi, a răspuns bărbatul fără să ridice privirea

Mi-a sărit inima din piept

Pot vorbi cu el?

Îl poți chema de pe stația mea și coboară el înapoi
Sau poate că nu, dacă știa că îl căutam eu
Trebuie să încerc

Bărbatul mi-a întins stația, dar o țineam greu în mâinile
mele strâmbe, așa că m-a ajutat Harrison și când să apăs
butonul de comunicații, Harrison mi-a arătat pe lateral un
comutator

Pe el scria „anunț”

Ne-am uitat în jur și am văzut un difuzor alb atârnat de
marginea clădirii

Difuzoare identice se înșirau pe stâlpi de-a lungul întregii
pârții, până în vârf

Anunț? a murmurat Harrison

M-am uitat la bărbat, care își vedea de curățatul lui și am
dat din cap că da

Harrison a apăsat pe comutator

Mi-am dres vocea și hârâitul meu s-a auzit pe toată coasta
muntelui atât de tare că toți cei care lucrau în zonă s-au
uitat spre noi

Niciunul nu era Coop

Așa că am zis cât de clar am putut încercând să nu râd
CRETINUL ESTE RUGAT SĂ SE PREZINTE LA CABANĂ

Harrison a izbucnit în hohote, mama a acoperit urechile
lui Bette și tata a acoperit urechile lui Davy, dar ne-am îndoit
de răs

CRETINUL LA CABANĂ, VĂ ROG am repetat eu

Bărbatul care șmotruia mesele a clătinat din cap și a
întins mâna după stație

M-am uitat la pârție

Erau trei siluete care trebăluiau și au continuat să-și vadă
de treabă

Poate că n-avea de gând să vină

Poate credea că încercam să-l umilesc

M-am gândit să înșfac stația din nou și să anunț TE
IUBESC COOPER LIND, IARTĂ-MĂ, TE ROG SĂ TE ÎNTORCI
LA MINE

Dar pe urmă a apărut cineva la baza telescaunului cu o cheie fixă în mână, pe care o învârtea de parcă nu cântărea mare lucru, și a început să se apropie încet, ca și cum ieșea în pauza de prânz

Purta șapcă de baseball, dar știam că era Coop, pe urmă și-a scos-o și părul i s-a răsfirat pe umeri

Am ieșit din cabană, familia mea a rămas înăuntru

Mi-am dat seama că tot timpul ăsta îmi ținusem inima în palmă, așa că am pus-o la loc în piept unde a început să bată din nou

Când m-a văzut, Coop a început să meargă mai repede

Și pe urmă să fugă

Apoi s-a oprit o clipă, iar eu am încercat să-mi potolesc inima

Coop, am strigat și niciodată în viața mea n-am fost atât de bucuroasă să văd pe cineva

Pe fața lui a apărut un zâmbet și a alergat tot drumul care mai rămăsese până jos

* * *

salut cartea memoriei sunt cooper lind, voiam numai să știi că sammie mccooy este iubirea vieții mele și am fost tâmpit să petrec mai mult de o oră despărțit de ea. m-am temut să nu se fi împăcat cu stuart. chiar și când i-am primit mesajul am murit de spaimă că voia să ne întâlnim ca să-mi spună că totul s-a terminat, că o luase valul o clipă sau că făcuse o greșeală, n-ar fi trebuit să-mi fie frică, de fapt n-am știut cu adevărat ce înseamnă frica până în ultimele opt ore pe care le-am petrecut treaz în sala de așteptare de la centrul medical dartmouth.

sammie a avut o criză care a adus-o în stare de șoc. se află într-o stare stabilă acum, dar înainte nu era și dacă s-ar fi dus așa rapid, fără măcar să apuc să-mi iau rămas-bun, mi-aș fi dorit să mă întind pe jos în mijlocul străzii, acum s-a trezit și vorbește cu familia.

cu câteva zile înainte de criză sammie și cu mine stăteam la ea în pat și mi-a dat permisiunea să citesc ce scrie aici. cred că vreau să mă explic puțin, adică nu cum m-a văzut sammie, pentru că sunt cuvintele ei iar ea își scrie propria poveste, nu vreau să corectez nimic, dar aș vrea să-ți spun ție, viitoare sam, de ce nu i-am spus ei niciodată până acum că o iubeam:

habar n-am.

crede-mă că am avut opt ore să rumeg la treaba asta și tot nu știu probabil din cauză că sunt și eu om ea are mare încredere în mintea ei, așa și trebuie, dar eu nu știu la ce s-a gândit când a spus că nu era atrăgătoare, fetele ca sammie îi zăpăcesc pe bărbații obișnuiți. fetele ca sammie îi amețesc pe toți celor cărora li s-a spus că un anumit gen de femei sunt cele mai arătoase femei cu puțință, pentru că ea nu-i ca ele și cu toate astea te dă pe spate, sammie are buze delicate roz deschis, ochi căprui care își schimbă culoarea la soare, un păr rebel, iar felul în care își mișcă partea de sus a corpului în raport cu partea de jos îi poate da amețeli unui băiat. a început să scoată la iveală aceste trăsături sau cel puțin eu am început să le observ când ea avea 12 ani și eu tot 12. dar nu ele m-au făcut să fiu atras de sammie. Sunt un milion de fete cu trăsăturile astea, ceea ce m-a atras este, este...

cred că este același motiv pentru care nu i-am spus mai devreme că o iubesc, m-a atras pentru că emană o lumină care vine dintr-un loc misterios și pe care numai cei puternici o pot accepta fără să se simtă intimidată sau invidioși sau dornici s-o absoarbă ei. la fel ca încrederea. și poate că lumina asta e pur și simplu dragoste și asta a făcut-o să mi se pară atât de atrăgătoare, bucla asta fără sfârșit de dragoste și dorință, dragoste și dorință, dar eu nu cred că-i numai asta.

deci recunosc, am primit un șut direct în angrenaj când am văzut că urma să încerce s-o devoreze o boală, și pe urmă de-a dreptul un șut în fund când mi-am dat seama că altcineva încerca să se bucure de lumina aceea a ei. pentru

că eram prost, am crezut tot timpul că ea o să plece undeva și când o să fiu eu gata, indiferent când, poate la 50 de ani, nu știu, dar când o să fiu gata o să-mi iau uite-așa o slujbă prin preajma ei, o să reluăm legătura și o să ne petrecem restul vieții împreună, adică o „păstram” pe mai târziu. ca ultimul fraier.

îmi pare rău. îmi pare rău cu fiecare fibră a ființei mele. acum sunt gata. am fost gata mereu.

Salut Cooper Francis Lind

Mulțumesc că ai dormit aici cu mine. Mă duc la doctor. Ești cel mai grozav. Cred că sunt niște hotdogi pentru micul dejun în frigider adică niște hotdogi normali pe care să-i mănânci de dimineață. Te iubesc.

Sammie

sammie dragă

azi trebuie să mă duc la lucru dar mă întorc după-amiază să plimb cățelul împreună cu tine dacă vrei, sau poți măcar să stai afară cu noi și să ne jucăm de-a căpitanul stickman. ai grijă însă că davy tot încearcă în ultimul timp să mă transforme în balenă și nu mă prinde bine deloc, dar n-o să se lase cu picioare rupte. cred.

te iubesc

cooper

iar la doctor, coop. urăsc programările astea devreme dar te iubesc pe tine

samantha

sunt eu, țapul francis! m-am întors din morți ca să-mi exprim dragostea nemuritoare pentru tine

nu mă mânca

francis

e cooper lind la mine în pat? cred că visez și probabil ar trebui să-l trezesc

nu l-am mai văzut de anul trecut

mă întreb dacă a venit încoace după o petrecere sau ceva

a venit cooper lind încoace

ar trebui să mă culc pe jos

SAMMIE! IUBIREA MEA! trezește-mă întotdeauna. întotdeauna întotdeauna întotdeauna să mă trezești, știu că nu-i ușor pentru tine să-ți aduci aminte și m-am gândit să scriu aici în caz că te hotărăști și tu să scrii din nou la noapte, sunt iubitul tău acum. să mă trezești întotdeauna, să mă trezești întotdeauna, să mă trezești întotdeauna.

COOPER. FRANCIS. LIND.

ai fumat un joint la mine în magazie înainte să pleci la lucru????

sper foarte serios că nu-mi imaginez mirosul

ori asta, ori avem sconși

vinovat

sammie,

sper că ai dormit bine noaptea trecută, eu trebuie să plec la lucru, dar dacă te simți puțin obosită, să știi că ai avut o mică criză, te-ai descurcat bine.

te iubesc.

coop

coop nu știu ce m-aș face fără tine

sunt foarte fericită

* * *

Salut, Sammie Bo-Bammie! Amintirea mea preferată cu noi este din toamna primului an de liceu când ai început să te dai cu balsamul acela de buze ieftin și tare ciudat, cu care la început te dădeai normal, dar pe urmă parcă buzele tale deveniseră dependente de el și tu nu observai. Mai ții minte? Era înainte să fim prietene și nu știam dacă trebuia să spun ceva sau nu, dar pe urmă ai venit la antrenament și ai ținut o expunere de motive – și te dădeai cu balsamul acela chiar fără să-ți dai seama, umblând de colo-colo, până când buzele tale au început să devină vinete. Doamna Townsend te-a oprit pe hol și te-a întrebat dacă erai răcită și atunci cred că ți-ai dat seama că trebuia să încetezi. Ai venit la mine de parcă erai dependentă de heroină, mi-ai dat tubul și mi-ai zis: ASCUNDE-L DE MINE. Atunci mi-am dat seama: nu erai doar o tocilară dată naibii când venea vorba să pui întrebări, erai o ciudată la fel ca mine. Și vei rămâne mereu, mereu în inima mea de ciudată, pentru că acolo ți-e locul. M-ai silit să fiu mai bună în toate privințele cu forța, cu asprimea ta și cu îndârjirea cu care te agățai de fiecare clipă. Ești o adevărată, Samantha McCoy. Mi-ai schimbat viața. Voi încerca să te sun mâine fără să mă pierd cu firea. Le mulțumesc mamei tale și dragului de Cooper că au dat de mine aici în Atlanta. (Apropo, COOPER LIND? Vecinul tău?? Am știut eu! Știai că venea la toate concursurile de dezbateri pe care le aveam în Hanover? Întotdeauna mă întrebam cine-i tipul afumat din spatele sălii.)

Te voi iubi mereu.

Partenera ta pentru totdeauna,
Maddie

Bună, surioară,

Scrie mama în locul meu pentru că vreau să fie cuvintele corecte. Amintirea mea preferată cu tine este de când te uitai cu mine la *Prințesa și broscoiul* și cântam împreună *Aproape am ajuns*. Vin să te văd la spital și să-ți dau toate nestematele mele.

TE IUBESC
DAVY

Bună, surioară,

Amintirea mea preferată cu tine este probabil ceva la care nu te-ai gândi. E destul de proaspătă, de când nu-ți era prea bine dar te descurcai. Eram împreună în curte și ai început să te uiți în jur și mi-am dat seama că nu-ți aminteai. Atunci te-am luat de mână și te-am dus la căsuța cu mâncare pentru colibri și ți-am spus uite surioară, îți aduci aminte. Și tu ai zis aha, Bette, e anotimpul colibrilor. Pe urmă ai zis sssst și am stat și ne-am uitat. Este amintirea mea preferată pentru că nu contează că nu-ți aminteai că trecuse sezonul colibrilor, tu erai încântată și voiai să-i privim împreună! Așa a fost întotdeauna, sora mea! Te iubesc foarte mult.

Bette

Bună, Sammie,

Nu mă pricep prea bine la treaba asta. L-am întrebat pe tata dacă nu-ți pot spune direct, pentru că mă simt aiurea să scriu. Știu că ție îți place să scriu aici, dar eu bat în taste în neștire (haha) și stau la calculator în neștire (haha), așa că vreau să-ți pun direct. Ne vedem.

Te iubesc,
Harry

Bună, scumpa mea,

Harry și cu mine suntem cam la fel. Cel mai grozav moment din viața mea a fost când te-am ținut în brațe prima oară. Vorbim curând.

Cu dragoste,
Tati

Primul meu copilaș,

Durerea pe care o simt când te văd cum te stingi încetul cu încetul nu încape în cuvinte. Dar cred că pierzând înveliș

după înveliș a ieșit la iveală miezul tău de aur. Ești iubitoare, plină de compasiune, ambițioasă, talentată și frumoasă și vei rămâne așa pentru totdeauna, indiferent dacă în carne și oase, în amintirile noastre sau în această carte.

Îmi vine foarte greu să aleg o amintire preferată, pentru că am îndrăgit fiecare minut din viața petrecută împreună, din clipa în care te-ai mișcat în burta mea până acum, când mă uit cum te ține de mână tata.

Îmi aduc aminte de tine când aveai unsprezece ani, la primul tău concurs de ortografie din Grafton County. Ai învins treizeci de elevi de gimnaziu și eu eram nespus de mândră. Tu ai dat fuga de pe scenă radiind, cu brațele deschise larg. Știi că nu multă lume spune asta, dar vine un moment în viața unei mame când „te iubesc” începe să se spună rar și devine ciudat pentru ambele părți. Te temi uneori să n-o spună copilul numai pentru că vrea ceva, sau din obligație, dar în clipa aceea ai dat fuga spre mine și primele cuvinte pe care le-ai rostit au fost: „Te iubesc, mamă!”, iar mie aproape că mi-a explodat inima de bucurie.

Eram nespus de norocoasă să fiu persoana față de care voiai să-ți exprimi afecțiunea în momentul cel mai plin de mândrie din tânăra ta viață. Am fost la fel de bucuroasă la toate celelalte momente asemănătoare și am știut că urma să am parte de mii.

Sper să fie și acesta un astfel de moment. Pentru că inima mea e plină de dragoste pentru tine și ar trebui să fii mândră cu câtă grație ai parcurs acest drum lung.

Te iubesc, te iubesc, te iubesc de infinite ori,
Mama

* * *

salut sammie

tocmai te-ai dus. amintirea mea preferată cu tine este toată cartea asta. îți mulțumesc că ți-ai consemnat viața. era bine să fi fost mai lungă, cred că ar trebui să știi că înainte

- LARA AVERY -

să te prăpădești, la răsărit, ai cerut să fii mutată la fereastră
ca să vezi partea ta de munte și ai zis „ca să-mi pot vedea
casa”.

te iubesc

Cooper

MULȚUMIRI

Frate, cartea asta înseamnă atât de mult pentru mine! Fie că-și dau seama sau nu, mulți din Alloy – Joelle Hobeika, Josh Bank, Sara Shandler – m-au văzut crescând. Acum cinci ani am intrat în vechiul lor sediu după ce dormisem pe o canapea în Brooklyn, îmbrăcată într-un tricou pătat la subțiori. Habar n-aveam ce făceam. Trebuie să recunosc: la câtă melancolie reușesc eu să burdușesc în poveștile lor incredibile, sunt mereu plăcut surprinsă că mă mai țin prin preajmă. Le mulțumesc tuturor celor trei designeri de excepție cu care am lucrat la proiect. Lui Stephanie Abrams, pentru că mi-a răspuns la toate e-mailurile panicate și neterminale. Lui Romy Golan, pentru pieptenele lui des. Iar redactorul Annie Stone merită ovații în picioare. Annie, îți mulțumesc că m-ai lăsat să lungesc povestea, că ai lăsat-o pe Sammie să fie cât de ciudată a simțit nevoia. Pe marea scrisului, creativitatea, inteligența și *răbdarea* ta au reprezentat ancore și faruri și furtună, toate laolaltă. (Probabil că tu ai fi tăiat această frază.)

Pam Garfinkel, ce plăcere să lucrez cu tine de două ori la rând! Și ce ciudat să primesc atât de multă înțelegere din partea unei persoane pe care n-am cunoscut-o niciodată. Ai stabilizat fundația poveștii și nu m-ai lăsat să o iau razna în niciun fel. De neprețuit! Mulțumesc.

Leslie Shumate, îți mulțumesc că ai alergat cot la cot cu mine înainte de finiș. Cei de la Little, Brown and Co – Farrin Jacobs, Kristina Aven – să știți că Poppy și-a câștigat o admiratoare devotată pe viață.

Oamenilor de treabă care locuiesc în foarte reala și foarte verdea Upper Valley le mulțumesc că m-au lăsat să hoinăresc pe acolo și să încropesc o poveste. Mulțumesc, Charlie – da, prietene.

Mandy Emma – vă mulțumesc și vouă că mi-ați fost aproape la bine și la rău. Minnesota, dulcele și neașteptatul meu cămin. Anthony, Hannah, Ian, Luke, Patrick, Ross,

Sally – aș prinde Luna în laț și v-aș aduce-o, știți bine. Mi-aș dori uneori să putem trăi cu toții în peșteri care comunică între ele, să mâncăm fructe de pădure culese de noi și să stăm toată noaptea la povești și la glume.

Tuturor celor nevoiți să sufere de o boală fatală ca Niemann-Pick (și tuturor celor apropiați lor), vă mulțumesc că mi-ați dat libertatea de a mă pune în pielea voastră pe câteva sute de pagini. Iertați-mi nepotrivirile și exagerările. Dacă vi se pare că n-am spus corect povestea lui Sammie, vă rog să-mi scrieți. Sau, și mai bine, scrieți-o voi așa cum ați dori-o.

Bunicii Sally și bunicului Buck, bunicii Hazel și bunicului Bill, strămătușii Margaret – lor le mulțumesc pentru că mi-au spus povești care contează. În cele din urmă, dar deloc în ultimul rând: mamă, tată, Wyatt, Dylan, Puppy și Lucy, vă mulțumesc că m-ați lăsat să plec și să-mi construiesc micile mele lumi și că sunteți tot acolo când mă întorc.

Lara Avery

Sammie McCoy e o fată deșteaptă care știe ce vrea: să termine liceul ca șefă de promoție și să plece cât mai repede din micul orașel în care trăiește. Nimic n-are cum să-i stea în cale, mai puțin boala genetică extrem de rară pe care o are și care amenință să-i fure amintirile și viața.

Așa se naște „Cartea memoriei”: un jurnal pe care Sammie îl scrie pentru sinele ei din viitor, ca să-și poată aduce aminte unde și-a lăsat diverse obiecte sau cât de minunat e să ai din nou un prieten bun.

„Avery echilibrează perfect umorul cu tristețea devastatoare. Vocea lui Sammie este înduioșătoare, dar nu stârnește mila în timp ce-și povestește speranțele de viitor sau gândurile despre trecut. O poveste despre autocunoaștere care cu greu poate fi lăsată din mână.”

Booklist

„O carte sinceră, amuzantă și dulce-amăruie. O lectură chiar de neuitat.”

BookPage

youngart

PERSONAJ MEMORABIL

14+

POVESTE DE DRAGOSTE & DRAMĂ
răvășitoare *complexă*

